

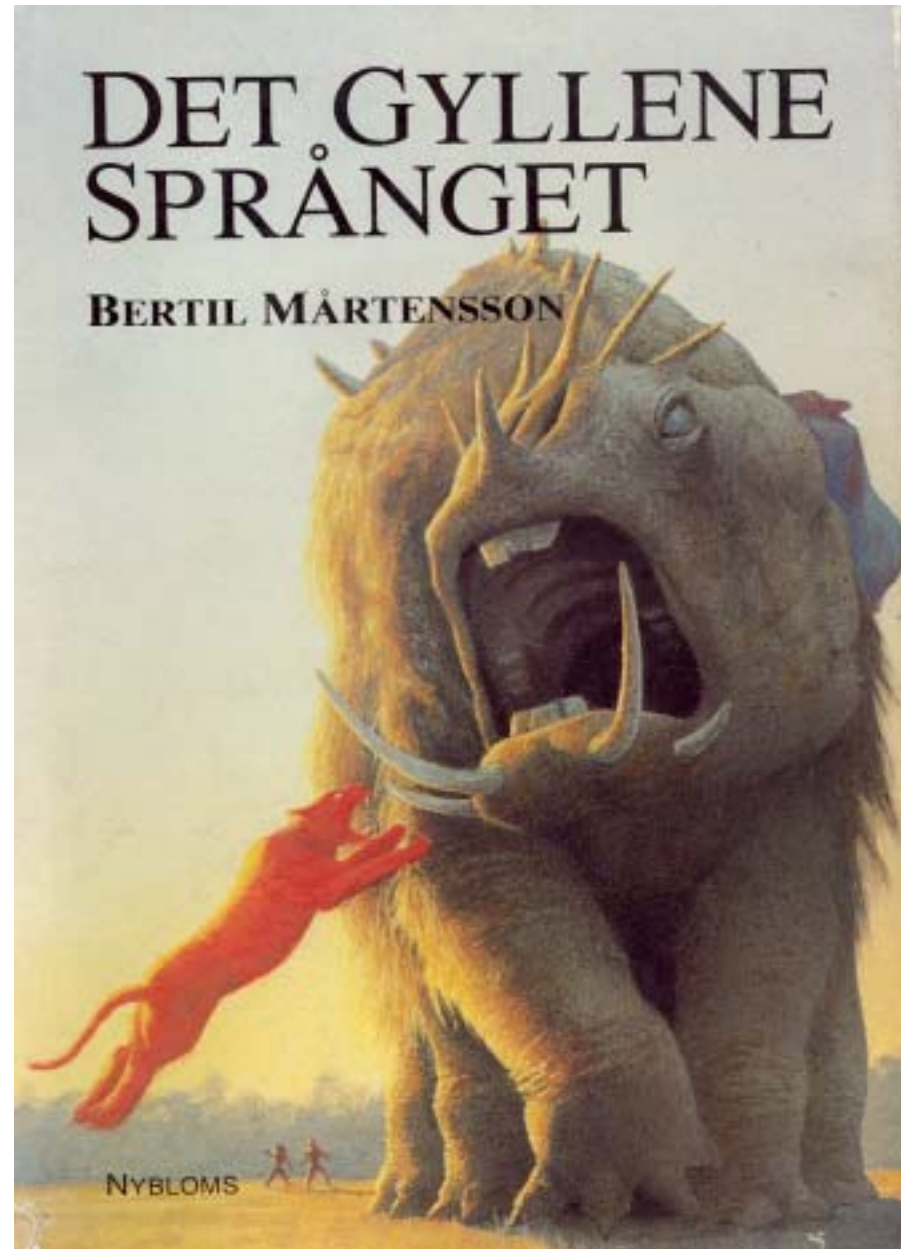
Den främmande värld emigranterna kom till mötte dem med något av en utopisk situation. Detta var om inte paradiset, så bra nära. Fast nykomlingarna hade olika förflutet, olika drömmar, olika farhågor, var de överens om en sak: – Här vill vi stanna.

Vad ingen av dem kunnat föreställa sig var att den här världen redan var bebodd. Men katterna hade inga händer med motställda tummar och byggde inga maskiner, inga städer, sände inte ut radiosignaler. Deras liv koncentrerades kring jaktens krav på samarbete och inre och yttre balans, kring skönhet, ödmjukhet, musik och matematik.

Katterna utmanade människornas föreställningar om intelligens, kultur och moral. Men katterna var också i vägen för människornas planer. Vems rättigheter borde ges försteg? Vem hade rättigheter, och vem hade skyldigheter?

Kolonister som rest ut i universum för att komma ifrån sina jordiska problem fann nya problem de måste ta ställning till. Motsättningarna och spänningarna växte mot en konflikt mellan livsideal och temperament. En konflikt som blev alltmer desperat ju närmare man kom det avgörande ögonblicket: rapporten hem till Jorden.

Omslag: Steven Hägg

**Bertil Mårtensson är filosof.
Framtidslitteraturen är för honom ett autentiskt
språk att formulera nuets problem i. I sin
femtonde roman målar han upp en utopi, som
utmanar våra vanligaste föreställningar om det
värdefulla i livet. Eftertanke och poesi förenas
med en stegrad spänning.**

**Mot bakgrunden av miljöförstöring och
skogsskövling är *Det gyllene språnget* i dag
mer aktuell än någonsin.**

Bertil Mårtensson

Det Gyllene Språnget

roman

Original publication: Stockholm 1987.

Texten lätt putsad av författaren.

Detta är version 1.5.

© Bertil Mårtensson 1987, Bertil Mårtensson
och Nicolas Mårtensson 2007

No commercial use without written permission
allowed.

Författarens anmärkning

Denna roman berättar en del av förhistorien till den tidigare utgivna *Jungfrulig planet*.

Dedikation

To Sture and Ann,
friends of cats and people

Motto

Man måste känna sig själv. Om det inte skulle hjälpa oss att finna sanningen, så hjälper det oss i varje fall att få ordning på våra liv

Pascal

Innehåll

Slutet på ett liv	7
Återfödelse	12
Blicken ur mörkret	121
Det gyllene språnget	234
Det brinnande tornet	303
Ljus ur sneda ögon	361

Slutet på ett liv

Bokstäverna 'KOH-I-NOOR' virvlade runt i luften. Frisvävande hologram, glittrande, markerande vägen in till den dröm som var templet. Därinne väntade ljudtrombernas dunk och flangernas virvlar. Därinne väntade befrielsen undan varje existensiellt dilemma. Det visste väl alla?

För vem kunde undgå den högljudda rösten, som ropade ut budskapet genom porten med de gnistrande ljusen? Den ställde frågor, men väntade aldrig på svar. I stället hade den ett tonfall som besvarade frågorna.

Vill du bli fri? (Det är du här.) *Vill du göra något?* (Du kan göra allt här.)

På gatan passerade människor, som var likgiltiga eller rynkade på näsan. Squars kallade man dem och squars var precis vad de var. Att lyfta lön från ett förmyndarkansli eller dra på sig en stråldräkt av prenoplast och hugga in vid saneringen av Malmoe Atomvaermeverk, det rynkade de inte på näsan åt. De var de välanpassade. Vem visste, kanske det skulle hjälpa dem.

Squars jobbade annars mest i havsreningsverket vid Östersjöinloppet. De fick lån till sina bevakade hus ute på Segevaang, de fick in sina barn i skolor på Jylland med rabatt om de visade lojalitet mot givna direktiv. Vilde en squar ha litet laban, körde han ljudflanger och visidisko över sin desktop eller abonnerade på holosex med illusoriska världsstjärnor som Ylva och Liane. På vissa kanaler kunde man röra vid dem. Sades det i varje fall. *Nej jag har inte gjort det själv, men jag hade en kompis, som kände en som...*

Så squars hade råd att förakta gatornas folk, de galna hundarna som de kallade sig själva, de som flonkat sig ut ur skolan och levde på andra sidan vägen. De galna hundarna hade inte råd att inte förakta dem. Templet var allt de hade.

– Gå hem ni bara, manade rösten. Ni som saknar drömmar. Men du som vill bli, kung för en natt, dig väntar vi på!

Det fanns egentligen bara en kung. Sedan Skotsky dog hade han varit den erkände ledaren. Det var han som övertagit kontakterna, han som kände de rätta läkarna, han som kunde skaffa de rätta drogerna och operationerna om någon ville byta identitet eller kön. Det var han som förfogade över de pengar som Skotskys välplanerade kupper tagit in, *fonden* kallad.

Och spindelnätet vibrerade även efter Skotskys död. Tips kom in, han skickade ut sitt folk. De kom tillbaka

med saker ingen av dem förstod, mest elektronik, informationskuber med dyra designer dolda inuti. Det enda som hade betydelse var att det fanns någon som var beredd att betala dyrt för dem.

Det fanns en poäng med att bo i gränslandet Scania alldeles nära en neutral zon som Sweden. Om det sedan var industrier som köpte deras tjänster mot en rival eller främmande makter, vilken roll spelade det? Deras värld var opolitisk. Han gick in igen, följd av sina två vakter.

– Drömmen kan börja, ropade han segervisst.

Det fanns tempelpärlor av skiftande kulör. I dansen erövrade han Ramona, den vackraste av vagranternas döttrar. Hon var en smaragd. Vagranterna kom söderifrån där det smällt litet väl mycket under Sista kriget. De lyckades ta sig över sundet, trots all bevakning, för att driva illegal handel eller ta sig över till Ryska zonen, där ryktet sa att det var lättare att komma över den åtråvärda biljetten till stjärnorna. Fast en del stannade i gränzonen. Den hade sitt att bjuda på.

Vagrantflickorna hade uppnosiga bröst, brun hy och slanka lemmar. Ramona med naturblixtrande ögon var den mest åtrådda av dem. När hon sträckte på benen och lät höfterna snurra gnistrade silvertatueringarna över hela den smidiga kroppen.

Han såg att de iaktogs av hårda, bruna ögon. Klannerna bevakade svartsjukt sin ära. Men han hade ärvt det här landet. Det var hans. De skulle inte tro de kunde

komma här och ta över det.

Hans två vakter gjorde också sur min. Men stod inte kungen över alla gränser? Han såg förbi henne, neråt tempelsalen. Flangerna virvlade runt väggarna, splittrades och brast i tusen färgers prismatiska överklighet. Ljudtromberna hade börjat bygga upp rytmen som utplånar allt.

Och som om han inte trodde det skulle räcka hade han blandat sprit med några läkemedelsprover. Huvudet kändes både lätt och tungt. Åt helvete med dem. Han hade sökt henne så länge...om inte just hon så något som hon. Något som kunde göra livet en liten smula mindre tomt.

När hon sjönk in i hans famn, nästan hängivet, smärtade det till i mellangärdet. Det var ett lidande som var som en njutning. Han såg ner över hennes axlar och nackgropen där håret delade sig och föll utåt och skymtade sanningen. Såg och upplevde och visste att det fattades saker hans liv. Egentligen hade han anat det länge. Detta att kunna bli *hänförd*, till exempel. Han hade trott det var omöjligt just för honom.

Hans livvakter försvann, men han var för salig för att fatta vad det betydde. Hon följde med honom hem, barnsligt fnittrande när de smet iväg. Hon var drömlig, bara hennes stora, djupa ögon fick knäveckan att mjukna. I orgasmen bet hon honom i örsnibben och viskade ord som han inte förstod, ord som var heta, flödande, nära.

Och han trodde att han funnit det han sökt, att det rentav skulle kunna bestå.

Fast klockan sex på morgonen väcktes de av att dörren knakade. Magnetlåset fräste och glödde. En brännare! Ramona gallskrek något på sitt eget språk, och rusade ur sängen som för att fly. Men det var för sent. Någon hade gett dem adressen. De vällde in, unga män som bevakade klanernas ära, patrioter i ett främmande land. De grep tag i henne och höll henne hårt, halvmeterlånga knivar glänste. *De dödar henne!*

Men de skar bara av henne det långa korpsvarta håret. Hon kved förödmjukat när hon fördes ut av sina bröder. Två pojkar stannade kvar. Deras knivar glänste.

– Nu din djäful, sa de.

De trängde in honom i ett hörn. Han skulle inte överleva, tänkte han. Men det var inte det värsta, egentligen.

Det värsta var sättet.

Återfödelse

ett

Astrogonkomplexet förkroppsligade urtida drömmar om en resa utan gräns. Vita torn flöt på horisonten. Arkitektoniska kolosser låg travade som gulvita valrossar framför dem. Allt byggt för att göra intryck. För att visa vägen mot ett nytt imperium och en ny storhetstid för mänskligheten. För att ge en känsla av att här och ingen annanstans låg porten till kosmos.

Det var med en nästan äckligt sugande känsla i magen han passerade den sista checkpunkten. Egentligen är varje stund ett steg mot okända mål, så bry dig inte om de broar du bränt, intalade han sig. Nya väntar.

Osynliga ögon studerade honom genom skärmar och linser. Man väntade som på ett utlåtande om man var värdig att få leva. Handflatorna kändes plötsligt kalla och fuktiga. Men spärren öppnades. Han släpptes igenom.

Efter en lång vandring genom underjordiska tunnlar under tysta startbanor började han skymta dagsljuset och kom ut under fri himmel vid ett av de vitlysande starttornen. En rätt ung kvinna han sett på vägen stod där

redan i sin ljusgrå uniform och med en väska löst slängd över axeln. Hon såg så yrkesmässig ut, som om det var en busshållplats.

Hon nickade igenkännande, men såg inte ut att vilja säga något. Han nickade artigt tillbaka. De väntade.

Långt borta lyste Astrogonkomplexet bländvitt under en sol som gjorde allt för att tränga igenom ett bälte av mörka, oregelbundna moln. Bakom dem var himlen klar som glas och genomskinligt ljusblå. Trafiktornen avtecknade sig som vita periskop från en halvcirkel av gula byggnader och gråblå bunkrar.

Men de överträffades av ännu väldigare strukturer. Starttornen var slanka spiraler i vitt med trappor, antenner och stag. Apor skulle lätt kunnat klättra upp i deras topp, slagit runt och glidit längs master och linor lika nyfiket och obekymrat som i vilken tropisk skog som helst.

Men människorna som glömt konsten att klättra fick vänta på en liten hissorg som löpte i några metallspår i tornets utsida. Den glimmade till högt uppe, på väg ner nu.

Förbunden med tornet genom ett nätverk av metallstag, rör och ledningar parkerade den vita färjan Alouette-7 sin breda stjärt på ett gråsilverglänsande startraketsteg samtidigt som hon försökte sticka hål i himlen med nosens syl. En upprest och förstened svan.

Traktorer med väldiga hjul hade dragit fram ännu större

bränsletankar runt omkring henne. De fick människorna bredvid att se ut som flugskitar.

En skugga föll plötsligt över dem. Han blev förvånad över hisskorgens storlek när den hängde framför honom. Den skulle haft plats för ett dussin personer, även om de bara skulle vara tre med den underofficer som tryckte på knapparna. Denne jämförde med en bildlista över passagerarna. Sen sa han kollegialt:

– Välkomna till utsidan kaptan O'Reilly och kaplan Land. De andra väntar på oss.

Detta var i sann mening utsidan. Astrogon och Apollofältet lydde inte under någon planetregering. Han hade lämnat Jorden i politisk mening vid sista checkpunkten och när han steg upp i hisskorgen var det mycket definitivt. Han skulle inte komma tillbaka. Det borde ha väckt saknad, men han kände ingenting.

Om han kommit ihåg sitt förflutna skulle han säkert ha förstått. Plötsligt välldde osäkerheten fram i maggropen. Men han måste vänta, vänta och ha tålamod. Minnena skulle komma tillbaka. Det hade han ju blivit lovad.

Det han led av var bara en tillfällig överbelastning av minnet. Det hörde till. Fyra universitetsår hade matats in i honom på fyra månader. Hjärnan måste bli överbelastad av sådant, men den är också ett självreparerande organ.

Att tänka på det för mycket skulle bara störa processen. Han hade hört rykten om sådana som drabbats av total minnesförlust och om andra som blivit galna. Omedvetet gjorde han en grimas. För han visste inte vad han skulle tro.

Marken föll undan. En kall bris drog förbi tornet. Ryggen knottrades under den tunna, lätta jackan. När de höjdes upp kom alltmer av Apollofältet inom synhåll och dess storlek blev synlig om än inte fattbar. Han räknade till ytterligare fem ramper där man höll på att förbereda för start. Lika många stod tomma och väntande.

Hisskorgen stannade med ett dämpat andetag.

En värdinna med halvsneda ögon, kobolthår och mörkbrun hy och perfekt som om hon odlats i ett provrör ledde dem genom en vidöppen dörr och nerför en spiraltrappa av gul plast. De anvisades varsin luftdämpad fåtölj. Fönster saknades men det fanns en bildskiva i ryggen på fåtöljen framför. Påsar stack diskret upp ur ett fack. *Nio minuter, sju sekunder.*

Hans bildskiva visade utsikten över havet intill, väggkammare spred sig som solfjädrar utåt Nordsjön. Jorden är ändå vacker, tänkte han. Ångrar jag mig? Nej, det finns inget att komma tillbaka till. Så mycket vet jag även om jag inte minns detaljerna.

De gängse anvisningarna och den pågående ner-räkningen skapade en bekant atmosfär. Han trevade efter det elastiska plastbandet. Rörelserna var inprogrammerade i hans händer. IFK var en effektiv teknik på det viset. Man behövde inte tänka.

Under tiden räknade rösten ner. Vibrationerna växte till ett dovt muller från alla håll.

Plötsligt gungade fåtöljen lätt i upphängningen när startsteget tände med ett överkligt dån. De första femhundra metrarna upp roterade de ett halvt varv. Han betraktade fascinerat en krympande men skarp bild av Astrogons krokan som liksom föll undan. Marken som till en början legat rakt under dem gled åt sidan. Till och med horisonten föll undan och krökte sig. Detaljerna gick inte att urskilja längre. Världen förvandlades till en bortglidande impression.

Han kunde inte röra huvudet. En stöt i skrovet. Men trycket över bröstet ökade när scramjeten tände. Plötsligt befann han sig i simulatorernas verklighet. Han blundade och andades med magen.

– Till vänster, strax under er, har ni Engelska ön, men det är lika mulet där som vanligt, sa en röst, säkert en dator eftersom den lät helt obesvärad ännu vid 9 g.

Han öppnade ögonen. Bildskivan visade skimrande molnbankar långt undertill. De drev i skikt över varandra, skiftande i olika nyanser av grått, blått, gulvitt. Under dem gick världen bara att ana. Om de grå former

han tyckte sig urskilja verkligen var England fick han aldrig veta.

En kurskorrigering tryckte dem åt sidan, sedan hängde de fastspända i sina fåtöljer. Jordan flöt blåskimrande bredvid. Han svalde något som kom upp från magen.

– Orestes kommer snart in på höger sida.

En bitvis lysande, bitvis osynlig struktur växte fram ur stjärnrymden – ett nätverk av hyperboliska solspeglar runt ett metallklot inhägnat av stålramper.

Gasdrivna tuber med plats för sex personer färjade långsamt över dem dit. Ett team höll på och vakuums-vetsade i en rigg, fritt svävande. De vinkade långsamt till nykomlingarna, av vilka somliga storögt stirrade tillbaka. De som aldrig varit härute förr.

Efter en kort kontroll fördes de in genom en sluss, som sögs på plats och öppnades med ett väsande. Han såg henne genast. Hon var sig lik med den raka lilla näsan, solfräknarna och de klarblå ögonen. Det ljusa håret lyste rödare än han mindes det. Gjorde henne främmande. Hon bar Orestes uniform, en lätt overall som satt tätt men ändå könlöst över höfterna.

– Välkommen upp Mikael, sa Jennifer. Uttrycket i hennes ansikte avslöjade varken stormande glädje eller stor passion. Blicken var inte här, läpparna svala. Var det sant att man släppte ut dämpande substanser i rymdstationens luftsystem?

– Jag har precis gått av mitt skift, sa hon och skrattade utan att det egentligen uttryckte någon vidare glädje. – Jag borde förstås sova. Men skiften betyder ingenting för en sån som jag, tillade hon självironiskt.

Nej, det var inte riktigt det stormande återseende han drömt om. De gick nedåt en gulvit korridor, nådde den halvtomma restaurangen och cafeterian med perspektivfönster mot det lämnade hemmet. Jorden behölls inom synhåll hela tiden genom att kupolen satt på en gyrostabiliserad axel. Från varsin kopp becksvalt kaffe såg de tyst på den blåskimrande modervärlden. Hon gjorde plötsligt en irriterad gest med handen.

– Ingenting fungerar som det ska och materielen som vi beställde för två veckor sedan har fortfarande inte kommit, en strejk någonstans. Och ingen gör något. Därnere tycks de tro att universum väntar på oss.

Nu fanns det känslor hos henne.

– Kan jag göra något? sa han.

Han menade inget särskilt, ville bara visa att han förstod. Men hon gav honom en irriterad blick.

– Vad skulle du kunna göra? sa hon. Det är ju excitern som vägrar fungera. Det är klart, du kan ju alltid välsigna den.

Han hade en allmän uppfattning om vad en exciter var och gjorde. Naturligtvis kunde han inte göra något åt den. Hans snabbt förvärvade utbildning låg inom andra områden. Han bet sig i läppen.

Då log hon ursäktande, lade sin hand på hans. Ett kort ögonblick var hon den han träffat för sex månader sedan. Han borde inte kunna veta det, eftersom han saknade minnena, men det var tydligt som en bild bakom ett fönster som snabbt blev ogenomskinligt igen.

– Förlåt mig, sa hon. Jag är inte mig själv. Vi kör den ena testserien efter den andra. Så fort vi tror vi har det hela under kontroll, visar den nya tecken på instabilitet. När sedan beställda delar dröjer... tappar man humöret.

Hon drog handen till sig.

– Utan exciter inga stjärnor, konstaterade hon sakligt. Vår farkost skulle flyga i bitar innan den nådde Saturnus bana. Om jag verkar ur form är det för att jag vill vi ska komma iväg som planerat.

– Jag vet, mumlade han undvikande.

Så du kommer bort från dina föräldrar, tänkte han med plötslig och oförklarlig bitterhet, och din före detta man. Hur vet jag det?

– Be gärna för oss, sa hon. Jag menar det verkligen.

Han såg på henne med ögon som var lika outgrundliga som hennes.

Hon visade honom till deras hytt innan hon försvann. Den var mycket liten. Här var plats till två bäddar, ett toalettbas och två utfällbara sängbord. Allt såg ut att vara gjort i furu men det var plast.

Han saknade utsikt men hytten låg troligen långt inne i klotet. En djupbild bak glas skulle kunnat ge en illusion av utsikt, men Orestes verkade mer funktionellt än psykologiskt tänkt. Planerat för människor som använde sina hytter till att sova i och inget annat.

– Så nu är du i rymden, mumlade han. Hans röst lät så konstig att han ryckte till.

Då kom han ihåg att lufttrycket gradvis sänkts under färden upp för att anpassa dem till förhållandena på Orestes som av ekonomiska skäl hade samma lufttryck som Anderna på några tusen meters höjd. Ljudkaraktären blev en annan. Nu när han slappnade av reagerade han på förändringen av sin röst?

Rymden. Verkligen? Hur kom jag hit?

Men den tomma luften runt honom hade bara ett intetsägande svar: Du åkte upp med en färja.

Men varför det?

Du ville ju åka till stjärnorna. Minns du inte?

Det var sant. Han hade velat åka till stjärnorna. Ett plötsligt och flyende minnesfragment – en gång när han var mycket liten och såg upp på stjärnorna, tyckte de var det vackraste och mest magiska som fanns. Fast ouppnåeliga. När hade det varit? Vem var han då?

Men tänk, sa ensamheten, om det inte var stjärnorna du ville ha? Tänk om du bara ville bli älskad. Och så fick du stjärnorna, men ingen älskade dig. Vore det inte väldigt ironiskt?

Jo, svarade han med sin ihåliga tvåtusenmetersröst. Fantastiskt ironiskt.

Han lade sig ner på rygg. Den enkla britsen knarrade. Vill man erövra rymden, måste man kunna snåla. Plötsligt kände han bara hur trött han var. Ögonlocken blev tunga, ville bara att han skulle stänga dem. När han gjorde det var han ett ögonblick utan kropp, och sedan någon annanstans.

två

Före Sista kriget bevisade Bell en fysikalisk sats, som revolutionerade en redan svårt omtumlad världsbild. Det som hände på en plats kunde bestämma vad som hände någon annanstans utan att överföringen av information tog vare sig tid eller energi. Åter tycktes förnuftet besegrat av verkligheten.

Gallinwrachs beskrivning av universum som ett energifält med topologiska egenskaper ledde senare till tanken att delarna i fältet ständigt känner av varandra och utbyter information. Resultatet kunde tolkas som en ständigt pågående utbalansering av universums motsatser, en tanke som framförts av Anaximandros och Herakleitos femhundra år före Kristus.

Auregkchcchuuirr, även känd och omtalad som *Den*

Gamle eftersom han var den äldste och visaste i hela Ouirr, brukade sova länge på morgnarna igen, precis som i sin ungdom när han ibland varit lat och låtit kvinnorna passa upp honom.

De hade gjort det även om de fräst till ibland och gett honom ett slag med tassen för att visa sin irritation. Han hade lärt sig tyda dem... åh de dagarna...

Nu var han en gammal man som de unga flickorna var glada att passa upp. Men inte för hans charm utan för att han var så gammal, så vörtnadsvärd – så hjälplös! Han visste det, men föredrog att hedra sig själv. Livets höst kunde väl få förgyllas av någon illusion. Han hade sett nog med brutala sanningar i sin tid. Det slagets sanning var han trött på. I stället gick hans tankar till det eviga och oföränderliga, till talens värld.

Nedanför sig hade han skogarna där han levt som ung man. Där han jagat och sjungit, älskat och brottats. Men på sin ålderdom ville han se allt från en höjd. Han var inte längre vig nog att hoppa mellan trädkronorna. Så han levde uppe på berget.

Han låg i solen och tänkte, och de kom med en matbit eller bara för att slicka honom ren. Någonstans i hans länder rörde det sig ännu, men egentligen hade han inte någon lust. Det var en del år sen han hjälpt till att göra barn.

Viktigt var det också att inte överanstränga sig. Hjärtat var inte samma obändiga pump som då, när han varit

skogarnas härskare och trädkronornas besegrare. Så mycket bättre idag med minnen, minnen som vaknade till liv och kittlades av de ungas närhet... minnen... drömmar mer levande än solskenets klara dag.

Men den här morgonen vaknade han tidigt. Han kände sig orolig till mods, som en föraning.

Det var precis som den gången han vaknat under Midstjärnans klara ljus och sett död och katastrof, knäckta träd och vänner med brutna ryggar... Och han hade kört upp dem alla och lett dem långt, långt bort – hans klan var mindre då – de hade följt honom, även om en del yngre män knorrat. Barnen hade ridit på de äldres ryggar. På morgonen hade berget vaknat med ett dån, sprutat eld och aska. Ingen behövde dö, eftersom han hade sett döden i förtid.

Och nu...? Det snörde till i hans bröst, och han undrade om det var Skuggorna som kommit för att hämta honom, men det var något annat. Mer främmande än någonting som hänt i det förflutna. Så främmande att han inte kunde förstå det.

Han såg mot skyn och kände en urgammal drift att ryta mot stjärnorna, mot Midstjärnan och Kattryggen och alla de andra bilderna som man läste in i dem för barnens skull, för att lära dem upp och ner, fram och bak och nord och syd. Och för att med sagorna som hörde till lära dem vikten av balans och omdöme på ett spännande sätt.

En stund var det inte bara sagor. Ett kort ögonblick såg han någonting där.

Ett hot ovanifrån.

Auregkchcchuiirr stannade i sin grotta nästa dag. Kom inte ut i solen. De sände in Auirrchchiuiia, trodde visst han var döende. Men han skickade ut henne igen så häftigt så hon trodde han var arg. Gamla mäns temperament...

– Inget fel på honom, sa hon till de andra i lägret. Han är sur för något.

Hon var ung och sällsynt vacker, beundrad för det likasom för sin brådmogna klokhet, men det här förstod hon inte.

– Den Gamle har inget att vara arg för, sa en avlägsen faster till henne och en äldre kvinna klippte instämmande med ögonlocken.

– Han tänker, mumlade hon. Låt honom vara.

Och det var sant. Auregkchcchuiirr tänkte.

Så mycket stod oklart för honom, men han visste nu – lika säkert som han en gång vetat att vulkanen skulle börja spruta eld och aska – att hans verk inte var avslutat. En kris var på väg och bara han kunde lösa den.

Det var en uppslitande tanke för en gammal man, som just börjat försona sig med dödens skuggland. Vad han skulle behöva göra och varför visste han inte. Sa han lät

sina tankar glida över till det problem rörande Tiuianchurrs sats som så länge besatt honom. Enligt legenden viskad på hennes dödsbädd av löv: – Jag har gjort en fantastisk upptäckt. Det finns ett slags tal, som inte är normala, och som har de mest underbara egenskaper...

Men hon dog strax efter det, och många tvivlade på att hon varit klar i sit/t sista ögonblick. De egenskaper hon beskrev var så orimliga. Auregkchcchuiirr hade länge velat finna ut om tanken varit en döendes hallucination eller om den kunde vara riktig. Redan i sin ungdom hade han bevisat att Tiuianchurrs sats var oberoende av andra axiom i den klassiska teorin.

Av det följde att hon nog inte hallucinerat. Men att finna de mystiska talen hade visat sig mycket svårare. Det aktiva livet som klanledare hade också lockat honom ut i liv och jakt. Talen lades åt sidan. Men nu var de där igen, han kunde inte glömma dem. Vad hade felet varit? Hade han kanske tänkt på fel sätt som ung man. Varit för bunden av gamla mönster. Han måste bli barn på nytt.

Så han slöt ögonen och drömde att han tumlade runt i gräset och var lekfull. Och så ställde han frågor till sitt barnjag.

Måste alla tal vara normala? Och om det finns några tal som inte är det, hur skulle de då kunna se ut?

Auirrchchiuiia visste ingenting om det. Hon kom in och undrade hur han mätte just som han anade lösningen.

Han morrade stört och visste att det lät illa, men kunde inte hejda sig. Han fick be henne om förlåtelse sedan.

Faran som han skådat tänkte han däremot inte berätta om för någon, inte än.

Ännu en tid kunde livet förflyta som det brukade. I lek, i jakt, i glädje och sorg, men alltid i den grundläggande harmoni som var deras.

tre

Pojken stannade och såg sig om, hade svårt att skilja ekona av sina steg från pulsens hårda dunkande. Det var egentligen fel alltihop!

Han borde inte behöva springa här. De gamla stadsdelarna var *hans* land. Här var varje polis och genhund en främling. Men han visste vad som skulle hända om de hann ifatt honom. Polismännen hade sett sina kollegor dödas av sådana som han. För dem skulle han inte vara en halv vuxen pojke utan en terrorist.

Han bet samman tänderna om sin väsende andedräkt. Detta var hans värld, inte deras. Fast en ensam värld, och just nu en kall värld. Allting skulle varit olidligt svårt om han inte haft sin osynlige vän bredvid, en vän som följde honom med obrottslig trohet, en vän han alltid kunde tala till, den ende som förstod allting och ändå aldrig talade utan bara fanns där.

Hjärtat gick ner i varv, den råa blodsmaken sköljdes bort av strömmande saliv. Han hörde en siren komma närmare och log överlägset. De måste signalera sin makt och överhöghet. Han skulle nog kunna överlista dem.

Kanske den han stulit från skulle bjuda över konkurrenterna och köpa tillbaks det. Varför inte? Han slickade sig om de torra läpparna. Gatorna låg folktomma. Om det fanns några fler härute, hade de gömt sig. Det enda tända fönstret ovanför honom hade snabbt släckts.

Sen sprang han över den breda tomma huvudgatan med dess metalliska affärskomplex, snett över torget och ner i en smal sidogata. Det var härifrån han kommit en halvtimme tidigare. Hundarnas förstärkta luktsinne skulle förvirras och kanske dra iväg dem åt fel håll. Det skulle ge honom tid.

Om han hade tur. *Du måste bara ha tur din djävla gatslickare*, skrek han till sig själv och bara hans osynlige vän kunde höra det medan han sprang med honom upp i en trappa i ett rivningshus. Fönstret på andra våningen stod öppet som han lämnat det en timme tidigare. Han hoppade rakt ut.

Att falla var som ett slag i magen. För han var rädd för höjder. Men han landade på ett plåttak efter två meter och slog upp ett skrubbsår på vänster hand. Han sög på det som en saltkaramell. följde plåttaket och hoppade ner på nästa gård.

Hade han tur skulle de tappa honom vid fönstret, men

han trodde det inte. Genhundarna var för bra. Fast de skulle bli försenade, och det var allt han behövde.

När han nådde sitt mål, ett halvriktigt kontorskomplex, omgivet av taggtråd men obebaktat eftersom det inte fanns något av värde kvar, sprang han fram och tillbaka i gatan. Doften skulle ligga stark där, reta hundarna och förvirra dem. Det skulle ta tid innan de fick upp ett spår i vilken riktning han försvunnit. Tid som han behövde.

Han hittade de två kartongerna. staplade dem på varandra och klättrade över taggtråden. Med en pinne som han stack genom metallnätet sköt han dem isär tills de såg ut som vinddrivet skräp. Han slungade pinnen uppåt gatan, förstärkande doften där, och sprang över knastrande grus upp mot det döda huskomplexet. Han hade sett ett skelett en gång, som de fiskat upp när gamla industrihamnen byggdes om till färjeterminal. Komplexet var ett sådant skelett nu. Och det uppslukade honom.

Uppför trapporna. Han snubblade på resterna av nerfallna betongblock. Han tog spjörn och lyckades välta ett stort block som stannat vid en trappavsats. Det föll långsamt neråt i ett moln av stoft och rivningsdamm. Det skulle försena dem.

Hundarna skulle följa honom hit, det visste han. Men när han hörde dem var det nära att han kved till. Så snabbt? Hade de inte lockats in i hans doftfälla vid torget utan kommit direkt?

På sjunde våningen kom han ut i friska luften, fast på

den här sidan såg han inte hur långt poliserna och deras hundarna kommit eller vad de gjorde. Stålvajern som Skotsky hjälpt honom hala in och fästa runt en utskjutande stålbalk lyste till i månskenet. Och förband rummet utan yttervägg med den gamla rivningskranen.

Han klev i gummiöglan och drog loss. Femton meter upp över marknivån penblade han rakt ut i luften. Det svindlade och han tuppade nästan av. Men han klamrade sig fast och när han öppnade ögonen hängde han under kranens utskjutande del, tio meter över marken. Metallen knirkade kallt medan rörelsen stannade av. Om han inte kunde ta sig in till kranen, måste han hoppa.

Under väntade en grushög som planerat. Han förstod att den skulle vara kall och hård. Han andades snabbt. Det ekade av ylanden från genhundar som sprang runt gatan på andra sidan, hetsade av hans utlagda doftspår. Han bände med kroppen, fick sakta stålbandet i gungning på nytt. Och lyckades hoppa över till kranen. Konstigt att han gillade att klättra, han som avskydde höjder. Det var som något han var född för.

De sista metrarna ner hoppade han, och sprang sedan vilt över knastrande grus i tydligt synhåll för hela världen. Hålet i stängslet hade han gjort tidigare under dagen, en nästan osynlig metallnåtsreva. Nu sköt han nätet åt sidan och trängde sig genom. Han rev sig på armen, men bet samman över smärtan.

Så sköt han en betongklump för staketet och dolde

hållet. Om de sänt ut två patruller och en natthelikopter så hade han inte haft en möjlighet på tusen att komma undan. Då skulle de ha väntat på honom där han kom ut. Men nu hade de skickat några man med genhundar som var ensamma på fientlig mark. De delade inte på sig i onödan.

Han snubblade in i en öppen trappuppgång, nästan föll på en trippare som slocknat där och inte längre rörde sig. Huset hade en utgång åt andra sidan, men han måste stanna och se tillbaka.

Hans osynlige kamrat hade försvunnit lika spårlöst som han brukade. Han kikade över kanten på trappfönstret. Först var allting tyst. Sen hörde han galna ylanden, handhållna strållampor lyste från rummet han hoppat ut från. Det man kunde se därifrån var bara den rätt avlägsna rivningskranen. Vajern hängde rakt ner nära kranmasten och skulle knappast märkas i natten.

Han log men leendet stelnade när han insåg att de hade delat på sig ändå. Tre stycken hade gått upp. De två andra kom ut på hitsidan med varsin hund i koppel. Hundarna hade korn på honom. De ylade, gläfsste och drog. Visste att han fanns här.

Hjärtat arbetade hårt igen, fast han inte rörde sig. Hundarna visste nu, men polismännen hade avverkat för många återvändsgränder. Allt de såg var en tom öppen yta, belyst av kringliggande ljus. De såg staketet och betongklumpen. Ett staket som var två och en halv meter högt.

De gav upp. De drog tillbaka hundarna. Då blev dessa upprörda. Försökte tala om att de lyckats, att den de jagade var därborta. Men poliserna trodde dem inte. Ville inte tro. Såg hellre att jakten fick ett slut.

Men inte förrän han nådde Skotskys lya ute vid Fridhjem, lokalbefolkningens gamla namn på stadsblock C-12, slappnade han av. Där väntade de allihop, och han såg motvillig beundran i fleras ögon. Han lämnade ifrån sig sitt byte, och Skotsky, som planerat kuppen efter ett tips från en okänd uppgiftslämnare, gömde det någonstans. Ingen visste var. Han skulle sälja det. Man måste lita på honom.

De litade alla på Skotsky. Han var hederligast i världen.

Pojken kom hem klockan fyra på morgonen, satte pek-fingret på det enkla låset och hörde dörren klicka till när den kände igen hans mönster.

De hade det bra. Hans mor tjänade pengar. Hon ville han skulle gå i skolan, men han tyckte det var löjligt med lärare som insisterade på att man skulle prata danska. Interanglo var OK, för det pratade man i filmerna, men danska? Och lärarna visste hur hans mor tjänade sina pengar och dömde honom för det och för att han ställde frågor de inte kunde svara på.

Skolan var ockupationsmaktens förlängda arm, sa all-

tid Skotsky som en gång varit med partisanerna. Han kunde gått direkt till sitt rum. Men i natt kom han hem med upphetsad energi pulserande i ådrorna, och fast han förstod vad han skulle se om han gick in till henne, ville han inte gå in i sitt lilla rum, stänga om sig och bara somna. Inte i natt. Det pulserade fortfarande i hans ådror, det han gjort, och han visste att han nästan var en man.

Han gick ut i pentryt och hämtade något. Med den stora kniven i handen gick han genom den smala hallen mot sovrummet. Dörren gled upp och han stod framför ett mörker, som doftade mor, men också manlig cologne, svettiga kalsonger, sur tobak.

Ögonen vande sig och han såg siluetterna på den breda sängen. Nakna kroppar... Han släppte plötsligt kniven. Den föll till marken, och hon vaknade.

– Är det... någon där? Mikael... är det du?

Ytterdörren slog igen. Låset klickade. Det sista han såg framför sig däri natten var mors ansikte, svävande framför honom längs en tom gata där dagen snart skulle gry. Han såg det oklart och suddigt som genom ett fönster i regn, och visste att ögonen bad om en förlåtelse och förståelse som han inte kunde ge.

fyra

Han vaknade med en känsla av att inte kunna andas.

Vilken mardröm. Jennifer låg på sin plats, alldeles stilla.

Han somnade om och vaknade ensam.

Det var inte förrän han satt vid sin frukost i cafeteria med utsikt över Jorden och ägg, bröd och sallad från stationens växthus, som han kom att tänka på drömmen igen. Den hade varit så verklig och så fylld av känslor. Det var som om den innehållit ett budskap till honom bortifrån tid och rum, men ett budskap som han inte kunde avkoda och som han mindes alltmer fördunklat.

Cafeteria fylldes alltmer. Han hade vaknat vid ett av de ordinarie dygnsskiftet. Mekaniker, bioingenjörer och underhållsarbetare satt runt borden, rörde i sina koppar kaffe, te eller choklad, åt ur sin salladsskål eller flingtallrik.

Det måste finnas fler här med samma mål som han och Jennifer. Men han kände inte igen någon i myllret av skuldror, armbågar, ansikten. De andra som gått samma kurs hade väl haft sina egna planer. Det var inget man frågade om, men man kunde ju gissa. Man höll till exempel på att skeppa ut mängder av folk till Chryseis, en nyöppnad koloni i Jakthundarna.

Själv ingick han i en projektgrupp. Folket i en sådan var också kolonister, men fick resa på andra villkor än de som skulle komma till en redan kartlagd och behärskad värld. I stället var deras uppgift att upprätta en första

bosättning, utforska en helt ny värld och säkerställa att den inte stred mot VF-stadgan genom att redan vara upptagen. Och det medförde speciella risker och kanske oväntade problem.

Det hade cirkulerat ständiga rykten nere på Astrogon om kolonier som skickats ut och aldrig mer hörts av. Kanske skulle man hitta de borttappade en dag och få veta vad som hänt. Men man offrade inte gärna nya skepp på misslyckade projekt i ett inledningsskede. Alla försvunna skrevs bara av.

– Är platsen upptagen?

Han såg upp, avbruten i sina funderingar. En man med knipsluga, grå ögon, några år över de fyrtio. Han balanserade en bricka på ena handen.

– Nej inte alls.

Mikael som inte var särskilt sällskaplig till sin natur, om han förstod den rätt, fann sig snabbt och utan att han egentligen visste hur indragen i ett långt samtal med den andre, som bjöd på gula vitamintabletter och presenterade sig som Henri Cornu.

Det visade sig snart att med Henri kunde man diskutera allt, och intet. Om man borde satsa på rymdkolonier eller underhavsfarmer. Rättvisor eller orättvisor i politiska system. Miljön därnere och härute, dess inverkan på det psykiska... kom man bara på ett ämne så nog hade Henri Cornu en åsikt om det.

Tiden gick, och cafeterian tömdes gradvis, men de två

satt kvar. Henri såg nyfiket på bordsgrannen. – Ska du också till Mars? sa han.

Mikael skakade på huvudet, och Henri följde inte upp frågan. I stället utbrast han: – Fasansfullt ställe. Mars. Tro inte vad man säger i reklamen och holovisionen.

– Hur så?

– Äh, det är sådant struntprat dom vill vi ska svälja, så dom kan välja och vraka i det mänskliga materialet, sa Henri, och hans ögon blev kalla. – En koloni är en koloni, om den sedan bebos av så kallade forskare eller vanligt gritt som du och jag är en annan sak.

Hur vet du att jag inte är forskare, tänkte Mikael. Men han sa inget. Det var ju sant. – Stjärnorna är kanske något, sa han. Där finns det i alla fall jordlika världar.

Henri såg på honom. – Jo, dom säger det, sa han, men har du träffat någon som kommit tillbaka för att berätta om det?

Hyttan var fortfarande tom. Jennifer hade väl skyndat direkt till sin avdelning. Han hade inte sett henne i cafeterian, forskarna hade säkert en egen automat med plastkaffe och plastsandwichar.

Han försökte säga till sig själv att han var barnslig, att hon hade fullkomligt giltiga skäl att inte ägna sig åt honom just nu. Varje stjärnskepp som sändes ut i kosmos var i princip nybyggt. I detta fall hade ett begagnat tank-

skepp byggts om och fått skrovet förstärkt. Det hade inretts och döpts till Explorer 355 och det väntade i en bana runt Mars. Men projektgruppen skulle själv ha med sig kritiska komponenter när den lämnade Jorden. Och de måste fungera.

Schwartzmotorn slungade ut partiklar med sådan energi att ett skepp med hundra personer kunde accelereras upp till närheten av ljusets hastighet. Den hade öppnat vägen till stjärnorna och gett stormakterna utrymme att expandera utan konflikt. Excitern var dess förbrännkammare. Här lirkades bindningarna i bränslets protoner och neutroner upp, befriande de energier som bundits i dem vid universums tillkomst. Men den enhet de fått upp visade konstiga mätvärden. En ny skulle inte kunna levereras förrän om en månad.

Samtidigt var Mars på väg från andra sidan solen med tjugofyra kilometer i sekunden. Om de inte mötte den röda planeten i tid skulle de få återvända, formellt för att vänta på en ny gynnsam banposition. Det kunde ta ett halvt år, kanske mer.

Problemet var att Astrogon som byråkrati skapade sina egna spelregler. Någon byråkrat kunde få för sig att begrava deras projekt i ett arkiv, och omplacera dem till en havsplattform eller i bästa fall det Mars som Henri Cornu förtalade så intensivt.

Men det var stjärnorna de ville ha.

Så han förstod hennes upptagenhet, spändhet och oro.

Han önskade bara att hon inte stängt honom så helt ute.

För att ha något att göra gick han på upptäcktsfärder. Han lärde snabbt känna Orestes på det sättet, i alla fall de delar som han fick komma in i.

Pojken i drömmen hade i alla fall haft en osynlig vän, en låtsaskompis. Hade han också haft det? Är det något man måste mista när man växer upp?

fem

Jakten var redan liv och rörelse. I gryningen var det samling för fördelning av platserna i laget. Klanen mindes och bedömde prestationerna vid förra jakten, och det blev sällan någon dispyt. Bara en dålig förlorare ifrågasatte sin egen placering. I så fall var man mogen att bli frivandrare. Det var en uppvisning för barnen med. Ett åskådliggörande av vad klanen satte värde på. Inte enbart styrka, inte enbart snabbhet, inte enbart intelligens, utan allt detta i balans och förening med omdöme. Detta att känna sig själv, att veta vad man kan och inte kan, att varken underskatta eller överskatta sig själv, att veta när man har sitt unika ögonblick och kunna gripa det i det Gyllene Språnget, men framför allt att i varje stund ge det bästa man har, stort eller litet, i trädets krona eller

vid dess skuggade, svala fot.

– Amrruchchuiirr och Drueichii på flankerna, sa den nuvarande ordföranden för jaktlaget. Alla nickade. Flankpositionen var mycket viktig. Den fordrade ett omdöme som var både snabbt och balanserat. Och det var allmänt erkänt att de båda kvinnorna utmärkt sig i förra jakten när murruchuu plötsligt brutit sig ut, stängt och anfallit från vänster.

Många blev sårade men ingen omkom tack vare deras snabba varningar och omdirigeringar. Och deras mod när de kastade sig mot strupen på varsin väldig murruchuu – inte i hopp att kunna döda dem, men för att ge dem något att göra medan utsatta kamrater räddade sig upp i träden och intog nya positioner.

Men där var ändå ingen överdriven djärvhet inblandad. De hade gjort det bästa möjliga. Det var sådant som fick mången ung man att se på kvinnorna med ny respekt. Visserligen hade de själva grövre muskler, större styrka och – ville de gärna tro – djärvhet, men det här var något ingen av dem skulle klarat av. Och de erkände det utan tvekan.

Kaiirruechuiirr, en av de yngre männen, flyttades också fram. Övriga positioner behölls från förra jakten, fränsett att Auirrchchiuua denna gång stannade hemma och vakade över den Gamle. De gamla och sårade blev hemma för att se till de minsta barnen och vaka över byn.

Allt det var nödvändiga insatser, lika viktigt som att utmärka sig i jakt. Till gott omdöme hörde att värdesätta alla för deras insatser, även om det skrevs fler sånger om jägare än om barnpassare.

Men det var för att jakten var ett gott ämne för sånger, stolta sånger, tragiska sånger. Och även de stoltaste sångerna hade ett stänk av vemod, eftersom jakten måste sluta med att någon dog, och eftersom man alltid måste beundra en fallen motståndare.

Fortfarande i gryningen sjöng Auirrchchiuua den hemvarandes sång till det nya jaktlaget. Det var en sång som manade till mod och besinning, till djärvhet och omdöme. Det var en musik, som fick även de minsta att inse att skämt och lekar från och med nu var uteslutna. Det var toner och stavelser, som manade till respekt för motståndarens väldighet och styrka och som slutade med de uråldriga orden: *Må den bästa vinna.*

Sedan gled de genom grenverket. De som behövde det styrkte sig med tiiekauw och njöt av den läskande syligheten, medan de spottade ut kärnor som försvann genom grenverket och en dag skulle växa upp till nya träd.

De klättrade högt uppåt. Solen höll jämna steg med dem. Dagen ljusnade. Det var nödvändigt att vara ute tidigt. Murruchuu rörde sig tidigt om morgnarna. De vandrade i stora flockar från betesmark till betesmark, knäckte mindre trädplantor under sina massiva steg och

slipade sina horn mot de uppväxta stammarnas stenhårda bark.

Det fanns i själva verket många arter av murruchuu, klassificerade och beskrivna i *Sången om skogen*. Där var den grå och mycket stora mumurruchuu, som när den väl var helt uppväxt ofta inte gick att angripa ens för mycket stora och skickliga jaktlag. Mindre flockar kunde dock komma bort i den täta skogen och även om en halvstor mumurruchuu var en svår motståndare, så skulle man ge sig på den om man fann den. Mumurruchuu levde på att skala barken av unga träd, och höll på så vis den uppväxande skogen lagom gles. För många mumurruchuu skulle döda den. För få skulle låta den växa samman till en snårskog, som kvävde sig själv.

Där var också den ljusgula iumurruchuun, bara hälften så stor, men rörligare och med sylvassa horn runt ansiktet och längs ryggen. Iumurruchuun bildade de största flockarna, och levde på allt från skott till bär och mindre trädplantor. Att jaga den fordrade perfektion, eftersom den i försvarsställning gärna gjorde svårberäknade knyckar med ryggen. När horntaggarna vreds åt olika kunde de lätt spetsa envar som försökte angripa ovanifrån. Även skickliga men alldeles för djärva jägare hade slutat sitt liv genomborrade av ett iumurruchuhorn.

Man klättrade uppåt för att få överblick och kunna analysera. Nere i trädskronorna dränktes dofterna i var-

andra. när luftströmmarna klövs av träden och grenarna och de aromer som de innehöll blandades. Att uppfatta dem var lika svårt som att försöka överrösta vågorna vid en havsstrand. Nu talade ingen. Barnen följde tyst de äldre som de tilldelats med bara en nick.

Det ljusnade, himlen låg över dem. Kaiirrueluiirr kände lusten att besjunga den öppna blåheten, men det var inte svårt för honom att tygla sig. Att ha blivit framflyttad medförde ansvar. Han vädrade med de andra.

Glesa dofter av småmurruchuer. Inte ens encyklopedisten Nchiuiigraurr som författat stora delar av *Sången om skogen* menade att han namngett dem alla. De flesta var ovärdiga motståndare, även om man ibland kunde leta upp en flock iumurruchuu och låta de halvstora barnen få känna på hur det är att tvingas springa för livet, om man inte vill bli nertrampad. Träning inför det allvar som var den riktiga jakten.

Den klara luften gav lång sikt – den långa regntidens slut var en befrielse – och synintryck måste komplettera dofterna då vindarna låg stilla. Men vänta... vänta... ett glest vinddrag förde med sig något från solnedgångens land, och de som fångade upp doftkornen såg inre bilder av spillning. Men den var inte färsk. Flocken hade vandrat sen dess. Vart?

Genast utbyttes blickar och man spred sig. Kaiirrueluiirr såg uppåt mot berget medan han vant tog sig från gren till gren. Häruppe sviktade de under

hans tyngd. Han försökte få en skymt av Auirrchchiuiia och den Gamle däruppe.

Han såg emellertid bara berget som höjde sig ur skogen, förebådande den bergskedja som många dagsfärder bort vältrade sig mot skyn och framvisade sina snöhöljda spetsar för hela verkligheten.

Visste Auirrchchiuiia något om hans känslor? Han hade bemödat sig att inte visa för mycket av dem. Det vore inte värdigt. Hon måste själv bestämma.

Han tyngde ner en gren så att den sviktade som en fjäder från en orrhuu. När han lämnade den var den på väg upp igen, driven av en inre seghet att återta sin ursprungliga form. Det gav honom extra fart... han flög över ett bråddjup och landade i perfekt balans. Plötsligt ville han visa något, inte bara Auirrchchiuiia. nej hela världen. Åh den dröm som var hans, en dröm om sånger, långa vandringar, färder längs havet...

Doften var plötsligt tydlig. Synbilden av en väldig, arg murruchuu. Han sjöng sakta, imiterande ett läte från den långhalsade orrhuu. Det var signalen.

Jag har dem.

sex

Dagen för avresan närmade sig. Den enda större farkost som ännu väntade vid Orestes var Mercury-8. Den

skulle ta projektet så långt som Mars. Det vill säga om fysikergruppen ledd av den blekt sammanbitna Jennifer Ambrose Land lyckades få fason på sitt problembarn.

Under tiden kunde man fördriva tiden med att se ut mot universum. Orestesobservatoriet var utsiktsplatsen dit, både skrämmande och lockande. Man kunde boka in sig för en fri titt genom det optiska teleskopet på reserverade tider. Det var en tvåmeters reflektor som svävade mellan tre motverkande gravitationsgeneratorer.

Att se mot Månen var som att stå i ett högt torn med kratrarna och domerna under sig som ett vildsint landskap av ljus och skugga, eller så hade man Mars inom räckhåll eller Jupiter. Det löste nästan upp Andromedagalaxens fläck, fick en att undra hur mycket liv som fanns därute och om någon manne var klokare än människorna.

Det var här han första gången träffade Dave Chirocco. Dave var kortväxt, men gjorde inget litet intryck. Därtill var han för intensiv. Han hade lätt krökt näsa, ljusblå ögon och medellångt hår, mer blont än mörkt. Han var så vanlig att han gjorde ett grått intryck. Han var, kunde man säga, intensivt grå.

Bakom den alldagliga fasaden skulle en uppmärksam betraktare snabbt lagt märke till en stark vilja. Som alla män med ambitioner bedömde Dave dem han mötte efter om de verkade hota eller befrämja hans intressen. Det var hans rätt och plikt. För honom var det så självklart

att han inte ens gjorde det medvetet.

Om de andra hade han sina bestämda åsikter. Felet med folk i allmänhet var att de ingenting ville. Det var nödvändigt att leda dem om de skulle komma någonvart. Många reste ut i rymden för att feigt fly undan sina problem. Men det han gjorde hade den naturliga överlägsenheten hos en som alltid vet bättre. Han reste ut med en färdig plan.

Tyngdkraften avtog på väg upp mot observatoriet. Man tappade lätt balansen, så deras bekantskap började med att de törnade mot varandra i den smala trappan en dag när Mikael var på väg upp och Dave på väg ner i sällskap med den späda danska som datorerna parat hop honom med.

– Vi måste ju stöta på varandra förr eller senare, Mikael, sa Dave och sträckte fram handen. Han hade redan besett kolonistarkivet och memorerat folks utseende och namn. Ett ofelbart knep om man vill övertyga och bli populär.

Mikael tvekade, uppriktigt förvånad att en främling visste vad han hette. Det var mycket i livet han ännu inte förstod. Men det fanns något beräknande i den andres vänlighet som han reagerade mot. Han var också oförmögen att dölja sin återhållsamhet när de skakade hand. Dave märkte det förstås.

– Ja, vi ska ju samma väg, fortsatte han i ett kyligare tonfall. Hans interanglo hade tydlig amerikansk accent.

– Ska ni också till Mars? sa Mikael eftersom han måste säga något.

– Längre ändå. Har du inte sett kolonistarkivet?

Mikael förstod inte vad den andre menade. Ingen hade nämnt att det fanns ett sådant arkiv för honom. Men han kände att han talade med en av dem som alltid vet mer.

– Det finns en lista hos kaptenen över alla som ska med till ZQ9001.

– Så du ska också med Explorer 355?

– Javisst. Vem vill stanna i Seattle?

Mikael betraktade nyfiket kvinnan. Ung, späd och fragilt blond med stora, ögon. Vad gjorde hon härute?

– Janni Moe från Jylland, sa Dave. Min rymdhustru. Tonfallet var nedlåtande.

– Och du själv heter ...? sa Mikael.

Den andre såg besvärad ut. Det var som om han hade svårt att förstå att inte alla redan kände till honom.

– Dave, eh... Dave Chirocco. Ja, jag antar du är på väg upp till utsikten. Vi får prata vid senare.

Mikael ryckte på axlarna och gick vidare.

sju

Jaktlaget flög genom sammanflätade trädkronor och dök i utsträckta språng mellan stammarna. Deras uttänjda

kroppar bildade dynamiska, abstrakta mönster. Jakten hade sin egen matematik, sina egna proportioner.

Någonstans under dem, nere i markplanet, rörde sig mumurruchuu, de farliga, de väldiga mumurruchuu. Det var om dem som *Dödens sånger* främst handlade.

Om sorgen efter den älskade som blev nertrampad av den grå kolossens fötter, om den åldrade ledaren som hängande vid en mumurruchuus strupe rycktes loss och slets i stycken av en annan.

Men *Dödens sånger* handlade ändå främst om mumurruchuuns död, dess gälla skri när den förstod att den var förlorad, dess trotsiga vägran att ge upp och dess farlighet in i det sista.

De handlade om den respekt varje jägare är skyldig sin motståndare, speciellt en motståndare som alltid kämpar väl. Om den sorg som är dödens och livets, eftersom liv och död är sammantvinnade lika oupplösligt och tätt som grenarna i trädens kronor.

Det skulle bli tid för sånger sedan.

En stor flock och en mindre var på väg förbi. Det bästa skulle vara att nå dem strax före floden, för där fanns gläntor. Mumurruchuun måste nästan anfallas i en glänta. Den fick inte ha alltför mycket träd omkring sig, för då välte den dem i sitt raseri eller tryckte sin tunga kropp mot dem, krossande allt som kom emellan.

Bäst vore ett medelstort djur ur den större flocken, för de stora hjordarna hade sämre sammanhållning, rå-

kade lättare i panik och tenderade då att skingras. Mindre flockar hade vanligen en argsint ledare, som försvarade det den höll på att bygga upp. Mötet med en ledare kunde sluta med att jaktlaget måste fly tillbaka upp i träden.

De nådde floden och vädrade, och doften hade inte präglats in i stränderna. De hade inte passerat, de var kvar i gläntorna. Jaktlusten växte i deras ådror tills den började färga världen i svart och rött. Det var nödvändigt men farligt. Balansen fick inte förloras.

Floden under dem var bred och trög med slammigt vatten, full av illasinnade chuarchuu med tusen tänder i sina gap. Men grenar från ena sidan sträckte sig ut och mötte nästan andra sidan.

Barnen visade sin gryende skicklighet. De visste att chuarchuu fanns därnere, och framför allt var de födda klättrare. Tack vare sin lätthet kunde de också springa ut på mycket smala, långa grenar, medan de vuxna fick satsa på djärvare språng för att komma från en bärkraftig gren till en annan. Även de tjocka grenarna sviktade och slungade besökaren vidare åt rätt håll, inåt.

Doften av mumurruchuu var plötsligt stark och tät i skogsluften, men deras sinnen var också på helspänn. De hade vinden emot sig. De väldiga skulle inte märka något förrän laget var där. Såvida inte orrhuu märkte något och varnade.

Druereichii och Amrruchchuiirr hade redan spritt sig

utåt flankerna, Kaiirrueluiirr följde jaktledaren och laget antog bestämdare form.

Närmare marken såg de ut över gläntan. Mumurruchuu var där, de var få. Det måste vara den lilla flocken som rört sig snabbare. Det var inte vad de tänkt sig, men de kunde inte vänta för solen steg och värmen skulle snart vara här.

Det vari gryningen reflexerna var som snabbast. Nu eller vänta? Jaktledaren och de två kvinnorna på flankerna signalerade till varandra.

Nu.

Flocken hade spritt sig och betade. Mumurruchuu var koncentrerade på ätandet. Gläntan blev glesare när kraftiga trädkott drogs upp och maldes sönder. Blomfärgade orrhuu hoppade på de grå ryggarna och plockade parasiter. Ingen ko med kalvar. Det var bra.

De stora rörde sig omisstänksamt just nu, avstånden mellan dem ökade. En som stod oförsiktigt långt bort från de andra tog några steg mot en klunga delikata trädplantor, och Drueichiis blick på den väckte de andras uppmärksamhet. De sänkte huvudena lätt. En motståndare hade blivit utvald.

Man spred sig i träden, samtidigt som jaktledaren och Kaiirrueluiirr var på väg ner mot marken i spiral längs stammarnas fåror. Väl nere kröp de samman, dolde sig i

det höga sträva gräset och spejade framåt. Utan att de behövde tänka på det skiftade deras pälsar till brungrönt.

Mumurruchuun stod rakt fram, och hade sina fränder längre bort från solen. De skulle bli bländade när de såg åt det hållet. Skulle de anfalla? Skulle ledaren anfalla? Fanns det över huvud taget en ledare här, eller var detta bara en vilsekommen del av huvudhjorden?

Kaiirrueluiirr studerade dem och försökte räkna ut vem ledaren kunde vara. Det var väl inte denne de valt ut?

Visserligen såg den ensambetande självsäker och stark ut, men den var säkert för ung för att ha erövat ledarskap.

Hungern rev till i hans inälvor. Plötsligt såg han mumurruchuun bara som ett byte. Han kröp framåt. Flankledarna hade spritt laget under tystnad. Ju närmre dess bättre. Ju större överraskning dess bättre effekt. Balans, tålmod, mod.

Jaktledaren gav en riktning åt honom och avvek själv. Han förstod planen. I stället för rakt framifrån borde de angripa snett framifrån, båda samtidigt.

Planen lyckades... nästan. En stor svart orrhuu gav till ett skri, när den oväntat flög över och såg vad som skedde. *Varning, fara, fly!*

Mumurruchuun såg upp med gapet fullt av virke, dess långa, höga rygg stelnade. Det tog tid för den att inse den nya situationen – livsfaran har ibland en orimlig plötslighet.

Kaiirrueluiirr var inte längre bunden av någon annan plan än sitt eget omdöme och han ökade farten genom gräset. I utkanten av synfältet såg han att jaktledaren gjort detsamma. I bakgrunden såg och mindes han de andras gruppering, och beräknade snabbt tänkbara förändringar i hastigheter och positioner. Virvlande mönster och figurer antog ett par bestämda mönster, de troligaste alternativen.

Mumurruchuun tuggade fortfarande, men tog några steg bakåt. Med gapet fullt kunde den inte ge ifrån sig några ljud för att varna de andra så det var fullkomligt, onaturligt tyst. Hade inte de andra hört orrhuu?

Nästan utan att han märkte det sprang Kaiirrueluiirr med full hastighet. Den som såg honom ovanifrån skulle kunnat tro att jaktlusten tagit över helt, men inom sig var han kall.

Fragment av *Dödens sånger* blandades med minnen av andra jakter och bedömningar. Gyllne språnget var när någon i ett hopp lyckades nå mumurruchuuns hals och bita av den yttre huvudnerven. Den Gamle hade gjort det en gång, när Kaiirrueluiirr själv var pojke och bara fick se på och lära. Hans sång om den Gamle måste...

Då förändrades allt. Över honom tornade något upp sig. Mumurruchuuns sex ben har upp en kropp av stabilt fett och hårda muskler som hade reagerat och var på väg rakt fram. Den anföll. Så skulle det vara. För om den flydde skulle de ha svårt att fälla den. Men den anföll

snabbare än beräknat. Och i en vinkel som var ogynnsam för laget.

Dess mod skall bli dess fall... sjöng det i hans huvud och han lättade från marken just som dess ben skulle mosa honom mot marken som soltorkat efter regnen och var hård som berget.

Från träden såg alla Kaiirrueluiirr försvinna upp i riktning mot motståndarens hals. Jaktledaren sprang avvaktande åt sidan. Mumurruchuun tvärstannade, och stegrade sig. Till sist vrålade den. Ljudet skar genom gläntan som en ohygglig trumpetstöt och dödens musik. Dess fränder reagerade. En av dem begav sig utan att tveka i riktning mot den anfallne.

Det gick inte att ta miste. Det fanns en ledare ändå. En hona. Hon var fruktansvärt arg.

Amrruchchueiirr flög genom luften, landade på ledarinnans rygg och slog i utfällda klor. I jaktens extas flammade hon plötsligt i rött. Nu anföll gruppen från skilda håll. Några landade på dess rygg, de andra kom från olika håll.

Ledardjuret lät sig inte hejdas fast Amrruchchueiirr stod på dess bakhuvud och sände ut det vilda stridsropet. Andra rusade fram och högg mot dess fötter, retirerade innan de blev nertrampade, rusade fram på nytt.

De ville inte döda ledaren, de ville hejda henne, driva

henne på flykten. Motståndaren var redan utsedd, och det var inte hon. Men inget gick som planerat.

Kaiiruechuirr anade att han kanske handlat ogenomtänkt. Då hängde han redan med klor och tänder vid mumurruchuuns hals, med blicken sökande efter den yttre nerven mellan de skrovliga hudplåtarna. När han fann den lyftes han upp i en hisnande rörelse. Mumurruchun stod på bakbenen och kunde krossa honom i ett slag med sitt höjda framben vars fot var en väldig bepansrad...

För sent, men besvikelsen fick inte segra över balansen. Han fällde in klorna och lät sig falla rakt ner, spände ut benen så fort han nådde marken och tog sig till säkert avstånd i ett långt språng.

Där vände han om och såg ledarinnan komma emot dem, större och starkare än den Utsedde, fast besluten att eliminera hotet mot sin flock. Han såg Amrruchchuirr som en sol på krönet av dess stora hjässa och de andra som punkter vid dess ben.

Drueichii kom till hjälp. Tillsammans med tioalet andra omringade hon den Utsedde, som fortfarande stegrade sig utan att ännu ha fattat att fienden vid dess hals försvunnit.

Ledarinnan måste hejdas. Kaiiruechuirr sprang ut framför henne, och snett bortåt. Nu löpte han framför henne, som om det var honom hon jagade. Samtidigt vände han bort från den Utsedde, och hoppades hennes

raseri skulle förblinda henne så att hon glömde vad hon tänkt göra.

Det lyckades. Fast än en gång förvånades han över hur snabb en mumurruchuu kan bli när den är retad. Han kunde bara med svårighet hålla undan och visste utan att behöva se det att hon sänkte betarna för att fånga upp honom och kasta honom upp i skyn.

Han sprang i parabel och njöt av jaktens egen matematik samtidigt som han hörde flåsandet bakom sig, kände tyngden torna upp sig över ryggen och det kändes som om det var hans sista ögonblick. Till skillnad från honom kunde en mumurruchuu hålla samma höga tempo i timmar.

Han tog ett språng mot ett träd. Strax före språnget vred han sig åt sidan. Logiken i det han gjorde blev med ens tydlig för de andra. Revbenen skrapade emot den hårda barken och något slet till. Men han var förbi.

Bakom sig hörde han en krasch när ledarinnan och trädet möttes. Marken skakade. Han landade, tumlade runt och vände sig om.

Mumurruchuun hade ränt den ena beten rakt in i trädet. Den vrålade ursinnigt. bände och drog men kom inte loss. Hade han oskadliggjort henne? Men då gjorde hon något han aldrig sett förr. Hon spände rygg och nacke, drog upp det stora om än inte fullväxta trädet ur jorden och reste sig på bakbenen.

Trädet släpade tungt i marken men hon tycktes inte

ens märka det. Hon vrålade.

De hade fått en ny, värdigare motståndare.

åtta

Bron var ett ljust band med mörk undersida, spänt över vattnets sammetskimrande yta. Nattvinden var däremot rå och kall. Han och flera andra var på väg ner mot vattnet, smygande över ojämna stenbumlingar.

De skulle ta sig från Denmark till Scania, och sedan över gränsen till neutrala zonen. Därifrån skulle det vara lätt att ta sig till Unionen. Det cirkulerade envisa rykten långt ner på kontinenten som sa: Ryssarna söker kolonister, de skickar ut alla som vill fara. De väljer och vrakar inte som Astrogon.

En del frågade *Vad ska vi bland stjärnorna?* men han visste det. Ute bland stjärnorna fanns det inga barriärer, inga skillnader. Ingen kallade en föraktfullt 'vagrant' och förnekade en alla mänskliga rättigheter för att man kom från ett bombat land och för att vartannat barn man födde dog tidigt i leukemi.

Sanden var kompakt och fuktig under dem, de passerade stenar och månen kom fram – kastade en ljuskägla över allting. Men nu var de nere och flottarna väntade, båtarna var klara...

Han var först, vinkade till de andra: *följ efter!* Och de kom, krypande, kravlande, ner i båtarna och ut på flottarna. Enda chansen var att hålla sig så nära bron som möjligt, helst under den, även om strömmarna gjorde det svårt. Runt bron opererade ljudstyrda strålkastare. Så fort ljuden avvek det minsta från det normala, vågplask, vind, en enstaka motor, tändes ljuskäglor och spelade över vågorna.

Om bara några få av dem överlevde skulle det vara värt det. Och de visste alla att få, om någon, hade en chans mot RJ-patrullerna och deras cyanidnålar. Han hade en bitter smak i munnen, och en föraning i maggropen. Han var dömd, men han offrade sig för sitt folk.

Runt honom var det idel kvinnor och barn, halv vuxna flickor, småpojkar. De starkaste paddlade tyst, och den lilla flottan gled utmed broskuggan, in under den, ut igen. Strömmarna tycktes oberoende av vinden. Och de måste vara framme innan det grydde. Det var det värsta, att det grydde så tidigt.

Plötsligt hade han själv en paddel, och arbetade med de andra. Han gick så helt upp i det att ljuskäglan kom som en total överraskning när den svängde ut från bron och hittade dem. De hade drivit ut. Bländande ljus fångade dem.

Han kände skräcken gripa tag i sig, och visste plötsligt att han dog. För allt löstes upp och förtätades igen, och han återföddes i en annan värld.

– Du hade mardrömmar, sa Jennifer. Jag måste väcka dig.

Han stirrade på henne, visste först inte vem hon var. De grep hjälplöst efter varandra.

– Vad var det? sa hon.

Han beskrev vad han mindes.

– Minnena börjar komma tillbaka, viskade hon snart.

– Men jag var väl inte...?

Den oro han känt i bröstet växte.

– Nej, du var inte vagrant, försäkrade hon så lugnt och tryggt att han måste tro det. – Men du levde i den världen, du kände till dem. Det gjorde förstås jag med, men inte alls på samma sätt. Drömmen är positiv. Den visar att du kände för de föraktade.

– Men vem var *jag*?

– Jag har fått bestämda order att inte säga något, viskade hon på ett sätt som avslöjade att hon ändå hela tiden tänkt på honom. – Det är för din egen skull. Att du börjar drömma om den tiden är ett tecken på att minnesläkningen är igång som den ska. Jag skulle kunna förstöra allt.

Han skakade på huvudet. – Det verkar så absurt.

Hon log så att han kände det genom mörkret där hon låg vid hans sida på den smala britsen.

– Tänk på att vi snart skall iväg till stjärnorna, sa hon. I ljuset av det är ingenting orimligt eller omöjligt.

De var nära varandra igen, fattade om varandra, kys-

stes. Hennes hår var något att drunkna i, hennes andedräkt atmosfären runt en främmande värld som ett ögonblick öppnats för insyn och gemenskap.

Efteråt låg hon och lyssnade på hans andetag med huvudet på hans bröst.

– Jag måste ge mig iväg. Jag är redan försenad, sa hon och var åter någon annanstans.

– Vad menar du?

– Jag måste åka ner själv, om vi skall få upp de andra delarna jag beställt. Oroa dig inte. Jag är tillbaka om några dagar.

Hon gled av honom, stod naket huttrande på golvet.

– Och du måste också upp, sa hon. Kaptenen ville träffa dig nu på morgonen.

nio

Han hade drömt om någon som inte var han, men som han ändå känt till mycket väl. I det imiterade dagsljuset föreföll det hela fortfarande verkligt. Han mindes en jagad pojke från en tidigare dröm. Hade det också varit någon han hört talas om?

– Jag vill ju inte komma ihåg de andra, sa han till väggarna. Jag vill bara komma ihåg mig själv.

De svarade ingenting längre. Han ryckte på axlarna och gick för att söka upp en ledig duschkabin. Efter en snabb frukost skulle han söka upp kaptenen. Vad kunde denne vilja honom? Å andra sidan var det väl bara naturligt och rimligt att den högste befälhavaren på ett stjärnskepp bekantade sig med sin personal. Och till den hörde förvisso skeppskaplanen.

Som var han själv.

Det var nära att han tappade kaffekoppen i kafeterian, för det var som en nyckel gått in i ett lås inom honom och öppnat en dörr till det okända. Det låg något absurt i att just han blivit präst, men han förstod inte vad.

– Oj då, sa en charmig kvinnoröst framför honom. Men han hade plötsligt påmint om sin träning. Kvinnor fick inte fresta honom. Även om reglerna inte förbjöd en skeppskaplan att vara gift så förbjöd de honom att charmas av andra. Och reglerna var etsade i honom av träningen.

Han lyckades förnya greppet om koppen just som den skulle lämna hans hand. Han log avlägset och inåtvänt mot kvinnan på andra sidan bordet. Hon förstod visst vinken och sa inte mer.

Plötsligt ett minne ur ingenting. Något lysande som steg ur en kloak. Hans första dag på Astrogon:

Inuti var porten till stjärnorna en kaotisk labyrint av korridorer. Det vimlade av människor i blå uniformer, vita rockar – eller nakna, väntande på sin undersökning.

Somliga gick förbi med en självupptagen och nästan helig min. Det var deras sätt att visa att de nyss kommit med i registret över utvalda emigranter till någon ryktesomsusad koloni. Han hörde avlägset Jennifers sarkasm:

– Giv oss blommor i händerna och strön palmkvistar för våra fötter, ty vi skola sitta på den högra sidan av Hästhuvudsnebulosan...

Han såg inget sammanhang i hur de tog sig fram, men hon visste väl vart de var på väg. Enda möjligheten för dem var att utnyttja de informella kanalerna. Byråkratin var en mur som stoppade alla som inte kunde konsten att manipulera den. Och det var hennes studiekamrater från Berkeley som administrerade erövringen av kosmos.

Så småningom fick hon napp, en blond ung man i snitsiga beslutsfattarkläder och ett pojkkäckt, amerikanskt leende. Han såg irriterat på de två men hans administrativt rynkade panna slätades ut när han kände igen Jennifer. Det gjorde Mikael ursinnigt svartsjuk, men han kunde inte rätt gärna låta det märkas.

– Larry, sa Jennifer, och kramade honom snabbt och familjärt.

Fast Larry Johansen stod fortfarande som på språng, skruvande på en statusring av guld på höger hands ringfinger. Han beklagade att han bara hade en kort lucka mellan mötena med urvalskommittén. Excelsior 1 höll på att förberedas *för* avgång mot det nyöppnade Trier.

– Vi ska sälla i en kö på tiotusen för att ta ut femton aspiranter, sa han med ett skratt som avslöjade att han älskade sin makt. Mikael fick bara ett kort, misstänksamt ögonkast.

– Okej, sa Larry när Jennifer mumlade något till honom. Vi får diskutera det härinne.

De försvann genom en dörr. Han väntade. Han visste inte vad de sa, men vad de diskuterade visste han – *honom*.

Efter en stund hörde han sitt namn. Det var förödmjukande att kallas in genom en dörr av en nedlåtande röst. Än mer förödmjukande när man förstod att det var dörren som talade till en.

– Det som behövs allra först, sa tjänstemannen vid Astrogon, är att moralens krav uppfylls. Det är lätt. Ni skriver ett interstellärt äktenskapskontrakt så fort Jennies skilsmässa är klar.

Mikael avskydde hans familjära ton, men låtsades inte om det. Hålla masken var i alla fall något han kunde.

– Dessutom fordras att du klarar alla test, fysiska och psykiska, med klart godkänt betyg.

Larry gjorde en paus innan han tillade:

– Samt att du vill bli präst.

Mikael svalde något torrt och stort.

– Jag har alltid velat bli präst, sa han halvkvävt.

– Bra, sa Larry till Jennifer. Jag ska ta de nödvändiga kontakterna. Hör av dig i morgon.

De två gick nedåt korridoren.

– Präst?

– Skeppskaplan, eller själasörjare, medmänniska, kalla det vad du vill, blev hennes svar. Det är det enda som var ledigt. Den de hade dog på Venus.

– Men jag vet ingenting om religion och sådant, mumlade han envist.

– Vill du inte?

Hennes röst hade plötsligt låtit vass och irriterad.

– Jo, visst vill jag, sa han.

– Annars får du övertyga dig själv. Träningsstiden blir inte lätt, och du får klara mycket själv. Vi kommer inte att ses ofta när den börjat, om alls.

Trodde hon inte att han kunde klara någonting?

Då blev han arg.

– Jag ska snart veta allt om gud och evigheten, sa han. Är det inte dit vi ska?

När han kom tillbaka till nuet i kafeterian och såg upp var kvinnan framför honom borta. Det var som om han blinkat, men lokalen var plötsligt halvtom.

Han kastade en blick på klockan. Kaptenen väntade. Han skyndade ut i korridoren.

Vid det här laget kunde han Orestes utantill. Rymdstationen började kännas liten. Under vägen fylldes huvudet av tankar som om ett skred ägt rum och öppnat

en stängd dal för insyn. Minnen.

Han tänkte på den inledande perioden av träning nere i Astrogon. Han hade fått lämna prov på alla kropps-
vätskor, spermaprov, immuntest och även genprov ef-
tersom ingen bärare av kända genetiska sjukdomar til-
läts lämna Jorden. Han hade fått genomgå idel tester.
Det han mindes av dem var mängder av onyttiga frågor,
och en femtioårig kvinnlig psykolog som sagt:

– Ditt stabilitetsindex är litet lågt, men en koloni kan
säkert behöva någon som inte följer med strömmen.

Hon hade sagt det med ett trött leende, efter att redan
ha testat kanske hundratals stjärnspiranter samma dag.
Men hon hade varit den klokaste han mött under den
här tiden.

Jennifer hade varit som försvunnen de dygnet.

Efter testerna hade han fått vänta på klartecken. Han
påbörjade det fysiska träningsprogrammet, samtidigt som
Jennifer beordrades upp till Orestes. Han trodde han hade
bra kondition, men de robotar som sparrade dem
tröttnade aldrig. Han sprang, simmade, hoppade,
kollapsade och sov. Dunkelt medveten om det ovärdiga
i att lyda order gjorde han exakt som han blev tillsagd.
Han skulle visa att han kunde klara av det. Dagarna flöt
samman, veckorna. Det enda som fanns var sömn och
träning.

Till slut låstes han in i ett kolmörkt rum. Här förvand-
lades taket till en medelhavssky, väggarna till hologram

av blånande berg. En saltmättad bris kittlade lungorna
och en röst ovanifrån befallde åsklikt:

– Spring till Athén och säg att segern har vunnits un-
der Miltiades befäl.

Maratonloppet började. Golvet började rulla fram,
ojämnt och skrovligt. Han sprang, snubblade på stenar
och klippor som dök upp. Även om han inte slog rekord
kom han i alla fall fram, och eftersom han inte kunde
grekiska ropade han *Vi vann!* på interanglo innan han
stupade till marken.

Efter det började den intellektuella delen av tränings-
programmet i ett gult hus omgivet av lummig grönska.
Allt hölls inneslutet av en halvgenomskinlig skumskärm
som bevarade ett evigt medelhavsklimat.

Det hette officiellt Inläring genom Effektiv
Känslokontroll, IEK, men någon hade en gång gett det
öknamnet goofing och det namnet hade blivit halv-
officiellt. Han mindes chefspedagog Moumons inled-
ningstal till dem. Han hade stått allvarlig i sin svarta kos-
tym och sett ut på dem:

– I skolan fick ni lära er att *nöta in* kunskaper vare sig
de intresserade er eller inte. Det väckte motstånd, så de
enklaste saker tog år. Men behovet att snabbtutbilda
stjärnkolonister har nu gett chansen åt en annan peda-
gogik. Idén är den här: naturen har byggt människan så

att hon skulle kunna lära sig snabbt i vissa situationer. Då går hon in i det tillstånd vi kallar *hypo*, vilket är grekiska för *under*.

– I det tillståndet är medvetandet inte bortkopplat men liksom vilande. Man absorberar och uppfattar intensivt. Vi simulerar hypotillståndet med hormoner, vars sammansättning är en militär hemlighet. Men de är väl beprövade. Några faller igenom, men så är det alltid. Det behöver inte vara du!

– Under hypo är du lika öppen för allt som i den första förälskelsen, lika detaljmedveten som när du stal din första grej på ett varuhus. Därför kan vi komprimera fyra år till lika många månader.

Det hela var egendomligt ointressant, när man bara vant sig. Man betraktade en holoskärm samtidigt som kraftiga känslor tog en i besittning och röster berättade om fängslade saker. Man rycktes med och förstod nätt och jämt, men det fanns ingen tid för eftertanke. Allt gick svindlande snabbt. Efter ett glas vitaminer i medelhavsparken skickades man till sitt rum för att sova.

Efter några dagar började livet före blekna bort. En del tvingades avbryta där, fick ångest och sömnlöshet. Somliga hatade goofingen, även om de klarade den. Många rykten gick att den gjorde en till en idiot. Den gav ju inte möjlighet till diskussion. Men själv såg han

den som en chans.

Han förstod mer och mer. Han började uttrycka sig på ett annat sätt. Han blev en annan. Samtidigt gled hans tidigare liv bort ur fokus. Snart var det som försvunnet och det enda han mindes nu var att han glömt allt om sitt förflutna liv. Fast Moumon försäkrade för dem att minnesförlusten var en tillfällig biverkan. Allt skulle komma tillbaka.

Som prästkandidat måste han efter grundutbildningen i teknik och överlevnad goofa ett omfattande program om världens religioner. Kristendomens och de andra religionernas historia var ett omfattande paket, biktens historia och psykologi ett annat.

Alla tankeystemen tycktes honom som en märklig blandning av förnuft och vansinne. De hade utövat och utövade fortfarande en stark makt över människornas själar. Även om vetenskapen konkurrerat ut dem i mycket, lovade de ju allt det vetenskapen inte kunde ge: förståelse, förlåtelse, trygghet och ett evigt liv.

Han började långsamt leva sig in i att han skulle bli skeppskaplan. Och ville plötsligt veta allt. Som om en uppdämd längtan efter kunskap släppts i dagen, omöjlig att tillfredsställa helt.

En dag upptäckte han att han kunde gå in i hypo utan hjälp av maskiner eller injektioner. Det oroade honom,

men han fann att han också kunde kommendera sig ur det. Han tog alla kurser som erbjöds. Gamla kringvandrande poeter som Homeros och hans indiska motsvarigheter hade kanske använt samma teknik. Ingen kunde längre inbilla honom att de pluggat in sina tiotusentals versrader.

Men Moumon kallade honom till sitt tjänsterum och bjöd honom sitta ner. Allvarligt betonande att man kunde goofa sig till döds. När kunskapen inte hann assimileras, gav den överbelastade hjärnan till sist upp.

– Du har en naturlig fallenhet, sa Moumon, men du får inte överutnyttja den. Du måste förstå att det finns begränsningar, även för dig.

Fast Moumon hjälpte honom lägga upp ett frivilligt program under den farliga gränsen. Han måste kunna möta Jennifer som en jämlike en dag. Så, efter fyra månader höll deras chef och lärare ett sista tal för dem.

– Ni undrar kanske varför vi kostat på er så mycket utbildning. Mer än ni nånsin kommer att få nytta av. Men vi skickar ut er bland stjärnorna. Efter viss strid fick vi igenom tanken att ni kunde behöva mer än elementär teknik och agronomi. Ni ska bygga upp nya kulturer därute, och vi vill gärna de ska vara högtstående. Det är ens kunskaper som skapar en. Representera människan när hon är som bäst!

När utbildningen var över släppte man samman honom med tre representanter från varsin världsreligion.

De gjorde sitt bästa för att snärja honom i sina olika trosfrågor, men han hade förstått att det bästa var att uttrycka sig svävande. Det var också bra om man använde många ord för att få fram det lilla man hade att säga. När han var klar, nickade de belåtet. Så fick han antagningsbeviset och blev skeppskaplan på *Explorer 355* men hade glömt bort vem han var.

Minnena var blockerade. Hjärnan överbelastad. Skulle han börja bli vansinnig? Han väntade på symptom, men så kom kallelsen upp till station Orpheus...

Det fanns inte mer att se i minnesdalen.

Han nådde den expedition där stjärnkaptenen tog emot, svalde besk magsyra och gick in.

tio

Vid vissa tecken måste han under omedelbar krisvård. Men än hade han inte uppvisat dem. Hans drömmar hade fört honom tillbaka till den miljö där han växt upp och lyckats överleva. Bara han kunde försona sig med sig själv, den dag minnena vällde fram, skulle allt nog gå bra.

Fast hon visste så litet om honom. Han hade inte berättat mycket om sig själv den där första intensiva tiden, när Iofas, hennes man, plötsligt låtit förstå att det här

med att resa till stjärnorna var något han känt sig pressad till och aldrig tänkte genomföra. Det var då hon gett sig ut på en lång promenad genom Malmoe, hamnat i en park där man matade syntetiska djur, och mött honom. En man som var yngre än Iofas, fräschare. Med ögon som lyste av längtan och hade en tydlig glimt av intelligens.

Ju mer hon lärde känna honom desto mer bestämde hon sig för att han borde ta Iofas plats. Han var ensam liksom hon, en udda varelse liksom hon, en människa som aldrig hört hemma på Jorden. Hon hade snabbt blivit förälskad. Var det för att hon mött någon som var lika olycklig som hon själv? Ett misstag?

Ja, nu kunde hon ertappa sig med att undra om den häftiga, orimliga förälskelsen inte bara varit en flykt. Då hade den varit övertygande nog, sann nog, berusande nog, hennes första riktiga galenskap. Gud vad härligt!

Flickan från överklassen hade äntligen funnit sin pojke från underklassen, och nog hade hon varit medveten om att hon använt honom för att göra revolt mot sina föräldrar och mot Iofas som tvingats på henne i ett arrangemangsäktenskap. Efter sin doktorsexamen i steady state plasmafysik vid Berkeley hade hon övertalat Iofas att de skulle emigrera, och varit dum och naiv nog att tro att han menade vad han sa.

Men Iofas köpte sig bara tid i tron att hon skulle gå att bearbeta. Kvinnan såg han som ett vax, något man skulle

forma. Men hon for till Astrogon och skaffade dem båda plats ut. Då insåg Iofas att han gift sig med en obotlig kvinna. Och hackade ur.

Han förtjänade inte stjärnorna. Men den här pojken hon träffat av en slump, i vissa avseenden äldre än hon eftersom han levtt ett hårdare liv, men i så många avseenden ovetande om den större världen utanför hans mindre värld – den här pojken behövde, ville och skulle till stjärnorna med henne.

I väskan hade hon en lista på reservdelar. Om hon så måste åka Jorden runt skulle hon ha det med sig tillbaka.

I Seattle, strax bredvid de fridlysta kratrarna från Sista kriget, hade ICB, *The Interstellar Colonization Board*, sitt högkvarter. Ordföranden var en gammal bekant i familjen, en gång i tiden hade hon suttit i hans knä och kallat honom onkel Hami. Så efter en dag fick hon audiens.

– Åh Jennifer, sa den gamle mannen vars hjässa pole-rats blank av åren. Men han hade fortfarande flicktycke i nötbruna ögon: – Om jag vetat det var du, skulle jag ha lagt om min kalender.

Fast om han inte vetat att det var hon, hade hon knappast fått företräde.

– Du är ravissante som alltid, utbrast han tillgjort och kysste henne på kinden. Hamilton hade tillbringat tio år i Nya Paris och tyckte det borde höras. – Och hur står

det till med din pappa? tillfogade han artigt men ointresserat.

– Jag vet inte, svarade hon. De tycker inte om det här. Hamilton log erfaret.

– Deras generation reste inte till stjärnorna, sa han. Och det är säkert svårt för dem att acceptera att deras dotter tänker göra det. En drink?

– Varför inte, sa hon trött. Scotch helst.

– Jag har en flaska Chivas Regal. Det sägs att den är från före Kriget. Eftersom det väl är sista gången vi ses, tror jag minsann jag öppnar den. Sitt, kära du. Men jag antar du inte bara kommit för att hälsa på din onkel Hami?

– Jag önskar det vore så, sa Jennifer sammanbitet. Problemet är att någon eller några i byråkratin saboterar vår avresa.

– Här har du, sa han och räckte henne glaset. – Till framtiden. Till ungdomen.

Whiskyn var len, värmande.

– Vad menar du med saboterar? sa han mer yrkesmässigt när de sänkte glaset.

– Vår excitermodul fungerar inte. Jag har hittat felaktigheter i elektroniken och rekvirerat reservdelar, men de kommer aldrig. Man skyller på allt, strejker, gud vet vad. Men en sak vet jag. Om jag inte kan åka upp med de där sakerna inom några dagar, så måste avgången för Explorer 355 uppskjutas med ett år.

– Och vart ska ni?

Som den gamle politiker han var, hade han plötsligt blivit yrkesmässig.

– ZQ9001. Den saknar ännu namn, men enligt analyser från Betelguize har den bra atmosfär, rätt avstånd från sin sol, antagligen växtlighet. Det kan vara den första riktigt jordliknande världen. Kan utforskandet av den vänta?

– Hm..., sa han, och tog fram en terminalskiva. Han mumlade något till den och studerade skivan.

Sedan nickade han.

– Det finns vissa motsättningar i organisationen, förklarade han. Många vill vi ska satsa mest på de redan öppnade världarna, lägga ner alla resurser på att göra dem så jordlika vi kan. Men en planet som den här måste gå före. Den som säger något annat är en klant. Lämna din lista hos min sekreterare därute. Jag skickar den till en kontakt i VF-kommittén i Bryssel. Du ska nog få vad du behöver.

Hon gladdde Hami med en kort avskedskyss på mun, och insåg att hennes första ärende var avklarat. Klassamhället hade sina fördelar över byråkratin. Båda var vidriga kolosser, ojämlika och makthungriga. Men byråkratin var svår att påverka, för rivalitet och svartsjuka doldes bakom skenbart objektiva paragrafer. En snabb kontakt inom klassamhället kunde däremot flytta berget åt Muhammed.

Hon hade kommit loss ur den ungdomliga idealism

som fordrar demokrati överallt, eftersom hon sett att demokratins spelregler så ofta blev en förevändning för ny maktutövning. Åh hon trodde väl på sina ideal, men just nu behövde hon mest av allt resultat.

Och var förvånad hur lätt det gick att spela det spel man innerst inne avskyr.

Så flög hon hem för att ta farväl av sina föräldrar. Innan hon lämnade Jorden för gott, måste hon åtminstone ha försökt uppnå försoning med dem. Några samtal hade aldrig släppts igenom, när hon försökt nå dem från Astrogon. Datorn svarade alltid undvikande, för den kände igen hennes röst per telcom.

Men hur långt de var beredda att gå förstod hon inte förrän hon kom till New York och stod framför en grå säkerhetsdörr. Den vägrade släppa in henne längre.

– Jag är ledsen, sa den artigt, men jag har fått order att säga att ni inte är välkommen här förrän ni ångrar ert osunda levnadssätt och försonar er med er laglige man.

Hon stirrade på dörren, och försökte komma på något att säga. Hon visste att de fanns därinne, bortom räckhåll.

– Ni ger mig inget val, sa hon sen. Om ni tagit emot mig så kunde ni ju försökt motivera varför jag ska kasta bort mitt liv på en karl som vill odla alger på havsbotten, i stället för att ta chansen att se stjärnorna. Om ni önskar

ta kontakt med mig finns jag på station Orestes en kort tid till. Ni förkastar mig. Jag ska aldrig sjunka så lågt att jag avvisar er.

Hon hade tårar i ögonen när hon gick därifrån. Hon torkade tårarna. Förbannat också. Förbannat.

Jennifer kom tillbaka upp efter två dygn, och sa att hon fått löfte om de reservdelar hon behövde. Intrig-spelet var slut. Bara arbete återstod.

– Jag är ledsen att jag lämnat dig så mycket ensam, sa hon och såg så sorgsen ut att han förstod att något hänt därnere. Men vad?

– Du kan behöva sällskap, sa hon, och lade ett paket i hans hand.

Det var en liten sak, men dyr. En pocorch – en soldriven fickorkester, mindre än en hand. Minnet som följde med räckte till femhundra timmars musik och det var fyllt. Den måste varit köpt i en av New Yorks mest exklusiva presentaffärer.

När han såg upp igen var hon borta.

Han började lyssna sig igenom sitt nya musikbibliotek. En osynlig ridå gick upp, och en av melodierna nerifrån Jorden fyllde luften runt honom:

Summertime – and the livin' is easy...

Och ett kort ögonblick var det så.

Några dagar senare började saker och ting plötsligt röra på sig. En omkring trettioårig civilklädd befälsperson som hette Peter Kampf gick runt med en lista och prickade av dem.

När någon frågade varför han inte använde elektronik, förklarade han tålmodigt att de var på väg att kolonisera en okänd värld med så mycket utrustning de kunde få med sig. Det var inte mycket. Att lära sig utnyttja enkla redskap, papper och penna, var något han rekommenderade. Den som frågat sa inget mer.

De kallades till möte med kaptenen i mindre grupper. Han var norskamerikan, tunnhårig fast bara omkring de fyrtio och hette Johansen. Han utstrålade starkt att han spelade en roll. Men visade pliktskyldigt upp mätdata över solsystemet ZQ9001 och dess ovanligt jordlika tredje planet.

Han skakade hand med männen, och blinkade till och med officersaktigt åt kvinnorna. Men de skulle alltid tänka på honom som kaptenen, en man som fullgjorde en plikt som inte inbegrep personliga relationer.

Johansen skulle förbli en gåta för dem. Han skulle inte stanna i kolonin utan ta sitt skepp tillbaka. Det innebar att han skulle återvända till en Jord som var bortåt åttio år äldre, fast han själv åldrats kanske två år.

Det gick rykten om att han fått sparken från

Interplanetary Trading på grund av spritmissbruk. Andra hävdade att han hade en skandalomsusad militär karriär bakom sig, en affär med en överordnads hustru.

Ryktena var förmodligen fantasier, försök att uppfinna rimliga motiv. Faktum var att ingen visste och ingen skulle få veta, varför Johansen valt att resa åttio år in i framtiden.

Mikaels första möte med honom hade inneburit handskakningar, Ömsesidiga försäkringar om att de skulle göra sitt bästa att samarbeta och följa gällande regler båda två, inte mycket mer. Jo, en uppmaning från Johansen att Mikael borde bära uniform eftersom han som skeppskaplan formellt sett också var underbefäl.

– Jag har träffat de allra flesta i kolonin personligen vid det här laget. Det ser mycket bra ut, sa Johansen till grupperna. Ingen väntar sig en fullständig idyll, men ändå tyder allt på att ni haft tur.

Han sa *ni*, och inte *vi*. Det fortsatte han med. – Ni har fått er tilldelade en planet med benämningen ZQ9001 i galaxkartan. Den har syre, ett klimat som varierar från tropiskt till tempererat och uppvisar tecken på liv.

Någon andades in häftigt som en väsnig.

– Säkert inget högtstående, fortsatte han med ett torrt skratt, men där finns antagligen skogar av något slag. Bara det är unikt.

– Och där det finns skogar, kanske det finns djur, sa Peter, hans adjutant med ett tonfall som avslöjade ett

mer personligt intresse. Man gillade honom genast och därför undrade man inte speciellt över hans förflutna. Det var säkert som han, vettigt och normalt.

Nästa dag fick Mikael motta sin första bikt klädd i uniform med Världskyrkornas emblem i guld. Träningen gjorde att han sa det lilla han skulle säga på rätt ställe. Eller var det hans egen bedömning? Han visste inte vilket.

Men han upptäckte hur lätt det är att dölja sig bakom en accepterad roll. Den biktande såg honom som skeppskaplanen, och därmed var mönstret dem emellan uppritat på förhand. Kanske det skulle gå i alla fall. Mikael mottog två bikter till och gav syndernas förlåtelse. En dag skulle det bli en vana, hoppades han. En dag skulle han inte skämmas för att han inte delade deras tro, eller känna att han lurade dem.

Den dagen såg han sin förste bekant på Orestes, Henri. Han stod i en kö för registrering till Mars, den planet han så intensivt förtalat. Om det bara gick att förstå sig på människor.

tolv

Kaiiruechuirr såg sig oroligt omkring, medan han följde stigen uppför berget.

Han var redan ett gott stycke över trädskronorna, och på väg ner under horisonten spred solen röda dimmor över världen, dimmor som när de lade sig över skogarnas grönska blev ett mörkt täcke. Ljus liksom släckte ut ljus och natten var nära.

Han hade inga svårigheter att ta sig fram, men han var inte van att bli kallad till den Gamle. Det gjorde hans steg osäkra, han som annars var trädskronornas vän och klippans besegrare.

Hans beundran för Auregkchcchuirr blandades med fruktan. Den Gamles ord vägde fortfarande tungt. Hade han handlat vårdslöst under jakten? Så vårdslöst att den Gamle inte ville låta jaktlaget självt sköta om saken med en mindre omplacering?

Det var mörkt därnere nu. Men häruppe var ljuset ännu förvånansvärt tydligt. Han undrade om det var därför den Gamle levde häruppe, ensam fränsett de unga kvinnor som turades om att se till honom.

Själv brukade han, ung som han var, tro att ålderdomen måste vara som när nattens mörker kryper in över världen från horisonten. Men nu framstod en annan möjlighet för honom. Att det i stället var som ett klarande sken, i vars ljus man kunde se klart på saker som man tidigare stått för nära.

Han kände plötsligt en lust att ta ett språng bort från den säkra väg han följde, klättra längs bergsbranter, över djupa raviner och nå höjden som en utmanare. Är du så

rädd? sa han till sig själv. Så skrämmd att bli kallad till klanfadern att du blir en liten pojke på nytt?

Om bara Auirrchchiuiia hade gett en antydning om vad det var fråga om. Hon hade kommit upp till honom där han vilade i den stora klykan i den del av trädet som var hans, nästan hes efter sorgesången över den döda mumurruchuun som kämpat så tappert.

Hon skimrade i det nersipprande eftermiddagsljuset. Hennes ögon glödde gåtfullt som bergkristaller när hon sa att den Gamle ville se honom i solnedgången. Inte en antydning om vad saken gällde. Och mycket privat, utan att någon annan hörde. Bådade det gott, eller...

Auregkchchuiirr såg på ynglingen framför sig. Själv låg han bekvämt på den flata stenhällen. Pojken visade ingen synbar och hörbar ansträngning efter den långa klättringen. Han var nog litet spänd och orolig, men balanserade upp det med den självsäkerhet som hörde till åldern. Varje person är unik, men ändå undrade Auregkchchuiirr om det var sig själv han såg.

– Jag har hört talas om dina dristiga insatser vid dagens jakt.

Den unge såg upp på den Gamle, där han låg med den outgrundligt avlägsna Auirrchchiuiia vid sin sida. Så det *var* därför han kallade upp mig hit. Men måste hon vara med?

– Jag hoppas jag inget gjort som varit till skada för

klanen eller mot Skogarnas lag.

Den Gamles uttryck gick inte att tyda. Med ens kände han sig fruktansvärt osäker.

– Du försökte dig på det Gyllene språnget..?

Kaiirrueluiirr kände hur hans päls skiftade till isblått. Runt dem svävade fortfarande nedgångssolens ljus. I den strålade han ut sin oro, sin självrannsakan, inmängd med strimmor av rött, ungdomligt självförtroende.

– Jag förstår nu att det kan ha sett så ut, sa han. Men där fanns ingen medveten tanke på det. Tanken var snarare att vi skulle hejda mumurruchuun genom att komma från varsin flank. Jaktledaren måste ha sett ett problem, som jag inte såg. Han avböjde ju språnget.

– Jaktledaren är äldre än du, sa den Gamle. Du är klädsamt ödmjuk. Måste du förutsätta att hans bedömning var bättre än din?

Vad var detta? En kallelse till en filosofisk diskussion?

– Mycket påverkar ett språng, sa Kaiirrueluiirr, plötsligt medveten om att flickans ögon också vilade på honom. Det kan vara en ojämnhet i marken. Ibland vet bara den det gällde vad som hade varit möjligt och klokt. Men jag kan ha drivits över det rimligas gräns av en önskan att visa skicklighet. I så fall beklagar jag det.

– Du tycks tro att jag kallat hit dig för att förebrå dig, sa den Gamle och det fanns med ens en både vänlig och ironisk glimt i hans ögon.

– Något sådant skulle aldrig falla mig in, det är jakt-

lagets sak. Personligen kan jag bara känna mig stolt att ett av mina barnbarnsbarn tar initiativet från jaktledaren själv. Och då menar jag främst idén att leda den rasande mumurruchuun in bland träden, bort från den utvalde.

Den unge mannen tyckte han föll över kanten vid detta plötsliga beröm från den han alltid beundrat mest. Det var nästan så han fällde ut klorna för att ta emot när han landade. Behärskning. Hon ser på mig.

– Frågan om det Gyllene språnget ställde jag mest för att det rådde uppriktig undran om du verkligen försökt dig på det, fortsatte klanfadern. Jag klandrar inte jaktledaren, jag var inte där. Men du steg fram när han vek undan. Och du grep initiativet. Det var Kaiirruelui, Amrruchchuiir och Drueichii som ledde jaktlaget i dag.

Hans tonfall rangordnade dem inte. Han likställde dem. Kaiirruelui böjde tyst huvudet. Om något var detta beröm.

Han var konfys nu i all röd stolthet. Men det blå skiftade nu mot grönt.

– Men du var tydligen inte helt säker på att du gjort rätt, sa den Gamle.

Han böjde huvudet eftersinnande.

– Det är bra, man ska aldrig vara för självsäker. Och det är bättre att vara säker i handling än i ord. Men du undrar väl varför jag bett dig komma?

Den yngre erkände genom att se upp. Det gällde uppenbarligen något helt annat än han föreställt sig. Men vad?

– En gång var detta min klan, sa Auregkchchuiir. Jag ledde den och den lyssnade till mig. Sedan länge är jag för gammal att ha något större inflytande, men jag tycker om att hålla mig underrättad om vad som händer. Jag ville se dig, för jag har hört talas om att jag har en ättling som trots sin ungdom väcker respekt. Ja, Kaiirruelui, jag har följt dig på avstånd. Nyfikenhet var ett skäl. Kärlek ett annat.

Han gjorde en paus och såg upp mot himlen, där ljuset från den försvunna solen slutat flyga omkring och störa den klara bilden av stjärnorna.

– Men det finns andra skäl. Vi har levt utan verkliga problem mycket länge. Den tiden nalkas sitt slut. Du kommer att få spela en avgörande roll. Du och de andra som är unga men ändå övat upp viss klokhet måste göra det som jag inte längre kan. Jag har tvingats till något mycket bittert, insikten att det inte är min strid. Den är er.

Den unga kvinnan såg på klanfadern. Där fanns förvåning i hennes blick.

– Faror, sa hon. Vi förstår att du anar faror, fader. Men vilka är de?

– Allt är fortfarande oklart i mitt sinne. Jag ser det som en ristning i berget, som ännu inte gjorts klar. Jag hör det som en dikt som någon ropar i skyn. Det är på väg, och det liknar ingenting vi mött förut. Jag ser nya gestalter. De rör sig klumpigt men vi får inte underskatta deras styrka

eller farlighet. Det är tid att sjunga Kunskapens sång.

Om han inte haft så höga tankar om den Gamle under hela sitt liv, och om han inte redan som barn lyssnat till sagor om hur Auregkchchuiirr före någon, annan sett faror på väg och lett alla i säkerhet, skulle han ha tänkt att ålderdomen tagit ut sin rätt. Men nu kände han bara att den Gamle verkligen sett framtiden ännu en gång.

Att Auirrchchiuiia tog klanfadern på allvar var uppenbart av hennes hållning. Hon sträckte på sig och bländade. Det var som om ett starkt ljus från henne lyste upp platsen där de var.

– Det kommer inte att avgöras snabbt, och säkert inte i min tid, sa den Gamle. Men jag vill vandra till Skuggrike med känslan av att striden inte är förlorad. Jag vill veta att mina barn kämpar som jag skulle ha kämpat själv. Med sin klokhet. Med skogarnas samlade vishet.

De förnam både det starka vemodet ut i den Gamles röst. En besvikelse över att livet redan var slut, han som ändå levt så länge och sett så mycket.

– Ni kommer att bli kallade, sa han. Det kommer, även om det inte blir i morgon.

Men plötsligt bytte han ämne.

– Jag har hört att du sett på ett visst sätt på Auirrchchiuiia?

Nu måste Kaiiruechuirr behärska sig hårt för att inte skifta färg över hela kroppen, bli gulfläckig, röd och blå på en gång.

– Jag har försökt att inte störa henne med otillbörliga blickar, mumlade han generat.

Den Gamle nickade.

– Hon har naturligtvis inte sagt något. Ni är båda mina barn, men era fäder var inte desamma. Jag skulle haft mycket svårt att inte se på henne på ett särskilt sett, om jag varit i din ålder. Det har inte slagit dig att hon kanske väntat på ett tecken? Nej, hon har inte sagt något. Men jag behöver bara nämna ditt namn, så finns där ett intresse i hennes ögon som får dem att leva och skimra. Hon kan dölja det för andra, men inte för mig. Jag har ålderns klarsynthet. Det är det enda jag har kvar.

Kaiiruechuirr såg upp på Auirrchchiuiia. Kan det vara sant? tänkte han. Hon undvek hans blick, men hennes färger var varma.

– Jag vet att jag lägger mig i sådant som borde få ha sin egen gång, sa Auregkchchuirr men jag kan inte låta bli. Det är bara mina år som ursäktar mig. För jag ser problem för er, om ni väntar för länge. Ni kommer att få kämpa den nya striden, och det är inte säkert att ni kan leva tillsammans så mycket ni vill, så länge ni önskar. Nej, jag ser ingen dödsskugga kastad över era liv. Men det som kommer ställer nya krav. Det förändrar allt.

Han såg på dem.

– Gå och gör det ni vill, medan tillfälle är. Själv drar jag mig tillbaka till min grotta för att sova, och för att tänka tankar till min sista dikt. Lämna mig ensam! Ja, du

kan det Auirrchchiuiia. Jag är inget barn du måste bevaka jämt. Jag har lett vår flock så länge, och jag måste vara ensam för att tänka märkliga tankar...

Han tycktes försjunka i grubbel.

– Är ni fortfarande kvar? sa han efter en stund.

tretton

Mikael vaknade kallsvettig, satte sig upp. Han kände på ansiktet, minnet av att en kniv skar in i det var alldeles färskt. Någon hade trängt in honom i ett hörn, en strid om en flicka...? Men där fanns inget ärr, ingenting. En mardröm. Men var det också ett slags minne? Han mindes bara drömmens slut – men om det här var exempel på hans minnen: *vem hade han varit?*

Dörren öppnades och Jennifer smög in. Hon märkte först inte att han var vaken, sedan skrattade hon lättat.

Hon kröp ner till honom.

– Jag ville inte väcka dig, sa hon, men jag är så glad... Vi fick en Cauchy-reaktion i kväll.

– Och det är bra...? mumlade han.

– Det innebär att enheten fungerar, sa hon. Och om den klarar testet i morgon, så blir vi inte försenade.

– Det är fint, viskade han.

Drömmen bleknade, var snart borta.

– Håll om mig, viskade hon.

– Svara mig en sak, sa han i det täta mörkret.

– Vad då? mumlade hon dåsig.

– Hur fick du dem att ta in mig på Astrogon?

Hon var med ens klarvaken.

– Åh herregud, stönade hon, inte nu.

fjorton

Det är en mycket klar natt, tänkte Kaiirrueluiir. De rörde sig sida vid sida och hade samma färgton. Det kändes fast det inte syntes nu när det var natt och det enda ljuset kom från stjärnorna över dem.

Hon stannade på den öppna platsen ovanför de nedre klipporna.

– Talade han sanning? sa hon långsamt.

Plötsligt kunde han inte få fram ett ljud. Han hörde henne sucka, och fick för sig att hon tänkte gå sin väg.

– Den Gamle är klok, sa han. Alla vet vem som är hans favorit bland de unga.

Hon andades ut.

– Han har ofta rätt, men hade han rätt i det han sa? Har *du* sett på *mig*?

– Jag hoppades det inte skulle märkas, sa han. Jag ville inte störa harmonin.

– Jag brukade tänka, vad är det med mig eftersom han ser bort. Fast ibland tyckte jag kanske att du såg på mig ändå.

Skogarna brusade under dem när nattvinden svepte ner och rörde de sammanflätade kronorna. Stjärnorna blinkade som om ljuset inte alltid förmådde ta sig ända fram.

Han kände sig plötsligt djärv.

– Såg han verkligen något särskilt i din blick när ett visst namn blev nämnt?

– Ja, även om jag gjorde mitt bästa för att dölja det.

– Dölja vad?

– Att jag ser något särskilt hos dig. Varför undvek du se på mig?

– Jag var rädd att inte kunna sluta, sa han. Och orolig att du skulle bli arg. Rädd att bli avvisad.

– Men jag blir inte arg, sa hon. Jag avvisar dig inte. Du får se på mig så mycket du vill.

Då först vågade han se rakt på henne och möta glansen i hennes ögon. Kunde det vara sant att hon...? Men hennes blick var inte bara glänsande. Den var varm som solen på morgonen, klar som en bäck på höglandet och öppen.

De sträckte sig mot varandra, stod ansikte mot ansikte. De kände varandras doft, blundande. Han rörde vid henne, kände hennes mjuka päls, hur musklerna rörde sig under den.

Hon drog sig undan.

– Ska vi följas åt till källorna?

Det var de rituella orden mellan älskande.

– Ja, sa han, låt oss.

Plötsligt var ingenting varken riktigt verkligt eller farligt. Ändå var allt nära på ett sätt som det sällan är. Världen framstod som en enkel och glasklart skimrande paradox.

De nådde träden och tog vars ett språng ner i kronorna. Landade bredvid varandra på grenar som böjde sig och lyfte dem igen. Hon förde honom inte till sitt hus, utan ledde honom långt bort, till en plats där ingen kunde se dem, utom de nattliga orrhu som tysta lyfte och försvann.

Ett särskilt träd väntade på dem som en vän. Det öppnade en grenklyka för dem och räckte ut ett skyddande tak.

– Får jag se på dig igen? sa han.

– Du får alltid se på mig.

– Får jag röra vid dig?

– Om du gör det snart.

De rörde vid varandra. Han kände hennes tunga på sin päls, och trodde han skulle lysa upp hela natten. Han vädrade över hennes rygg, och hon var syrlig som tiieukauw och söt som querloo.

Han var inte sig själv utan stor och urtida. Det var som en väldig klanfader någonstans ur skogarnas djup tog honom i besittning. Han kände en stark lust att bita henne i nackens mjukhet. Hon visade plötsligt tänder och morrade dovt. Han hörde märkliga ljud svara henne djupt ur sin egen strupe. Deras kamp skulle vara gemensam från och med nu. Liksom skogen är stor och världen oändlig.

När dagen började gry och orrhuu började höras, låg de ännu där i trädkronan och sjöng Kärlekens sånger för varandra som man och kvinna gjort sedan världen blev till. Han suckade hennes päls ren, och den skiftade i färger precis som himlen strax efter ett regn. Färger som rann fram i harmoniska, lugna band.

– Är du inte trött av att se på mig nu?

– Det är så länge sen jag såg dig sist.

Sida vid sida såg de orrhu flyga ut. Orrhu hade lysande färger. Orrhu sjöng också. De var vänner. Hela skogen var en vän.

Motvilligt erinrade han sig allt den Gamle sagt om faror som hotade. Han mumlade:

– Jag fick ett så egendomligt intryck. Det var som om den Gamle menade att faran kom ovanifrån. Kan han ha menat det?

Då blev hon gråvit.

– Auregkchcchuuirr! Jag lämnade honom.

– Men han bad oss lämna honom ensam.

– Jag måste finna honom innan det är för sent!

Med de orden och i ett vilt språng som förde henne bort bland grenarna, lämnade hon honom omtumlad och ensam.

femton

Kolonisterna hade bildat en studiegrupp runt *Regelboken för Rymdkolonister* en veritabel tråkloss i militärblått omslag och impopulärt kallad *‘Blå Boken’*. Syftet med diskussionerna var mer att de skulle lära känna varandra, upptäcka tänkbara konfliktorsaker och få till stånd början till en gruppanda, än att de skulle enas om svaret på alla möjliga frågor.

Dave blev ordförande för att han tycktes vara född till posten. Han visste ju allas namn och blev snabbt populär. Dessutom syntes han överallt, han var oundviklig.

En session spårade ur fullkomligt när de kom in på ett känsligt område, Jorden. Plötsligt avfyrade någon i gruppen en åsikt, och det som varit ett städat och tråkigt möte exploderade i stridiga viljor.

– Jorden är dömd, utbrast Halvdan Surlasson med isländsk brytning och fatalism. Vi måste enas om hur reg-

lerna ska vara därute, för hit kommer vi aldrig mer.

Plötsligt begärde alla ordet. Eller bara tog det.

– Jag protesterar mot att Halvdan blandar in Jorden i det hela, sa den kortväxte och magre Ernesto Miguel, och hans röst blev grötig. Vi är bara en utforskningsgrupp, ingen vanlig koloni. ZQ9001 är inte öppnad. Jag är verkligen inte här för att fly från Jorden!

Han slog ut med händerna.

– Vi har ett ansvar för Jorden. Den är vår hemplanet. Det ska vi inte glömma!

Halvdan nickade surt som man gör när man är helt oense med den som talar.

– Men vad gör du då här?

Manfred Schwarz lät sin tunga kropp falla ut över bordet i Migrels riktning och pekade på honom med ett korvigt finger. Ansiktet lyste rödvitt under det svartlockiga hårsvallet. Tysken såg plötsligt ut som om han hade ryskt blod också efter någon som frusit i en skyttegrav utanför Leningrad i ett gammalt krig, någon som sedan villigt beordrats västerut, ivrig på hämnd och våldtäkt. Och det ryska temperamentet hade brutit igenom den behärskade muren.

– Om man trivs så bra på Jorden, så tycker jag man ska stanna hemma!

Det var en befallning, inte en synpunkt. Den fullbordade diskussionens vändning till det värre. Dave var för en gångs skull hjälplös. Han försökte återföra mötet till

ordningen, men de hade kommit in på något alltför personligt. Den framtida existensen på en främmande planet var avlägsen och inaktuell, men skälen att lämna Jorden levde man dagligen med.

– Vad angår det dig hur jag trivs på Jorden?

Migrel gjorde en min som om någon bekänt våldtäkt på hans katolska mor.

– Jag reser ut för att tjäna Jorden, sa han. Jorden är mänskligheten. Så enkelt är det. Vi ska utforska ZQ9001. Om den duger, kan man sända dit fler kolonister. Så vi tjänar Jorden, vårt hem.

En mager ingenjör vars namn ingen kom ihåg hade begärt ordet.

– Om Jorden inte hade problem, skulle det knappast finnas skäl att sända ut människorna i rymden.

Migrel hade hittills tyckts kämpa ensam, men nu fick han en oväntad försvarare.

– Jag tycker det är helt underbart att någon tar bladet från mun och säger ifrån, sa Elizabeth Farnsworth, en dittills tyst engelska med keltisk rödblondhet i hår och hy fast ögonen var blå som en bergsbäck. Om sig själv hade hon avslöjat att hon var född i Drumnadrochit vid Loch Ness. Men hur hon kommit från England via Astrogon till Orestes, snarare än att ta sig ut via Scotport, behöll hon för sig själv.

– Jag har hört det så många gånger, fortsatte hon. Hört det viskas i korridorer, överallt. Jorden är dömd. Jorden

är slut. Jorden är förgiftad. Det finns tydligen bara fel på den underbara planet, där vi ändå alla fötts. Hon som är vår moder. Jag tycker det är självklart att Migrel har rätt. Det måste bli ett slut på baktalandet.

– Herregud, sa Schwarz, fortfarande rödtonad men något mer behärskad. Hur kan man baktala en planet? Att man sades baktala människorna där skulle åtminstone vara korrekt grammatik, även om det vore sakligt fel. Man baktalar dessutom ingen om man säger sanningen. FN-kommissionen övervakade planktontillväxten i norra Atlanten. Jag klassificerade tusentals mutationer...

– Jag känner till de där mutationerna, invände Migrel. Haven är förgiftade, säger ni. Visst, det finns smuts. Det har alltid funnits smuts. Men de problemen är lösta.

Schwarz massiva kropp vibrerade, när han fortsatte:

– Vi gör klokt i att lämna Jorden bakom oss. Strålningsbältet från det de kallar Sista kriget driver fortfarande runt i atmosfären.

– Det finns inga siffror som visar...

– Siffrorna är hemliga, jag har själv sett massjukhusen där offren både från Novosibirisk och Seattle hålls gömda. Vi får inte se de barn som föds i de förbjudna områdena heller. Men jag såg dem, en gång.

– Kriget är en helt annan sak, skrek Migrel. Och vi överlevde ju. Du kan inte säga att problemen inte är lösta! För i så fall, om Jorden har kostat på dig all denna utbild-

ning, då skulle det vara din plikt att stanna och hjälpa till.

– Stanna där själv, fnös någon mittemot.

Diskussionen hade urartat i ett gräl där alla uppdämda känslor välldes fram. Mikael deltog inte. Han såg inga skäl att stanna på Jorden, men samtidigt kände han viss sympati för Migrel. Han var kluven och ville inte visa det. Han skulle minnas ett dystergårnt ansikte långt senare, och en röst som sa:

– Vi bara flyr, flyr från oss själva...

Ingen låtsades höra, men orden gjorde ett djupt intryck på honom. Han trodde inte på dem, snarare hoppades han att de inte var sanna.

Dave försökte så småningom sammanfatta diskussionen, men ingen hörde på. Alla förblev upprörda, men det lade sig och redan nästa dag hälsade Migrel och Schwarz på varandra som inget hänt. Elizabeth Farnsworth återgick till sin tystnad. Men hon hade röjt att det fanns starka känslor och åsikter under de liksom främrat blå ögonen.

I en annan diskussion kunde den nyblivne prästen däremot inte undvika att ta ställning. Nu handlade det om lesbiska kvinnors rätt att leva tillsammans i ett rymdskepp och en koloni, ett rätt delikat ämne.

Reglerna sa att man måste lämna Jorden som jämna par för att undvika konflikter. Den bakomliggande tanken var tydligen nog: De jämna paren skulle vara en man och en kvinna. Det var fortfarande det bästa sättet att

föröka sig på. och en koloni behövde överleva och växa.

Men detta togs som så självklart i *Blå Boken* att det aldrig skrivits ut. Det fanns alltså inga regler för homosexuella förbindelser, och därmed kunde tolkningen ifrågasättas.

– Men herregud, stönade Schwarz. Ordförande, bryt. Finns det några lesbiska kvinnor *här*? Är detta ett problem?

Dave sa dock:

– Vi är här för att diskutera reglerna, och det finns tydligen en oklarhet. Problemet kan ju uppstå. Är det inte tio procent eller fler, som...?

Elizabeth Farnsworth och en annan kvinna såg det som en jämlikhetsfråga. Elizabeth förvånade många genom sitt ställningstagande. De flesta hade uppfattat henne som en reaktionär jordmodersdyrkare.

– Jag förstår fortfarande inte, sa Manfred. Han vände sig mot Farnsworth.

– Är *du* lesbisk?

Hon vitnade och stirrade på honom.

– Fråga min man.

Dave ingrep för att återföra det hela till det principiella planet.

– Jag menade bara, att problemet får vänta tills det dyker upp något lesbiskt par, försvarade sig Manfred matt.

Rita Haugen, en ganska mager kvinna med blekbrunt hår satt med den tjocka luntan framför sig. Hon fixerade dem intensivt.

– Jag har studerat reglerna, sa hon. Och paragraf tjugo, på sidan 36, säger: ‘Om ett förhållande bryter upp på grund av bestående otrohet, så att någon av parterna inte längre vill fortsätta förhållandet, bör situationen lösas så att ingen står utan partner.’ Och längre ner: ‘Om mannen är den som inlett ett utomäktenskapligt förhållande, ska han flytta ihop med den nya partnern. Och kvinnan ska i så fall flytta samman med den nya partners tidigare partner.’

Hon slog samman boken.

– Så reglerna säger att ett förhållande består av en han och en hon.

– Ursäkta, inflikade en i bakgrunden. Vad innebär det där hon läste upp egentligen? Kan någon förklara det för mig så jag begriper det?

Dave utredde på sitt byråkratiska sätt:

– Det innebär, att om du inleder en ny permanent förbindelse, så måste du flytta samman med din nya partner. Och hennes tidigare partner bör inte leva ensam. Därför måste han och din tidigare hustru flytta samman.

Efter en knapp andpaus kom kommentarerna i strid ström.

– Men... det är ju inte... klokt!

– Vansinne!

– Vad tror dom egentligen?!

Alla föll varandra i munnen.

Dave sa officiöst:

– Man kan tycka det, men *Blå Boken* bygger på att ett litet samhälle bara kan vara stabilt om det inte finns sexuell rivalitet. Accepterar man tanken på jämna par, är bestämmelsen nödvändig. Och om den strider mot vad vi är vana vid, så får vi komma ihåg att vi ska ut i rymden och flera hundra ljusår bort. Kärva regler kanske behövs.

– Men vad säger att ens före detta fru *vill* flytta ihop med den här andre mannen?

– Enligt *Blå Boken* måste hon, sa Dave. Fast de är givetvis inte tvingade att ha något intimt samliv. Man bör se det som en praktisk sak.

Elizabeth Farnsworth förvånade dem igen.

– Men det hela innebär ju bara att problemen sopas under mattan, sa hon. Det är den borgerliga moraluppfattningen vi ska ta med oss under den gamla förvändningen att den gör samhället stabilt. Herregud! I stället för att öppet erkänna att det kan uppstå sexuella konflikter, ska de alltså sopas under mattan! Skilsmässor accepteras, men bara om de kan göras osynliga.

– Det är en varning till oss, sa Rita Haugen, att tänka oss för innan vi syndar.

– 1 så fall är det bättre att vi får leva tillsammans som vi vill, sa Elizabeth, ensamma om vi så önskar och tillsammans om vi det vill. Oavsett kön.

Haugen knöt handen.

– Det förespråkas alltså lesbianism vid detta bord! sa hon.

Dave såg öppet på Mikael och det fanns en utmaning i hans blick. Plötsligt kände denne sig tvingad att säga något:

– Det är sant att de etablerade religionerna fördömer homosexualitet. Å andra sidan innehåller de gamla lärorens moralbud som en modern människa inte accepterar. De speglar nog tidigare kulturers värderingar mer än den gudomliga viljan.

Plötsligt var han medelpunkten. Han lät som en bok. Det var någon annan som talade genom honom.

– Och innan man börjar tala om synd, så bör vi erinra oss orden, att den som är utan synd bör kasta den första stenen.

– Innebär detta, sa Rita Haugen med en röst som darade av undertryckt indignation, att *vår* präst, tar parti för lesbiska förhållanden?

Dave såg nu direkt roat på honom, och han kände att den andre med förtjusning skulle se honom förlora ansiktet.

– Det innebär, sa han, att vi måste pröva frågan om synd i varje enskilt fall.

Han hade plötsligt mer på tungan, men en ingivelse sa åt honom att hejda sig där.

sexton

Hon hörde någon kalla, men det fanns ingen tid att stanna. Jaga tiden är det omöjligaste man kan göra, men hon hade inget annat val än försöka.

Hon tog ett språng från en trädkrona och lät sig falla ner mot centrum av den undre kronan. I luften erinrade hon sig att han själv sagt åt henne att gå. Men även om han var den äldste, så måste hon inte lyda honom. Nej, hon hade tänkt på sig själv denna gången, på sin egen tillfredsställelse, på sin egen längtan efter Kaiirruuechuirr.

Hon fällde ut klorna när hon nådde den undre kronan, landade på en färsk gren som böjde sig för hennes kraft och tyngd, höll sig fast något pulsslag, varefter hon gled ner i skogens mörker igen. Hon hade sin egen genväg till berget.

Ett oräknat antal andetag senare nådde hon de lägre klipporna, och rusade uppför den branta stigen. Stenar och damm rök. Den intensiva ruschen började kännas i lemmarna när hon nådde grottan. Det var tomt på stenhällen utanför. Sover han ännu?

Hon smög in i dunklet. Kände hans doft, men avlägset. Det var ingen ny doft utan gårdagens, kvällens. Han var inte här!

Hon hade svikit sin plikt. En plikt ingen lagt på henne utom hon själv, och därför desto tyngre.

Auregkchcchuirr var ändå en gammal man. Och ber-

get var ingen säker plats, vare sig för barn eller gamla. Speciellt inte en som tyckte om att försjunka i djupa tankar och inte längre såg så bra. Han hade varit säker i grottan, men han hade lämnat den. Varför? Roroom kunde anfalla, för giftormen var aktiv på natten. Oloom kunde sända upp en flock, och en flock oloom kunde mycket väl ge sig på en ensam katt. Kanske inte henne men en äldre, försvarslös.

Hon vädrade nära marken. Hans spår var där... hela platån var inmängd med den starka doften av en äldre man. En arom hon älskade. *Bara inget hänt honom lovar jag att aldrig se åt Kaiirruuechuirr mer!* Detta var ett tecken. Hon hade fått honom. Hon skulle mista honom. Skogarnas röst hade talat, och hon hade hört den. Hört den väl.

När hon kände den starka doften av oloom brast hon ut i blodstrött. Det var en varning till alla. Orrhuu som suttit och putsat sig på stenarna lyfte med förskräckta läten och kretsade villrådigt i luften, innan de försvann nedåt skogarna.

Kaiirruuechuirr hade skyndat efter, fast han gärna skulle legat kvar i grenklykan och drömt. Han såg genast att något var riktigt fel.

– Vad kan jag göra? sa han.

– Sök igenom de nedre delarna av berget, svarade hon. Så tar jag de övre. Han är försvunnen.

Hon snurrade smidigt runt och försvann. Han fick en stark känsla av att han redan förlorat henne.

Längre och längre upp kom hon och kände hur luften blev tunnare. Här fanns mycket ödliga branter, mycken sten. Enstaka växter i skrevorna men inte mer.

Den Gamle satt i en skreva och hon trodde först han var död. Hon nosade och kände att han levde, fast han var utmattad och kall.

Han tycktes märka hennes närvaro efter en stund, för han vred huvudet något och sa:

– Kommer du här, flicka?

– Oloom... morrade hon, fortfarande oroad.

– Ja, jag såg en grupp av dem längre ner. Men det fordrades inte mycket att skrämma iväg dem. Oloom har aldrig oroat mig.

Hon blev nästan arg på honom.

– Vad gör du här? röt hon bryskt. Det är ingen plats för dig. Kallt är det, och ingenting finns det här.

Den Gamle pekade utåt.

– Det finns en sak. Utsikt och överblick. Frihet.

Nu insåg hon att hon underskattat honom, och skämdes. Men hon hade ju bara menat väl... Och hon mindes sitt löfte. Hon hade funnit honom igen. Det måste hållas.

– Det var bra du kom, sa han sen. Jag har suttit här hela natten, tänkt och sett på stjärnorna. Och jag har tyst sjungit Tuaarrchus lära om stjärnorna.

Hon mindes väl den legendariske himmelssökaren. Han hade lämnat efter sig de märkligaste dikter.

– Tuaarchuu och hans lärjungar trodde att stjärnorna är solar, sa Auregkchchuuirr. De uppskattade avståndet till några av de närmaste och måste införa helt nya mått, tal av en ny storleksordning. Det gav upphov till teorin om de mycket stora talen, som du vet. Teoretiska spekulationer, sagor, ansåg de flesta. I natt insåg jag att Tuaarchuu hade rätt.

Hans ord hade tyngd och hon kastade en blick uppåt, men de sista ljuspunkterna var sedan länge försvunna.

– Vi har levt länge i våra skogar, fortsatte han. Vi kommer att bli tvungna att se utåt nu, om vi vill överleva. Jag är alldeles utmattad. Så många problem... jag har sett *så mycket* denna natt. Så mycket skrämmande, så mycket underbart. Att ha förunnats detta..

Han försökte resa sig. Benen sviktade under honom.

Plötsligt iskall i hjärtat såg hon på.

– Du måste hjälpa mig ner, sa han. Det var bra att du kom. Du är alltid så snäll, min flicka. Utom när du är irriterad. Du påminner mig om min första kärlek. Mumurruchuu tog henne, men det var i rättvis kamp. Åh vad mitt hjärta var tungt det året! Men jag får inte förlora mig i det helt, inte än... Jag har gjort en ny dikt i natt. Du måste hjälpa mig ner så jag kan sjunga den för hela klanen. Poeterna och minnarna måste höra den. Du förstår... Tiuianchurr hade rätt. Det finns de mest märk-

liga tal med egenskaper som ingen skulle kunnat drömma om. De kom till mig i natt... och du måste förstå dem du också. Jag har den egendomligaste känsla av att de kan hjälpa oss, att de behövdes, att det var därför som jag såg allt så klart...

sjutton

Den stängda dörren öppnades. Ett fönster krossades. Allt välldes fram, och han återupplevde det.

Smärtan skar som om knivarna satt kvar i ansiktet. Han kunde inte se förrän han trevat sig ut på toaletten och sköljt levrat blod ur ögonen.

Det han såg var oigenkännligt. Jo, han levde, för det hade bara varit deras avsikt att märka honom för gott. Hans första tanke var självmord, och det hade kanske också varit deras avsikt. En kniv hade lämnats på toalettstolen.

Men någonting inom honom hejdade handen. Det fick inte sluta så här. Han viskade namnet på henne som fått honom att känna det där, men det fantastiska var borta. Skulle han någonsin finna det igen?

Först när det blev natt igen kunde han gå ut, och trevade sig nästan oseende genom tomma gator till en läkare som tidigare hjälpt sådana som han när de var skadade. Dar-

ides gav honom en kort undersökning, skakade på huvudet och frågade hur mycket han hade.

Visserligen var sedlar och mynt officiellt avskaffade och pengar bara siffror på konton, men i praktiken fanns det ändå bondskuponger, som kom från Natomilitärerna, liksom andra former av värdepapper, ädelstenar och annat.

Han kastade det han letat fram på bordet.

– Räcker det?

– Egentligen inte, men jag känner för att göra en god gärning. Ligg ner här.

Det tog hela natten, utan narkos men med en lokalbedövning som fick allt att snurra runt överkligt. Det hela var olagligt, vilket givetvis förklarade priset. Men utan kirurghjälp skulle han ha fått leva som de tänkt sig det, med skammen evigt inristad i sin spegelbild. Och han kände inget behov av att lyda reglerna i ett samhälle där det mänskliga räknades som illegalt.

Han hade brutit mot alla oskrivna regler, när han gav sig i lag med Ramona. Om det nu varit han som gått efter henne, och inte tvärtom. Tänk om allt ingått i en plan att avsätta honom?

I så fall hade den varit lika enkel som lyckad. Hans liv som Skotskys arvtagare var slut. Hans livvakter hade inte ingripit. Det var tecken nog. Sökte han upp dem skulle

någon vänta i en mörk vrå, och han skulle inte leva. Någon annan hade redan tagit över, säkert. Vem? Fast spelade det någon roll...

Hur hade han kunnat vara så korkad? Erostabletterna förstås. Han hade känt sig oövervinnelig. Men var det allt?

– Ifrågasätt dig själv, hade alltid Skotsky sagt. Han hade varit en klok man. Det måste man vara för att överleva kriget som barn och skaffa sig en säker tillvaro som leverantör av mörka varor efter en lång tid i motståndsrörelsen vars andra medlemmar avrättats eller låsts in i bergbunkrar.

Det var av Skotsky han lärt sig allt sen han lämnat skola och hem – efter den där nattliga hemkomsten till en han inte fick tänka på.

Så han följde Skotsky, han ifrågasatte sig själv. Han undrade, som Skotsky skulle ha gjort, om han gjort allt det här avsiktligt. Hade han velat bli utstött? Men vem vill bli utstött? Vem vill inte vara Kungen i all evighet? Fast varför hade allting känts så tomt på sistone? Började han bli gammal? Han hade väl aldrig tänkt så förut?

Men allt han gjort hade präglats av den där bitterheten han känt när han stått där och nästan dödat sin mor och hennes kund från andra sidan Sundet. Den bitterheten hade han burit med sig. Den bitterheten hade gjort honom till Skotskys favorit. Men Skotsky var död. Och en annan hade tagit Skotskys plats. En som inte bröt reg-

lerna, en som höll sig på sin egen sida. Viktiga regler för den som ville kunna samarbeta med alla. Och nu, utan Skotskys efterlämnade organisation, var han ingenting.

Han sov några nätter hos Sonja som tillhört hundarna för några år sedan, men brutit sig ut, gått kurser på kvällarna och nu arbetade någonstans precis som en annan squar. Hon tyckte synd om honom, hade nog gillat honom då, förr.

Och hon hade pengar. Han hade inget annat val än att utnyttja henne, även om det lade mer sten på bördan av hans självförakt. På dagarna var hon borta, på kvällarna försökte hon övertala honom att börja arbeta.

– Det går att börja om, sa hon. Det är förbannat svårt, men det går. Man kan få jobb. Man kan ta kurser. Man klarar sig bättre och bättre. Man växer upp. Man slutar vara en vild hund, och en dag är man glad att man slipper vara det. Förstår du?

Han nickade och sa att han måste få tid. Om dagarna sov han länge. Benet bultade ännu, men ansiktet hade börjat läka. Darides hade gjort ett bra jobb, och multiferonet påskyndade läkningen.

Till sist måste han bege sig ut.

Hon hade köpt vanliga byxor och jacka i en affär för begagnat till honom. Själv trodde han att han såg ut som vilken squar som helst nu, men vanligt folk gick ändå åt sidan när han kom. De vilda hundarna hade sin egen gångstil, sin egen hållning, sin egen blick. Det satt kvar,

något kattlikt och vaksamt, till och med när han haltade som nu.

Runt honom gick människor omkring och han läste i deras ansikten att de var spända och oroade. Hos dem kunde han se allt det som han inte kunde se hos sig själv. Han såg förvirringen och en inbrytande ny tid. Han kunde inte formulera det. Men han såg att det fanns något mer än den lilla värld han velat vara stor i, den värld han inte längre hörde till.

Han kunde inte göra som Sonja. Han skulle kvävts av det. Han visste att han inte hörde hemma i denna världen. Han hade visst aldrig gjort det. När man är hemlös hos sin mor, är man hemlös på Jorden. Och det var i det sinnestillståndet han träffade Jennifer Ambrose d' Abro första gången.

Hon stod där i skenet från en blek sol bakom rödaktiga stoftmoln och matade syntfåglarna i Pildammarnas Zoo. De hade donerats av en excentrisk miljonär efter Kriget, och de nostalgiska amerikanerna hade upptäckt dem.

Att hon var amerikan syntes. Han hade ju sett filmerna.

Det fanns ett slags New York-melankoli över hennes ansikte där hon stod och kastade mat till fåglarna.

Mat?

Han såg att det inte alls var batterier hon kastade till dem utan gammalt bröd. Ankorna var uppenbart bekymrade, deras program tillät dem inte att äta något annat än batterier av rätt storlek. De kvackade besviket.

Hon var en squar, men ändå inte... Förresten, vad var han själv nu? Han fick en oförklarlig känsla av att hon väntat på honom.

– Synd, sa han på interanglo. De vill bara ha batterier.

Hon såg på honom med klara blå ögon, vilka røjde intelligens, uppfostran, pengar, liksom det elegant kortklippta håret som skimrade mellan cendré och rött, i ett ord – klass!

Men även om de kom från skilda världar, hade de något gemensamt. Det syns på människor som längtar bort. Det syntes på honom, och det syntes på henne.

– Jag vet, svarade hon. Det tycker jag är trist. Så i revolt mot hela systemet tog jag med mig några brödbitar.

Han höll på att skratta till, men bet sig i tungan för att stoppa reflexen. I kinden kunde han inte bita sig, den var ännu för stel.

– Kan jag få en?

– Visst.

Han kastade den mot vattnet undertill, för de stod på en välvd liten bro.

Ankorna paddlade fram som små båtar och högg efter den, men släppte den genast. De höll på ett bra tag, för de måste alla övertyga sig om att den inte var ett batteri.

En flock fiskmåsar flög över, och han visste inte om de var syntfåglar eller riktiga.

– Det här är väl ett flonkigt... vansinnigt ställe?

– Fullkomligt vansinnigt, svarade hon och skrattade

plötsligt till.

Han log tillbaka tills det stramade i huden.

– Har du slagit dig?

Det fanns en värme i hennes röst.

– En olycka, ljög han, inget farligt. Fick några stygn bara.

Han tänkte inte berätta hela sanningen om sig själv för henne. Då skulle hon försvinna. Så mycket begrep han. Hon kom från en annan värld, från något ombonat och skyddat hus på Övre Nya Manhattan, från flickskolor och femte nivåns college. Hon kom från en plats där de rika levde bakom befästningar för att skydda sig och sina döttrar från sådana som han.

Hon hade gått i skolan, kysst en ung pojke i smyg och donerat sin oskuld i de bortresta föräldrarnas vattendämpade dubbelsäng. Hon hade fått lära sig spela piano och sjunga i kör, men hon hade aldrig varit riktigt lycklig eller hemma någonstans, hon heller. Känslor välde upp som var helt annorlunda än de han känt förut. Han ville inte att hon skulle gå. Han ville prata med henne.

– Man kan tycka det är vansinnigt på mer än ett sätt, sa han.

– Visst, sa hon allvarligt. Det finns fem sätt. Det första är att man tycker det skiljer sig från det normala.

– Andra är att man föredrar riktiga djur, sa han förvånad att det gick att prata så naturligt med henne.

Interanglo var förstås hans andra språk, men det hon

pratade var mer skolengelska. Ändå förstod hon honom.

– Tredje är att det är så vansinnigt så man gillar det, skrattade hon.

– Fjärde är att man går hit för att man inte är klok själv.

– Och det femte, sa hon, är när man går hit för att galningen är den klokaste i en dåraktig värld.

Han tyckte om hennes röst.

– Vad gör man sen? Går man tillbaka?

Nu skakade hon på huvudet så håret flög i vinden. Hon var ingen vanlig tempelpärla, hon var riktig.

– Det går inte.

– Nej, just det.

– Bessermeiers modusintegraler är visserligen väldigt fångslande, sa hon obegripligt, men man längtar efter något verkligare att sätta tänderna i.

Du ska få det, tänkte han upprymt, och hade inte tagit en erostablett på veckor nu. Livet måste få vara som det var, äkta, vare sig rått eller underbart.

– Jag hade tänkt åka till Rom, sa han plötsligt.

Det hade han inte alls. Den moderna tidsåldern var bara global för den som hade pengar. Men han ville dölja att han saknade planer. Göra intryck.

Hon toppade ändå allt med sitt svar.

– Själv ska jag åka till stjärnorna, sa hon i ett drömmande ton fall.

Det var som om han sprungit på en vägg. Han såg

dem ristade i sina näthinnor. *Stjärnorna*. Det gnistrade innanför ögonlocken när han blundade, överväldigad. Han öppnade dem och såg in i solen. Han visste naturligtvis att många kolonier var öppnade därute. Men han hade också alltid vetat att de inte öppnats för sådana som han.

Men hon hade rätt.

Stjärnorna.

arton

Han låg i mörkret och lyssnade på sitt hjärta. Jag ville veta vem jag är. Men vill jag ha verkligen ha *det här* svaret?

Slutsatserna tyngde hans bröst och hindrade honom från att få luft. Hela tiden hade svaret funnits framför honom, fast han hade inte kunnat se det. Pojken som gjort den fräcka kuppen och flytt genom natten hade varit han, *var* han. Planen hade varit Skotskys, men han hade gjort det.

Mannen som velat ta sig över sundet hade inte varit han, men han hade ofta hört berättas om vad som utspelades runt den gamla bron om nätterna.

Efter att han lämnat sin mor, som han aldrig sett mer, hade han definitivt anslutit sig till Skotskys gäng, och

den äldre mannen hade fattat tycke för honom. Berättat för honom om sitt liv, om tiden före Kriget, ofattbara historier. Skotsky hade till och med gett honom ett slags utbildning, berättat om böcker.

Och han hade blivit Skotskys högra hand. Inte längre den som behövde göra de nattliga turerna utan den som gav besked, överbringade meddelanden, tog emot krediter. Han visste allt, så när Skotsky en dag föll samman och ingen illegal läkare kunde göra något, var han den naturlige arvtagaren. Tills den dag kom, som han drömt om så intensivt. Den dag när han gått efter vagrantflickan och mist allt. För att kunna vinna allt. Fast det kunde han inte ha vetat då. Det hade bara varit något desperat, hopplöst. Ett sätt att säga till sig själv att han var ämnad för något mer än det här livet.

Åh, han hade funnit sig själv, han den interstellära kaplanen. Han som lyssnat till andras bikt hade nu tvingats ta emot sin egen. Men kunde han ge syndernas förlåtelse?

Nu när den ogenomskinliga glasskivan var borta, såg han in i en värld av minnen, som var lika främmande för hans nuvarande jag som någon mardrömsfantasi. Men som han inte kunde undfly, eftersom de logiskt och självklart ledde fram till det ögonblick när han stod framför den där äcklige Larry Johansen och var beredd att säga ja till vad som helst för att få komma till stjärnorna.

nitton

Vem sa det först:

– Ska vi hitta på något vansinnigt?

Det var det där med två själar och en tanke. Allting blev strålande självklart. De for till Bakken gratis för eftersom hon var amerikan hade hon militärpass.

Därför behövde de inte tränga sig ombord på trycktåget utan blåste ut över sundets skummande vatten ombord på en grågrön svävare. Det var vanligt att man åkte över och skaffade sig en *skaaning* till omväxling. Ingen ens höjde ögonbrynen fast han måste ha stuckit av rejält mot omgivningen. Om en flicka hade exotisk smak, så var detta inte en plats där någon ifrågasatte det.

Det var glest med folk ombord. De satt vid ett fönster och låtsades att vattnet var lika rent som det såg ut när skummet frästes upp till grädde i tryckvägens utkant.

– Men du väntade på någon? sa han plötsligt.

– Bara min man, sa hon. Ingen viktig.

Bakken hade kvar en gammal känsla av nöjesfält. Trots alla försäljare av illegala droger och förstås vakterna beväpnade med elbatonger och sömnpistoler, hade det bevarat något av familjeföreställning. Barnen var egentligen bara portförbudna på ett ställe som kallades *Cirkus*, där det var nonstop djursex dygnet runt.

De var turister i Inferno, och därför berörde dem inget. Det var som om de redan tog farväl av Jorden i ett kärleks-

hat som drev dem till det extrema.

De gick till tatueringsgatan där man kunde bli ställföreträdande tatuerad. För en summa kunde man hyra en modell – och bestämma vad som skulle tatueras in i denne. Där fanns både män och kvinnor, och framför allt unga flickor och några pojkar. Alla gick på något. Alla verkade glada. Somliga var vandrande konstverk, andra klotterplank.

Sen åkte de sextåget. Hon använde inte ens kort. Det räckte med att hon satte pek fingret på en sensorplatta och sa:

– Två biljetter.

Varje station bjöd på en perversion, en kred för att se på, tio för att delta.

De såg bara på. Scenerierna de passade innehöll allt som var förbjudet och en del som borde vara det, men de var fantasilösa och plumpa.

Men när de kom tillbaka ut i det fria, besvikna, pekade hon mot skyn och utbrast:

– Dit upp måste vi!

Himmelshjulet på Bakken var bortåt en kilometer i diameter. Det behövdes antigravaggregat för att hålla strukturen i luften. Vid ett strömavbrott skulle allt brista under sin egen tyngd och störta till marken, så en förtroendeprogrammerad robot gick omkring och förklarade högt att två kraftverk automatiskt skulle kopplas in om det hände något på nätet. Det lär ha funnits dom

som bott i Himmelshjulet i fjorton dar.

Jennifer hyrde en hytt med allt. Sängar, holovideo, valfri bakgrundsmusik och en liten buffet som kunde snabbtinas när man ville. Efter en halvtimme lättade de ankar och flöt uppåt. De såg nervöst på varandra.

– Så du har en man? sa han svartsjukt.

Hon log undvikande. Sen bet hon sig i underläppen och ljög:

– Jag hade bestämt träff med honom i parken för att förklara att allt är slut. Men han dök inte upp.

Hennes man försvann. Bara de var kvar. I tystnaden kände han sällsamma dofter. Ett frasande av kläder som ringar på vattnet. De märkte aldrig när hjulet nådde zenit. Efter detta var de som oskiljaktiga. Hon följde med honom tillbaka, och han visade henne gatorna han kom ifrån. Som om han ville testa henne, chocka henne, få henne att ge sig av. Eller säga: det betyder inget.

När hon inte gjorde något av det blev han desperat.

– Jag förstår att det måste vara en kick att roa sig med nån ur slummen, sa han. Det är väl billigt också, tillade han barnsligt.

– Det är inte alls så. Du missförstår...

– Javisst, jag missförstår? upprepade han, och härmade hennes vårdade accent på sin egen plebejiska interanglodialekt.

Till slut tappade hon kontrollen och svor ve och förbannelse över honom, hans misstänksamhet, hans...

Det var något onaturligt i att en kvinna svor, åtminstone på det viset. Gatornas flickor fick låta hur som helst. Men att höra det från en riktig kvinna... Och hon var ingen vanlig squar heller. Hon stod långt över honom. Det var det olidliga. Han behövde henne mer än hon behövde honom.

Hon bet sig i läppen. Tvekade.

– Jag menade något, sa hon till sist. Okej, det hade något av en lek över sig, men det var inte bara en lek. Om du tror jag gjort något sådant här förut...

– Nej det gör väl inte en sån som du.

Hon sträckte sig över hans smutsiga och dammiga madrass och tog upp ett papper ur sin handväska.

– Det här är mitt antagningsbevis till stjärnskeppet *Explorer 355*, som väntar vid Mars. Det avgår om ett halvår till en nyupptäckt planet över femhundra ljusår bort. Ska jag riva sönder det till bevis?

Han stirrade på det magiska papperet. En biljett till stjärnorna. Ofattbart. Men hon hade den. Det kändes rentav logiskt.

– Nej, sa han. Res du.

– Skulle du vilja följa med?

Han nickade. – Det går inte, sa han.

– Tyst, sa hon snabbt. Jag måste tänka.

– Du förstår, sa hon och grep om hans arm nästa dag.

En vit strimma ritade ett streck genom den rödgrådisiga skyn och ett buller lade sig runt horisonten. En rymdfärja på väg ner till Apollo 3. Han hade sett dem ofta, men aldrig så tydligt som nu. Nu var de en del av verkligheten.

– Du kan inte ha de här tatueringarna om du ska ha en chans att följa med, fortsatte hon. Jag känner till en plastikkirurg i Köpenhamn. Bli inte sur nu! De som styr på Astrogon är mycket konservativa.

Han vände sig om och såg på henne. Han ville verkligen ut i rymden. Det fanns inget för honom här. Men menade hon allvar? Fanns det en chans för honom?

- Du driver med mig.
- Följ med, så får du se.

Och efter mycket tvekan hade han insett att han inte hade något att förlora, och följt henne. Och på något sätt hade hon fått in honom på Astrogon.

Hennes man hade hoppat av, inte velat eller vågat fara till en helt okänd värld som kretsade runt en främmande sol hundratals ljusår bort. Och reglerna fordrade jämna par. Om hon velat åka, hade hon måst acceptera en man som en dataalgoritm tyckte passade henne och den blivande kolonin.

Hade han bara varit ett bättre alternativ än det? Hur hade hon kunnat se något hos honom, hos en sån som han? Men om hon bara velat ha första bästa ersättare till sin man, då kunde det förklara allt. Och han begärde

mer kärlek än så, mycket mer, obegränsade mängder.

Så skuggor av misstänksamhet förgiftade från den dagen allt, tills hon for upp i rymden, tills han var färdigtestad och träningsprogrammet raderade hans minnen av vem han var för att bereda plats åt den bildning han både föraktat och saknat tidigare.

Han vaknade som ur en dvala. Han hade till slut mött sig själv och var just därför mer splittrad än någonsin. Någon tid att tänka gavs knappast heller.

Nästa dag fördes de ombord på Mercury-8 i grupper om tio, tysta och medvetna om stundens allvar. I väntan på starten skämtade några ihåligt. Andra talade på fullt allvar om den dag när de skulle återvända. Människornas illusionsnummer tycktes honom ihåligare än någonsin.

De satt vid varandras sida, han och Jennifer. Hon visste att hans minnen kommit tillbaka, och visste att de skapat problem. Men hon sa ingenting om det, som om hon inte visste vad hon skulle säga eller skämdes för något hon inte ville ha sagt.

Båda såg med en speciell och obeskrivbar känsla hur Jordan började röra sig, krympa och glida bort i universum, en blå fläck av liv som de bytte mot något som inte kunde varit mer okänt.

Just nu kändes det som om de blivit pionjärer bara för

att de inte orkat något annat. Och ingen av dem vågade ställa den avgörande frågan till den andre: – Ångrar du dig?

tjugo

Kaiirrueluiirr hjälpte henne omsorgsfullt och mödosamt att få ner den Gamle till grottan. Han var tung och det tog dem lång tid, för de måste vara aktsamma. Under tiden hade andra förstått att något hänt, för de kom upp på berget och sista vägen var de många som hjälptes åt. På hans önskan flätades en bär av stjälkar samman och på starka ryggar bars han ner till de skogar han härskat över och de trädkronor han levt i.

Då drog det sig redan mot afton, och alla samlades på grenarna runt den Gamle.

Och han sjöng, svagt först, sedan med styrkan hos en som *sett*.

Först att Tuaarchuu haft rätt, och att de andra klanerna måste meddelas. Någonting var på väg, och man måste vara redo.

Ibland, sjöng han, kan man ha en förmåga att se det som är på väg. Ingen kan förklara det. En gång hade han sett förödelse som i en dröm, väckt alla och skyndat bort. På samma vis såg han någonting nu. Men framtiden var

inte en gång för alla given. Varje beslut formade en framtid, och varje framtid fanns. Man valde i varje ögonblick vilken av alla de många framtiderna man skulle gå in i. Det fanns framtider där de alla blev utplånade. Det gällde att undvika dem. Men ingen av de andra framtiderna var problemfri heller. Skogarnas folk stod inför sin tillvaros största utmaning.

Sedan började han sin egentliga sång. Det var sången om Tiuianchurrs underbara tal. Den började med att berätta om hur han grubblat över dem redan i sin barndom, men sedan hade han levt ett aktivt liv. Först nu hade han lyckats komma dem på spåren. Under natten hade han funnit beviset för deras existens, som skulle ge en ny matematik utan den gamlas begränsningar.

Och han sjöng, och poeterna hörde och förundrade sig över hans eleganta ordval medan minnarna låg med slutna ögon och bara kom ihåg varje ord, varje tonfall, allt, medan stjärnorna kom fram, plötsligt mystiska och hotfulla.

Alla förstod att klanfadern skulle gå till historien som Tiuianchurrs efterträdare. Just nu måste alla hjälpas åt att minnas hans sång. Tankarna där skulle de få tid till sedan. Auregkchcchuiirr tystnade. Han bekände att sången inte var färdig, och att andra måste fullborda den. Han såg på dem och sa ett högt farväl.

Sedan sjönk han samman, men lyckades få fram att han åter ville bli uppburen till grottan på berget. Man

såg frågade på Auirrchchiuua, och hon nickade.

Hon vakade över honom i grottan hela natten. Här och nu tycktes han henne så mycket mindre. Hon förstod att han gjort något ofattbart, att han visat att det är möjligt att mobilisera krafter som ur intet. För att stärka honom lade hon fram frukter, näringsrika, uppklarnande. Men han rörde dem inte. Ibland såg han på henne och tilltalade henne, men det var med en annan kvinnas namn.

Hon sa inte emot.

Han ville träffa sin älskade en sista gång, och det var inte mycket begärt efter allt han gjort för dem.

Klanen sörjde honom tyst i tre dagar. Sedan skickades kurirer ut med de nya sångerna och buden. På nätterna satt alla en lång tid och såg uppåt himlen. Det var som om stjärnorna plötsligt kommit närmare.

Blicken ur mörkret

ett

Utrymmena ombord var betydligt mindre nu. Det uppstod spänningar. Kanske bidrog det att man börjat lära känna varandra och tyckte man kunde lätta på fasaden. Nu tillät man sig att bli irriterade, få utbrott, bli avundsjuka eller misstänksamma.

Sysslolösheten var plågsam. För fast de var interstellära kolonister var många ointresserade av rymden, och hur länge orkade ens den intresserade betrakta det oföränderliga sceneriet. Få köade för att se Jupiter, Saturnus och den sakta växande planetens bergskedjor, grusvidder och sandstormsvirvlar. Det var inte kosmos ödsliga skönhet som lockat hit de flesta. De var en blandning av lyck sökare, flyktingar från inre eller yttre förhållanden och olika schatteringar av idealister. De tyckte de hade lärt sig mer än nog om kosmos under IFK-sessionerna på Astrogon.

Han var en av de få som hade någon uppgift att fylla ut tiden med under den segdragna färden utåt. Han höll

gudstjänster, tog emot bikter, tröstade, gav råd. Ibland slog hans inprogrammerade kunskaper slint. Då måste han improvisera, men det gick allt bättre. Så lite begärdes egentligen.

Han mindes ju nu alla de komplicerade människor han växt upp med. De fick bli hans mallar för det mänskliga, dess problem, vånda och flyktvägar. Det fungerade förvånansvärt bra. Det var som om alla i grunden hade samma problem, sökte samma slags tröst, samma grundförsäkran, oroade sig för samma saker.

Man begärde ofta inte mer av honom än att han sa att allt inte var förlorat för dem. Och han som först hånlett åt sin nya roll gled in i den med en, för sig själv, obegriplig lätthet. Fast efter allt han goofat in var det ingen svårighet att hitta egna variationer på teman om förtröstan, förståelse, förlåtelse och frid.

Hans predikningar var allkonfessionella, precis som *Blå Boken* föreskrev. Han hade god hjälp av *Världarnas Förbunds Panliturgi*, som den sammanställts vid andra galaktiska kyrkomötet på Ciphe-4. Han hade förstås också vägledning av *Kyrkliga Kolonisationsrådets Ekuumeniska Predikotexter*, utarbetade i samråd med Interstellära psykologsamfundets expertgrupp. Men han visste ändå att de fem muslimerna hade sina egna privata ritualer och inte brydde sig vidare om hans. Ett särskilt pejlinstrument skulle alltid meddela dem riktningen till Mecka. Det hade kunnat köpas i varje kiosk på Astrogon.

Rymden gjorde många djupare religiösa. Han rycktes med av det, började mer och mer leva i sin roll som skeppskaplan. Att han även nu såg mindre och mindre av Jennifer märkte han inte så mycket till en början.

Det kändes absurt att vara så nära det röda klotet utan att ha fått beträda det ens en kort stund. Men varken tid eller pengar hade avsatts för sådana extravaganser.

De flyttade långsamt över till de metallcylindrar som skulle föra ut dem i kosmos. Till en början med lättnad. För även om det saknade all skönhet var *Explorer 355* förhållandevis rymligt, uppbyggt runt en serie väldiga förråds- och bränsletankar. Strömlinjeform behövdes inte, bara balans runt en tyngdpunkt. Utifrån såg farkosten mest ut som ett antal slumpartat hopsatta oljetankar bakom en rund sköld mot kosmisk strålning.

Excitern monterades och testades igen. Jennifer berättade om dess perfekta uppträdande för Dave, innan hon berättade det för Mikael. Men det föll sig naturligt och väckte ingen undran. Dave hade nu lyckats bli en lät vara informell civil auktoritet ombord, och ledde de informationsmöten som kaptenen var tacksam att slippa.

Man gjorde vissa teoretiska provningar i fritt fall. Men man kan inte slå på en Schwarzmotor på tomgång. Och man startar den inte i närheten av en befolkad planet.

Så efter några veckor använde de konventionella start-

motorer och tog sig ut genom en lämplig lucka i ödelandet av asteroider mellan Mars och Jupiter. Om det gick galet sen skulle de inte hinna märka så mycket, det var den tröst de hade. Och att det hade avgått hundratal skepp till stjärnorna de sista decennierna utan att mer än två försvunnit.

Men ett stjärnskepp var nästan lika komplicerat som en levande varelse. Och skeppen hade inte haft lika lång tid på sig att utvecklas som organismerna. Allt skulle bli testat vid ett samlat tillfälle.

Det fanns ändå en liten chans att de skulle lösas upp i beståndsdelar och flamma upp som en ny minisol, drivande ut i mörkret som en pontonfyr som slitit sig loss och driver till havs.

Alla kände pressen. Han fick hålla de officiella förböner för excitern som han en gång ironiskt tänkt sig, och välsigna manöverbordet, innan man började starta upp maskinerna.

Ingenting hördes, ingenting kändes. Jo, det vibrerade. De blev tyngre, pressades samman. Bröstkorgen förvreds. De kippade efter luft, och någon automatik ökade syrehalten med en procent.

– Vi är en och en halv gång så tunga som vi skulle varit på Jorden, men det känns värre för vi har vant oss vid tyngdlöshet eller låg tyngdkraft sista halvåret. Vår acceleration är nio g, och den ökar. Så småningom ska vi balansera ner motfältet till en gravitation.

Det var Daves röst. En inre cirkel hade enats om att han var bäst lämpad att framföra det glada budskapet att de fortfarande levde. Om de gjorde det.

– Många sitter, sa han. Ni kan lugnt börja gå omkring. Det fungerar som det ska. Om det inte varit för motkraften skulle vi alla legat på golvet.

Man hurrade. Man tackade teknikerna. Flera tackade Mikael också. Ett halvår senare var tillvaron mycket anorlunda.

De hade väl inte på allvar trott att rymdresor i verkligheten skulle vara lika hisnande vackra som när rymdskeppen lyfter i en holofilm till bruset av en väldig orkester. Men de hade väntat sig något annat än detta:

En långvarig isolering i ett metallskal, där ingen möda lagts ner på trevnad eftersom säkerheten varit det enda man ansett viktigt. Att se ut var omöjligt. Datorer analyserade radiostrålning från rymden och höll dem orienterade. När de vant sig vid den något förhöjda tyngdkraften ombord var det som att leva i ett skyddsrum. Någon känsla av resa hade man aldrig.

Bikterna fylldes nu alltmer av skuldkänslor blandade med misstankar... Kvinnor trodde deras män bedrog dem, män klagade över att deras hustrur blivit frigida. Somliga försjönk gradvis i apati, andra fick för sig att skeppet invaderades av varelser utifrån. När de började se dem också måste Rijad ge dem injektioner.

Ett otäck scen inträffade när en kallsvettig karl plöts-

ligt började skrika i matsalen att han ville hem, att en internationell sammansvärjning tvingat honom bort från Jorden... Fyra man fick hålla honom medan Rijad rusade efter en spruta. Det var mycket demoraliserande, men vad kunde man göra?

Sista gången Mikael och Jennifer lyckats fylla tomrummet mellan sig var när de väntat på avfärden ombord på Orestes och hon kom och kröp ner till honom. Nu var deras stunder tillsammans tystnader.

Han gick in i sig själv för hypo var inte längre ett skrämmande tillstånd, utan en flyktmöjlighet. Ett sätt att döda tiden, men också att jaga nya mål.

Han bokade in sig på en av skeppets dataterminaler och körde det ena utbildningspaketet efter det andra. I och med att han inte stimulerades av maskiner, var det ingen risk för hans minne längre. I gengäld tog det längre tid. Men på väg mot ljusets hastighet i ett ouppfattbart kosmos var det tid det de hade mest av.

Han ville bli hennes like. I grunden var det vad han ville. Ibland försökte han visa sina nya kunskaper för henne, men hennes blick avslöjade otålighet eller i bästa fall overseende, oavsett vad hon sa. Blicken sa att det fanns mycket han inte sett. Den påpekade hans begränsningar. För detta var så långt han skulle nå, och det räckte inte.

Hon tål inte att jag försöker bli hennes jämlike. Hon vill ha kvar mig därnere, tänkte han. Han försvarade sig genom att stöta bort henne än mer. Då sökte hon sig till andra, och överallt fanns Dave Chirocco, som föreföll alltmer sympatisk.

Dave drömde inte först om att erövra Jennifer, för det ingick inte i hans ursprungliga plan. Men hon började söka upp honom. Och Dave tyckte förstås det var rätt att hon lämnade den där snabbutbildade slumkaplanen för honom, som hade framtiden för sig.

En dag möttes Jennifer och Mikael – efter att länge ha undvikit varandra – i den metallhytt som skulle föreställa deras gemensamma hem.

I ett tonfall som han bara kunde uppfatta som utmanande, sa Jennifer:

– Vad roligt att ses, det händer ju inte så ofta numera.

Allt som så länge laddats upp välldes oemotståndligt fram inom honom då: att hon aldrig brytt sig det minsta om honom, att hon bara velat leta upp någon som kunde ersätta hennes avhoppade man, någon som var dum nog att låta sig luras så att *hon* kom till stjärnorna.

Hon lyssnade på det och blev allt vitare.

– Tror du verkligen att jag inte skulle kunnat få någon annan? sa hon. Han hörde knappt sig själv svara. Visste bara att det var giftigt. Plötsligt och desperat utbrast hon

något hon aldrig tänkt säga, inte ville säga och knappt trodde hon hörde sig säga. Men då var det för sent.

– Du har verkligen ett egendomligt sätt att tacka mig på! Var det för detta jag låg med halva antagningsenheten på Astrogon?

Han insåg genast att hon inte hög. Vad han inte kunde förstå var att han inte fattat misstankar med detsamma. Hon hade jämt varit borta på sammanträden i början, mycket ofta på kvällstid.

Blå gnistor i synfältets utkanter. Han såg allt framför sig.

Den arrogante Larry, nej ett helt gäng sexgalna tjänstemän, korrumperade bortom all förståelse. . . och hon som medvetet. . .

Han hade inte kommit ut i rymden på grund av hennes inflytande, inte på grund av hennes pengar. Den tanken hade varit förödande nog för hans självförtroende. Men det hade inte räckt. Hon hade måst sälja sig själv också. . .

Allt självförtroende som han försökt bygga upp rann ner i en osynlig brunn i golvet. Han rusade ut, illamående och skakande. Han slängde den pocorch hon gett honom i kofferten. Han kunde inte röra vid något som påminde om henne. Han bodde vid terminalen, när han inte sov i en förrådsskrubb.

Att vara tillsammans var inte längre möjligt. När de strax efteråt nalkades Betelgeuize meddelade Jennifer

officiellt att hon ville flytta ifrån honom. Det kom knapptast som en överraskning. Både överraskande och obegripligt, var däremot hennes svar på kaptenens fråga:

– Önskar ni sammanflytta med någon annan?

Det var precis enligt *Blå Bokens* regler.

– Ja, sa hon fast. Dave Chirocco.

Ett sus från dem som hörde det. Enstaka röster:

– Hörde du. . . ?

– Jaså, Dave. . . ?

– Jag förstår henne faktiskt. De syns ju aldrig tillsammans mer. Och Dave är en redig karl, så liten han är.

Det hela fick en ytterligare katastrofal konsekvens för Mikael. Nästa dag kom den storögda, bleka Janni Moe med sin väska och flyttade in. Det var helt enligt *Blå Boken*, skeppets rådskommitté hade yttrat att den skulle följas. Dave var dess ordförande, men erbjöd sig storsint att gå ut när ärendet behandlades.

Mikael var övertydligt medveten om att Janni var oskyldig till den situation hon hamnat i. Men att hon gav honom dåligt samvete gjorde inte saken bättre. Att se henne bara påminde honom ytterligare om nederlaget.

Han löste problemet med att låtsas som hon inte fanns. Från och med nu levde han vid skärmen när han inte rutinmässigt gav syndernas förlåtelse till alla utom sig själv. Han lärde sig programmera. Det låg en stor till-

fredsställelse att kommendera fram bilder, rörelser, lösningar på problem. Här var en beräknelig värld som alltid väntade, närhelst han behövde fly.

två

Ankomsten till Betelguize 4, egentligen en måne som kretsade runt den röda jättens jupiterlika drabant, innebar avbrott och lättnad. Även om de fick vänta tre månader i trånga slutna metallbaracker medan skeppet fick en översyn och tankades om.

Det var från Betelguize man uppmärksammat ZQ9001 och samlat in de uppgifter, som sedan reläats till Jorden. De var några hundra ljusår hemifrån nu. Men det var en sak att säga siffrorna för sig själv, att förstå dem bara gick inte.

Färden hit hade tagit ett år i deras egen tid. På Jorden hade det gått fyrtio år enligt Galliwrachs formel. Fast enligt Einstein, en fysiker före Sista kriget, skulle Jorden ha åldrats åttahundra år medan de accelererade mot den röda jätten, så Galliwrach hade så att säga gett mänskligheten ett tillgängligare kosmos.

För en präst fanns det mycket att göra här. Nöden var stor, och hopplösheten större. Många på Betelguize 4 dog i sjukdomar som läkarna inte förstod. De hävdade

därför att det var något psykiskt snarare än dålig arbetsmiljö. Självmorden var också vanliga. Han fick vänja sig vid att förrätta begravningar. Livet här var egentligen mer mardröm än liv, men de skulle ju inte stanna.

Och genom sysslorna kom han ifrån den påtvingade samvaron med Janni, och såg varken Jennifer eller Dave under lång tid. Det gick ibland dagar utan att han ens tänkte på henne. Även om han drömde ibland att de var på Bakken och gick hand i hand och talade om stjärnorna som små barn vid en strand invid ett gnistrande väldigt kosmiskt hav.

De lämnade Betelguize med kurs mot ZQ9001 efter att ha lämnat kvar två muslimer som ansåg de borde stanna där som missionärer, och tagit med sig tre andra som inte stod ut och bara ville bort. Snart återgick livet till det vanliga. Men de nalkades sitt mål, och en inre nyfikenhet blandade sig med oron och ångesten.

En rödhårig satt karl vid namn Kuypers kom och biktade sig regelbundet, och när de var klara brukade Mikael fråga ut honom om 'planeten' som de kallade den. Kuypers var biolog. Han tyckte det var originellt av en präst att visa intresse för den materiella världen och berättade gärna.

Syrehalten i atmosfären på 'planeten' var något större än på Jorden på grund av de stora skogarna med minst

hundra meter höga träd. Haven upptog en mindre yta än på Jorden, men man trodde att kontinenterna tack vare skogarna kunde binda stora mängder fukt.

Båda kontinenterna, som i ett anfall av nostalgi döpts till Nya Amerika och Nya Asien, visade spår av vulkanisk aktivitet och hade förmodligen täta jordbävningar. Bergskedjorna erinrade därmed om Anderna, och var med geologiska mått nybildade. Databearbetade sondbilder visade inte på några livstecken utöver växtligheten.

– En jordlik planet måste inte utveckla högre djurliv, sa Kuypers ofta. Utvecklingen på Jorden kan ha berott på en lycklig slump. I så fall finns det jungfruliga världar, som bara väntar på människan. Orörda av intelligent liv det vill säga. Lägre livsformer har ju visat sig vara om inte vanliga så ändå förekommande.

tre

Det borde vara Jorden som var grönbå, skimrade och hade skogar och hav. Nu såg de ut på en värld, grönbå, skimrande, med skogar och hav. Men den var ändå främmande. Inga konturer gick att känna igen där den långsamt vred sig under dem.

I stället såg de just nu den taggiga randen av en enda

bred kontinent – delvis höljd av ljusa moln – och bortom en välvd ocean som verkade ändlös fränsett några mindre öar, troligen vulkaniska.

Kamerorna höll bilden stabil medan fartyget sökte upp sin bana. Den vidsträckta kontinenten passerade under dem. Oceanen var inte ändlös, utan försvann. Dess plats i synfältet intogs av bergmassiv med vita fläckar i det blågrå. Ett nytt hav rundade globens övre horisont och en kustlinje dök upp.

Det var svårt att säga vad de hade föreställt sig. Kanske hade de präglats av den röda jätten Betelguize och dess väldiga missfoster till följeslagare? Efter tiden där var det svårt att föreställa sig att kosmos inte bara innehöll flammmande, groteska solar med garanterat omänskliga världar.

Men här var den ändå. En paradisisk värld. Den är inte vår, tänkte han. Vi hör inte hemma här. Sedan log han åt sig själv. Så han tänkte fortfarande på Jorden som sitt hem? Han som aldrig känt sig hemma där.

– Jag undrar vad den heter? sa Janni Moe som plötsligt dykt upp vid hans sida. Som vanligt var hennes röst irriterande tunn och blek.

– Den har inget namn, sa han.

– Det kan väl inte vi veta, sa hon.

Han svarade henne inte. Allt hon sa var en förevändning, ett försök att tvinga på honom en intimitet som han mådde illa av. Han skulle aldrig överta Dave Chiroccos kvinna.

Fast egentligen hade hon rätt. Kanske några varelser krälade omkring därnere och redan hade gett sin värld ett namn. Fast hur sannolikt var det? Redan på avstånd hade de lyssnat efter radiovågor utan att finna annat än vanligt brus från stjärnan som växt till sol. En dator hade svept genom samtliga våglängder under hela infarten till det nya solsystemet. Utan resultat.

Det fanns heller inga mätbara värmecentra. Städerna av Jordtyp skulle man inte träffa på, om någon nu trott det. Det kunde förstås finnas en civilisation här på fornegyp-tisk nivå, till och med tidig artonhundratalsnivå, men ännu hade man inte hittat en planet med varelser vars intelligens kunde jämföras med människans.

Chansen var alltså liten.

Hittills bestod vintergatans bebodda världar av några djuphavsplaneter med kringflytande säregna livsformer, några mer asketiska versioner av hemplaneten, vars enda liv bestod av råttliknande varelser och vindpinade torra buskar, och ogästvänliga men ändå användbara stenklott där man fick bo i förseglade domer. Världar där rymdskeppen kunde tanka frusen vätgas eller där det fanns andra nyttigheter.

Fast optimisterna hade sagt: hittills har vi bara hunnit utforska ett fåtal solar. En dag ska de riktigt jungfruliga planeterna börja dyka upp. Och de tycktes ha haft rätt. Här var en.

Kapten Johansen kunde inte sammankalla dem, för det fanns ingen lokal ombord som var stor nog. Men han talade över skärmarna. Det dämpade också hans rampfeber. Inslaget var antagligen bandat.

Hans tal var som vanligt koncist och fantasilöst. De skulle ligga i omlopp några dygn och göra observationer. Sen skulle en utvald patrull skickas ner.

– Hade du inget nytt att komma med kunde du lika gärna hållit käft, muttrade någon.

Kaptenen avlöstes av Finetti och Kuypers. Hittills hade de spelat en undanskymd roll, nu skulle deras rekommendationer bli alltmer avgörande. Det förstod de mycket väl. De var betydligt mer entusiastiska, berättade livfullt om vad man redan visste, uppehöll sig särskilt vid planetens jordlika karaktär, dess skogar, hav och savanner. De såg den som ett semesterparadis. Ett intryck som förstärktes när Finetti sa:

– Bergen ser höga ut. Gott om snö också. Ni tog väl med er skidor?

Tre sonder sändes ner. En exploderade i ett strålände fyrverkeri och gnistregn på väg ner i atmosfären. De andra två uppförde sig som de skulle och placerade varsin mätstation på ytan.

De idealiska platserna för landstigning var något glädsare skogspartier på ett par tusen meters höjd. Mellan

dem var skogen fruktansvärt tät, djup och tropisk – säkert med olidlig fukt och hetta.

Mätstationerna tog långa serier av luftprover. De filterade luft och mark efter virus, bakterier och sjukdomsframkallande mögelsporer. Biologer och läkare gjorde sina analyser bakom stängda dörrar, men när de kom ut hurrade de.

Det visade sig att planetens luftburna mögelsporer var uppbyggda som de själva, med en arvs massa av DNA ordnad i samma eleganta dubbelspiral. Så man kunde räkna med att de antibiotika och interferoner man hade med sig skulle fungera vid en oförutsedd epidemi.

Några möss och kaniner togs fram ur frysboxar, tändes upp och släpptes in i burar med luft från en ny värld. Där låg de yrvakna ett slag, liksom förvånade att plötsligt leva igen. Men efter några timmar putsade de sig, och snart började de springa omkring. Två som fick chansen grep den och parade sig nöjt. Alla såg ut att trivas även fem dygn senare. Det var för bra för att vara sant.

fyra

Behovet av en präst hade varit stort ute i ödsligheten, men nu uppfylldes alla av det näraliggande. Ett vardagsliv återupptod, ångesten dämpades. Bara de trognaste

katolikerna kom till summariska bikter som den form-sak de var uppfostrade att respektera.

Om han ville ha någon annan funktion i det kommande samhället än som mottagare av summariska bikter, måste han skaffa den själv. Den satte katolske biologen hade den vördnad för prästen som är ingraverad på djupet. När Mikael erbjöd sig att hjälpa till med materialinsamling och rutinarbete med växter och djur, var det inte som padre utan som vän. Men Kuypers varken ville eller kunde säga att vännen var för okunnig. Han blev glad och hedrad. Dessutom skulle han behöva rätt mycket praktisk hjälp med växtinsamling och annat.

Vid första landstigningen deltog kaptenen, Finetti och Jennifer som fackmän. Dave representerade alla andra. De kom upp och berättade hur det varit att stå på planeten för första gången.

– Jag kan bara säga en sak, sa kaptenen, och det är att vi kan börja färja ner folk inom kort. Till dem, till er alla, säger jag 'Välkomna till en spännande och löftesrik värld, säkert den löftesrikaste som någonsin beträffs av människofötter!' Han tycktes ett ögonblick upplyft till talekonstens olymp.

Mikael fick följa med Kuypers, den för honom rätt anonyma läkaren Rijad och ett halvdussin andra på den andra landstigningen. Biologen hade inför kaptenen framhållit önskvärdheten i en kyrklig välsignelse av den nya världen, och Dave som såg ut som om han ville pro-

testera, föredrog att bita samman läpparna.

Luckorna undertill öppnades, en gasstråle gav dem en stöt. De gled ut i tomheten.

Moderfartygets teknologiska former bredde ut sig däruppe, samlades, krympte ihop. Och under dem... Allt var så tydligt. Han såg atmosfären skimra och släcka ut stjärnor. Andra blinkade, vilket inga stjärnor gjort för dem på en evighet. De var på väg in i något ljusblått. En himmel igen. Syre för drunknande.

De föll hisnande sakta ner mot horisontens ljusbåge. Atmosfären tätnade runt dem. Vid en hastighet av Mach 3 och med öppnade luckor flög de snart fram över havet som om det redan var deras och såg vågkammarna sprida sig i regnbågslika solfjädrar.

De glidflög över berg som skulle fått Anderna att verka små – toppar som skar hål i molnen och visade fram avgrundsdjupa klyftor i underjorden.

– Vi måste få ner en seismograf, sa Kuypers. De här bergen är ganska nybildade. Vind och stoft har inte hunnit nöta på dem. I området finns säkert mängder av aktiva vulkaner. Det vore inte bra att slå sig ner i en förkastningszon. Det är fantastiskt. Vi har inget så ungt område på Jorden att studera.

– Vi kommer snart igång, sa Janssen. Men kan ni hålla käft tills jag landat. Jag får göra det manuellt förstår ni.

De var på väg ut mot en högslätt, över vilken den nya solen svävade glödande och het. Piloten ställde skeppet

på aktern och två korta stötar skorrade genom dem.

Stillhet. De stod på marken.

Det han skulle minnas tydligast var den nya luften. Han andades och andades, drack som en som aldrig druckit förr. Och något annat var så tydligt att det nästan skrämde honom. Det var känslan av att ha kommit hem, för *första* gången.

fem

De slog upp en första bas på slätten en kilometer från den stora skogens rand. Fler och fler maskiner fördes ner och monterades samman efter bruksanvisningar som vållade mycket bry och svordomar. Geologerna försökte ge anvisningar till dem som borrarde efter vatten. Allt var hektiskt och plötsligt.

De hade räknat ut att det var försommar, så de måste klara av så mycket som möjligt innan det blev för varmt. Allt skulle givetvis ha gått snabbare om de haft med sig arbetsrobotar, men en koloni fick inte starta på högre teknisk nivå än att den kunde förbli självförsörjande. De måste börja lära sig allt. Borren drevs av en enkel mcpherson-solfångare.

De första nätterna sov de under öppen stjärnhimmel,

och inte många sov särskilt mycket. Ljusen ovanför var så intensiva, och de hade erfarit tomheten mellan dem. Vinden rörde sig, även om de inte frös. Och ljuden, de främmande ljuden.

Även om de omgett lägret med ett laserstängsel som skulle aktiveras så fort ett djur större än en skalbagge försökte ta sig igenom vaknade en urtida oro inom dem, när de hörde obegripliga ljud i fjärran. Ingen glömde den första natten Det var inte bara ovanan att vara utomhus efter en så lång tid i skeppet.

Men dagarna gick snabbt. Ingen hade tid med gudstjänster. Bikter var det inte ens tal om. Mikael hjälpte biologen med att samla så många olika slags växter han kunde hitta. Han var nästan lycklig den här tiden. Janni var kvar i stjärnskeppet, och Jennifer var på en mätstation vid Sydpolen.

Han hade något att göra, men var ändå fri, friare än någonsin.

Arbetet fick honom att ge sig ut på allt längre vandringar över den vida slätten, som bredde ut sig som i guldockra mellan bergens ljusa spetsar och de mörkgröna skogarnas dunkla valv. Han kände sig märkligt levande där han gick. Ibland tyckte han sig se rättliknande smådjur också. Fast de försvann alltid blixtnabbt i stäppgräset, och han kunde inte hitta några bohålor hur han än sökte. Han berättade det för Kuypers.

– Råttor är ju högt utvecklade djur, var dennes enda kommentar.

Och han såg klentrogen ut.

Mikael mindes ett citat: det som utmärker en forskare är att han inte tror på någonting förrän han har det under näsan, och ibland inte ens då.

Det som slog även honom, medan han samlade sina blommor, sina gräs och vad som liknade varianter av orkidé, var hur likt allting var livet på Jorden. Växterna hade klargröna stjälkar och blad, knoppar, blommor som skimrade i rosa, djuprött, turkos, djupblått, gyllengult. Kanske detaljstudier skulle visa stora skillnader, men han trodde det inte. Funderande över möjligheterna av parallell evolution kom han en dag alldeles nära den mörka skogskanten. Träden påminde om ekar, men de var hundra meter höga och hade vida kronor, som flätade sig i varandra.

Solen brände honom i ansiktet. Han stod där och tittade, obeslutsam men med en känsla av att han borde vända tillbaka, när någonting hände mycket plötsligt.

Han hörde ett frustande och såg en skugga. Innan han hann reagera kom en varelse utrusande ur skogsdunklet. Den var väldig som en elefant. Det verkade som om den bara tänkt göra en sväng ut i solen och sedan återvända in i sin egen dunkla skogsvärld. Men den tvärstannade snett framför honom och vred på huvudet. Ögonen var stora, han såg hur locken klippte. Och de hade *sett* honom.

Den var ett femtiotal meter bort, men dess skugga

nådde honom nästan. Kroppen var muskulöst kraftig. Betar som såg ut som anfällsvapen stack ut under ett massivt huvud, vilande på en kort, muskulös nacke.

Han frös i solen. Håret på hans armar stod rakt ut från knotttrorna. Han ville röra sig, men kunde inte. Kanske var det också det som räddade honom. Det och jättens förvåning.

Han visste att man inte kan läsa djurs tankar och känslor. Särskilt inte vilt främmande djur. Och absolut inte andra planeters djur. Hur skulle vi kunna tolka deras beteende, deras uttryck? Men den fixerade honom likväl med ögon som avslöjade chock och förvåning.

För den hade sett något som ingen på denna värld sett förut, och sedan spelade det ingen roll att han var så mycket mindre än den. Den stod som frusen men av överraskning, inte av rädsla.

Hans tankar rörde sig långsamt. Hur stor risk löpte han egentligen? Kunde rovdjur vara så stora? Men även gräsätare kan vara livsfarliga, om de känner sig hotade eller bara är på dåligt humör. Jätten hade visat en oerhörd snabbhet. Vad var den för något?

Han försökte få den att likna något han kände till, och det närmaste han kunde komma var en elefant men utan snabel, utan de stora svajiga öronen, beklädd med tjocka borst och med sex ben.

Då bröts stillheten. Jätten höjde sig på de bakre fyra benen. Den snurrade runt, tog fart och försvann in i

skogens skugglandskap.

Han bara stod där. Skakande i lemmarna. Sedan vände han om, och sprang därifrån.

När han nådde lägret en halvtimme senare, var det mycket svårt att få någon att lyssna. Han var utpumpad av språngmarschen dessutom, svår att förstå och verkade mest hysterisk först.

Den stele Rijad tog honom under behandling för solsting, men det visade sig att han saknade handboks-symptomen. Diagnosdatorn talade om för Rijad att han hade fel. Han såg förbryllad ut och förde ett viskande samtal med den tillfällige lägerchefen, ett av kaptenens underbefäl, en löjtnant Eckheimer.

Denne bestämde att ingen fick lämna lägret tills vidare utan laserpistol. Han trodde inte på prästens historia, men det var bäst vara försiktig. Även om denne säkert överdrev, verkade det ju som om han sett *något*.

sex

För säkerhets skull skickade Eckheimer tre män och två kvinnor till skogsbrynet med nyladdade lasergevär. De kom tillbaka och sa att de inte sett någonting. Folk nickade och skakade på huvudena. Vad hade de annat väntat sig av en vidskeplig präst?

Vad är det med er? tänkte den vidskeplige besviket och argt. Här är vi på en utforskad värld med djupa urskogar. Man borde inte bli förvånad om de mest otroliga varelser dök upp – även om de inte gör det på beställning. Men alla bara ler, ler overseende. Som de inte vill inse att det här *är* en främmande planet.

Kanske man i sin känsla av otrygghet tydde sig till önskedrömmen om den nya världen som ett obebott paradiset? Ett sagoland som alltid väntat på dem. Ett slags sagoland var det kanske också, men obebott? Visserligen blev den förste som hade sett fåglar utskrattad. Men ingen skrattade när en hel svärm plötsligt slog sig ner på tjugo meters avstånd och satte sig att titta på främlingarna.

Fågelflocken lyfte efter en timme. ZQ9001 var uppenbarligen bebodd av högre varelser, men den kunde inte ha intelligent liv, sa man allmänt. Inga tecken på civilisation hade syns till, och det var ju det avgörande. Snart blev de främmande fåglarna populära. Man satte ut snaror och fångade ett par och biologerna förvånades över deras jordlika anatomi.

Hettan blev alltmer besvärande, och den bara ökade. Det visade sig nu att geologerna misstagit sig på vattentillgången. Borrteamet fick som bäst fram en odrickbar sörja ur markens innandömen. Analyser behövdes inte.

Lukten var tillräcklig.

Närmare bergen fanns dock en större sjö. En expedition sändes dit, och när den kom tillbaka med välsmakande och invändningsfria vattenprover bestämde sig ledningen för att flytta hela lägret.

En första karavan gav sig av med traktorerna framför vagnar fullastade med materiel. Många önskade att de kunnat ha med hästar i kolonin. Försök hade gjorts tidigare, men det var svårare att frysa ner hästar än möss. Och de var för känsliga för en längre rymdfärd, blev deprimerade och dog. En dag skulle man kanske frakta ut frysta embryon.

De flesta kolonister fick gå. Det var tre dagsetapper till den ännu namnlösa sjön. När man stupade i sin sovsäck under den kyliga natthimlen, hade man fortfarande solens skiva inbränd i ögonlocken. De flesta kom fram med fötterna fulla av blåsor.

Men när de såg sitt mål, insåg de att allt varit värt strapatserna. Sjön var sidenblank och högländsblå, inramad av skog på två sidor. Eftersom vattenytan var vidsträckt var andra sidans skog bara en smal rand. En sida var blåskimrande berg, den återstående öppnande sig mot slätten.

Under de tysta nätterna nådde dem ett brus som från avlägsna katarakter. Det var bergsbäckarnas inflöden längre bort som konserterade.

De hade med sig en kolonistad typ 3-ST, kompakt nerpackad i rektangulära lådor. Ofta hade någon glömt bifoga bruksanvisning eller att märka lådorna rätt. Alla hjälpte till med att packa upp, sortera och leta efter saknade delar. Man jobbade, svettades och svor när det inte passade.

När staden var färdig – efter en dryg veckas slit – bestod den av en serie baracker med solpaneler och värmepumpar, som lagrade överskottsenergin i markbatterier. Barackerna innehöll förråd, verkstäder, sjukstuga, samlingslokal och laboratorier som börjat byggas upp med utrustning från det allt tommare stjärnskeppet. De döpte sin stad till Biopolis. Det betydde livets stad och det var pretentiöst och löjligt som Mikael såg det, men han sa det klokt nog inte högt. Han började lära sig.

En mindre lokal utnämndes till officiell kyrka, men intresset för den var inte överväldigande. I detta överflödande liv, i hettan och i arbetet, tycktes det översinnliga inte ha någon naturlig plats.

Men Mikael beklagade sig inte, för när arbetet med stadsmonteringen väl var klart, kunde han åter bidra med att utöka den korpulente biologens växtsamlingar. Att ströva i naturen hade börjat bli en passion. Det behövdes inga långa, förbjudna expeditioner, för växtligheten runt sjön var ofattbart rik.

Jennifer kom tillbaka från mätstationen vid nordpolen, och han såg henne gå förbi dagligen. De sa inget till var-

andra. Hon såg olycklig ut när hon såg honom, men han försökte så långt möjligt inte tänka på henne alls. Han kunde inte förstå någonting hon gjort, och kände ingen särskild lust heller.

De sista färjades ner från Explorer, sen skulle bara tre man i taget bo däruppe för att hålla skeppet i operativt skick. Han hade haft tid att tänka igenom sina åsikter, och när Janni kom ner hade han ett erbjudande.

De kunde inte göra något åt *Blå Boken*, inte så länge en majoritet i kolonin ansåg att den borde följas. Och de var båda oskyldiga till situationen. Han erbjöd henne samarbete, rentav kamratskap. De kunde bo tillsammans på det enda villkoret att det inte kunde bli mer heller. Men hennes svar på detta rimliga förslag ryckte undan mattan han så omsorgsfullt rullat ut.

– Dave älskade mig inte heller, sa hon. Ingen kan visst det.

Han såg förtvivlat på henne, ville säga att det här inte hade något med henne att göra. Under andra omständigheter skulle han mycket väl kunnat... Han visste inte om han ville trösta eller släta över – men han fick inte fram ett ord. Luften runt dem var glasartad, stel som gelé. Tillät ingenting utom kyla.

Så var det över, det ögonblick då en kontakt kanske kunnat upprättas, inte kärlek, men ett slags samförstånd i deras gemensamma utsatthet.

Det kom aldrig tillbaka.

Dagen efter sammankallade kaptenen alla samman i mötesbaracken, som redan döpts till Parlamentet även om det var en väl ambitiös beteckning på en barack med pinnstolar och ett träpodium längst fram.

– Vi har etablerat en bosättning här, sa han. Men jag måste framhålla att ni inte är en koloni i ordets rätta mening, inte än. Som alla redan känner till har ett Världarnas Förbund instiftats. Femte paragrafen i stadgarna reglerar koloniseringen av nya världar. Planeter som befolkas av intelligenta varelser är tabu. Vid påträffandet av en sådan planet måste kontakt etableras och de främmande varelserna behandlas som likvärdiga förhandlingspartners. Syftet med denna paragraf är att det som skedde när spanjorerna kom till Mexico och Peru inte ska upprepas.

Det han sa verkade poänglöst här, men det var uppenbart att det ingick i hans instruktioner att säga det.

Han fortsatte med ett torrt leende:

– Nu har vi ju inte sett några intelligenta varelser hittills. Men så är det. Er huvuduppgift är att ta reda på hur det är att bo här, och att utforska planeten. Göra det helt säkert att här inte finns några urinnevånare med intelligens. När det är klart ska ni hänvända er till Världarnas förbund, och er värld blir officiellt registrerad som koloni. Men om ni, mot förmodan, skulle hitta intelligenta varelser här så träder undantagsklausulen in. Planeten tillhör då dem, och VF kommer att sända ut experter för att förhandla.

– Det är också viktigt att kolonin ställer om sig till civil lag, väljer ett parlament enligt författningen för nya bosättningar och utser en borgmästare med ansvar för staden. Tills detta är klart har jag bett Dave Chirocco att fungera interimistiskt.

Den byråkratgrå Dave hoppade fram ur kulisserna och höll vad som redan misstänkt liknade ett valtal. Mikael såg på honom. Deras blickar möttes och något passerade mellan dem. Hat?

Men det var personligt, inte politiskt som Mikael såg det. Själv var han ointresserad av politiskt inflytande, mer intresserad av det nya. Det var som om någonting drev honom att ge sig ut på strövtåg. Det måste han förstås om han skulle samla växter, men det var inte bara det.

Den främmande planeten hade börjat utöva en särskild lockelse på honom. Han fick ibland en ryggmärgskänsla av att osynliga ögon stirrade på dem ur skuggorna.

Fortfarande fanns där de som skämtsamt undrade om han sett något nytt monstrum, när han kom tillbaka med en plastpåse försiktigt uppgrävda örter, eller med en lövtäckt gren av ännu ett trädslag. Han såg på dem, och de tystnade.

Livet började få något normalt över sig. Någon inventerade mot bestämmelserna en låda med militära sigill och märkt 'nödutrustning'. Bland annat fanns här en märklig apparat med vev och konisk metalltratt.

Ut föll också ett antal runda, hårda skivor. Det var en

stiftgrammofon, förklarade bruksanvisningen. En enkel konstruktion, lätt att underhålla. Även om allt elektriskt maskineri klappade ihop, skulle de kunna hålla moralen uppe med musik och tal. Apparaten var roande, och verkade passa bättre till pionjärandan än den perfekta elektronik de också hade med sig.

Bland de uppbyggande talen av Winston Churchill, Charles de Gaulle, John F Kennedy och Ronald Reagan fanns också några inspelningar genuin dixieland. Så på kvällarna samlades man ibland och tratten skickade ut sina skorrande trumpeter över den främmande planetens savannvidder, tills man skulle kunnat tro att man var någonstans i sydstaterna för länge sen och att det fanns bomull därute, färdig att skördas.

På kvällarna satt han ofta och såg film. Kolonin hade en stor repertoar med sig. Gamla filmer som *Dimmornas Bro* eller *Casablanca* var de som drog mest folk. Det fanns databehandlade versioner i färg och med förbättrat ljud, men de svartvita med prasslande röster och svajande pianoklink var populärast. De slog an nostalgiska strängar och bekräftade samhörigheten med det förflutna.

Biopolis låg ovanför en sluttning ner mot vattnet. Skogarna, de täta riktiga skogarna, hade inte sträckt sig ända hit, men det fanns ändå platser där det växte klungor av

träd, stora som jätteekar.

En kväll efter bion gick han utmed den sluttningen. Halvvägs nere stannade han och stod där, såg ut över sjön. En del lyktor i staden bakom var tända och röster trängde ända hit, kanske reflekterade mot vattnet.

Det fanns något avklarnat i natten. Han såg för första gången klart att han själv inte varit helt utan skuld till det som hänt. Men det kunde inte göras ogjort. Han tänkte på sin plats bland alla de här människorna. En tid hade han haft en funktion, de hade behövt en präst och accepterat honom. Men till vad nytta var han nu?

Tänkarna tog sig allt längre ner. Han hade kommit långt bort från sin barndom. Allt som hänt hade förändrat honom så att han inte kände igen sig själv i den sammanbitne pojke som varit Skotskys högra hand.

Det hade varit en lögn, liksom prästrollen hade varit en lögn. Träningen hade underlättat bedrägeriet, men också utlöst en ny längtan. När han upptäckt att han hade en talang för att lära sig, hade han gripits av en vild passion att behärska ständigt mer. Men vad kunde han, egentligen? Vad ville han ha? En sann roll i livet. Var det kanske ett orimligt krav?

Utan att han riktigt märkt det hade han kommit nära en traddunge. Stammarna sträckte sig uppåt den högländsklara skyn, där okända stjärnbilder gnistrade.

Han såg upp mot trädklungan, och däruppe bland grenarna lyste ett par ögon som av inneboende kraft. Utan

att känna någon rädsla gick han närmare, men stannade sen. Där fanns något i den där främmande, litet sneda blicken som trollband och dominerade honom.

Den sa någonting, men vad? Kanske frågade den: vem är du? Eller så visste den det redan, och frågade ingenting, eftersom den redan hade alla svar.

Plötsligt släppte ögonblicket av tät förtrollning. Han hörde ett prasslande och såg hur en siluett tog mark och försvann i skuggorna. Undrande gick han tillbaka. Och berättade inte om det för någon.

sju

Musliknande smådjur hade redan visat intresse för växthusen, och fåglarna kom allt oftare, nyfikna på inkräktarna.

De var färgrika, och deras läten ekade runt husen särskilt på morgnarna i kacklande, kvirrande, pipande sång. Men man kom dem sällan nära. De lyfte om man gick emot dem, kretsade runt och kommenterade hånfullt innan de försvann.

Nu kunde ingen förneka att det fanns djur här. Kuypers som lett åt prästens tidigare rapporter om stäppmöss, hävdade nu att en planet med så jordlik växtekologi helt

enkelt *måste* ha enklare däggdjur eller däggdjurslika var-
elser. Det var som om han aldrig sagt något annat.

Man planerade en expedition längre bort för att utforska andra sidan av sjön, hämta vattenprover från bergsbäckarnas utlopp, holografera och samla växter.

När Janni en kväll frågade honom om hon fick följa med på expeditionen, ville han först säga nej. Men plötsligt kände han starka samvetsqual. Kunde han neka henne allt?

Hon log på det där bleka sättet, och sa:

– Du har haft så mycket problem med mig. Men det ska bli slut på det nu.

Visserligen hade han ingen befogenhet att lova heller, men han kunde alltid tala med Kuypers, som skulle leda expeditionen. Och det visste hon väl.

Kuypers hade inget emot det heller.

– En frivillig till. Utmärkt. Då kan vi bära tillbaka ännu fler exemplar. Vi har ju plats i vagnen.

Den rödhårige biologen hade fått igång ett växtanalysprogram, så allt han behövde göra var att lägga ett exemplar på en plastskiva. Särskilt intressanta arter studerade han fortfarande själv, men det tog tid.

Datorn studerade varje exemplar noggrant inifrån och ut, röntgade det och gjorde spektralanalyser. Exemplet jämfördes dels med Jordens växtlighet, dels med tidigare studerade växter från platsen, och ett förslag till klassifikation gavs. Den formligen slukade material.

Morgonen kom. De åkte större delen av vägen i en av traktorerna, sju solbrända människor i tunna bomullsoveraller, de nästan satt på varandra i den trånga kabinen. Det var Kuypers. han själv och Janni. Det var Ernesto Migrel och den fortfarande lika mörke. men något magrare Manfred Schwarz. De som grälat så intensivt i diskussionen på Orestes. men sen blivit vänner ändå.

Den återstående kvinnan var Rita Haugen, som vid samma tid kämpat för den traditionella moralen mot lesbianism. lösa förbindelser och annan synd. Sedan dess hade man inte märkt mycket av henne. Solen hade blekt hennes hår vitt, så hon alltmer såg ut som en anemisk häxa.

När slutningen blev för brant övergav de fordonet och hittade en stig som ledde i riktning mot bruset. Det ökade, blev snabbt bedövande.

Kuypers ville över på andra sidan en flik av sjön, där han anade intressanta upptäckter. De följde en klipp-hylla och passerade ett brant stup. Här vräkte sig vattnet ner. Skummet som först spreds ut som väldiga fågelvingar klövs mot de sylvassa klipporna till ett dis som gjorde det svårt att andas och fick synfältet att vibrera som om man såg det genom myriader flygande prismor.

Bullret från de forsande vattenmassorna kom ur i mar-ken, huvudet snurrade. Det var som om hela tillvaron

arbetade sig upp mot en våldsam klimax, och för sent insåg han att detta var fullkomligt sant.

Plötsligt märkte han att Janni stannat. Och han vände sig om. Hon stod lutad mot bergväggen. Blundande. De andra såg åt andra håll, pekade och gestikulerade. Bara han förstod att något var fel. Med en kall känsla började han gå mot henne.

Hon öppnade ögonen, plötsligt tog hon ett steg framåt. Han sprang de sista stegen.

– Nej, ropade han andfått in i molnet av skum utan att höra sig själv i vattenforsarnas dån. *Gör det inte!*

Hon snurrade runt och såg frånvarande på honom med stora ögon. I dem såg han allt, medveten avsikt. Hon föll just när han skulle gripa tag i henne, fäktade med armarna. Han visste inte om hon gjorde ett desperat försök att ångra sig och återfå balansen, eller om hon ville slå bort hans armar, avvisa hans hjälp. Han var nära att följa med själv i fallet ner mot klippornas vassa kanter och vattenvirvlarnas sugmunnar. Han balanserade på kanten, flaxande med armarna... men så lyckades han kasta sig inåt.

Han tryckte sig mot bergväggen med slutna ögon, och mörkret var öronbedövande. De andra bara såg hur hon föll, slog emot vassa klippor och sköljdes bort med vattnet som en liten docka tills hon försvann i de fräsande strömvirvlarna. De sökte efter henne i motordrivna gummibåtar, men hon blev aldrig återfunnen.

Hela vägen tillbaka fanns han, men existerade inte. Han vistades i de trakter som är helvetets förgårdar, själens limbo, där man måste vistas för evigt utestängd från paradiset om man råkade bli född som hedning.

Och meningen kan man inte heller tro på. Om den finns är den obegriplig. Det måste den vara. Här och var i universum finns en liten undanskymd oas av barmhärtighet och förskoning, men att *han* skulle vara med oss överallt är en saga. Var fanns han när hon tog språnget? Kunde han ha stått där, och ändå låtit det ske?

Nästa morgon vaknade han med hög feber. Snart yrade han och Rijad skakade yrkesmässigt på huvudet. Han låg med dropp i två veckor. I det tillsattes antibiotika och annan medicin de hade inklusive en del oprövade preparat som de fått med i reserv.

Den diagnostiska maskinen var oanvändbar i det här läget. Om människor har svårt att hantera nya situationer, är det helt omöjligt för ett expertsystem. Det föreslog först malaria och när läkarteamet förkastade detta två ytterst sällsynta tropiska sjukdomar från Jorden. Där efter vägrade det uttala sig om fallet.

Under tiden hade den sjuke visionära feberdrömmar. Han besökte markernas innandömen, trevade sig fram i mörka gångar och fann dem fyllda av ting som regel-

bundet förvandlades från strålande skönhet till fasor som inte kan beskrivas.

När inget visade sig hjälpa fick han bara intravenöst vatten med druvsocker och salter, och så inväntade man slutet.

En sen eftermiddag vaknade han upp och undrade varför han låg här. Han tänkte stiga upp, det var inte lönt att de hindrade honom. Då upptäckte han att han kunde inte röra en muskel. Först när han gjorde den minimala ansträngningen kände han och förstod att det ett allvarligt fel någonstans. Det lilla rum han låg i började rotera. Han föll tillbaka i kaos.

Nästa gång satt Jennifer där bredvid honom, så mager och olycklig att han genast ville trösta henne.

– Sörj icke, sa han. Ty jag lever.

Hon kunde inte avgöra om han skämtade medvetet. Ändå brast hon ut i skratt. Plötsligt tyckte han det var mycket konstigt att hon var här. Hade de inte skilts åt för länge sedan. Det var något med hans minne.

– Du är på väg tillbaka, sa hon. De lät besvikna. Det var som om de redan planerat en intressant obduktion.

– Varför är du här?

Plötsligt blev hon allvarlig igen.

– Jag flög hit från bas tre, sa hon. Dave förbjöd mig,

men bara för att han är borgmästare bestämmer han inte allt.

Det fanns en underton i hennes röst som förbryllade honom.

– Varför? sa han med den enkla uppriktighet man bara kan unna sig när man nyss undsluppit döden.

Hon satt tyst. Han upptäckte att hon höll i hans hand, hade nog gjort det hela tiden.

– Jag vet inte, sa hon. Jo, jag vet. Skam och skuld. Det var jag som fick dig med på det här äventyret. Det hade varit mitt fel, om du...

– Jag bestämde mig själv, sa han. Det fanns inget för mig där.

– På Jorden?

– Jag är inte en av dem som dömer ut Jorden. Men jag måste därifrån, starta om, finna mig själv igen. Det var min enda chans. Allt hade blivit fel så tidigt. Men jag tror att jag alltid drömt om stjärnorna. Minns du när du nämnde dem första gången?

Hon skakade på huvudet, håret dansade energiskt.

– Du sa 'Jag tänker åka till stjärnorna.' Och om någon annan sagt det, hade jag nog skrattat rått. Men jag hörde att du var fullkomligt övertygad. Du tänkte åka till stjärnorna. Du bara skulle det. Jag glömmer det aldrig.

De var tysta ett slag. Sen lade han till:

– Och om jag inte fått följa med, hade jag varit en besviken gubbe nu eller död.

Hon satt där tyst. Hennes annars klara blick grumlades av många natters sömnlöshet.

Plötsligt sa han:

– Vad hände med oss?

– Jag vet inte. Jag har försökt minnas, men jag får ingen ordning på det. Rymden gjorde något konstigt med en. Allt förvrängdes. Minsta skugga blev ett totalt mörker. Alla ord fylldes med gift. Jag trodde att det bara hände med oss, men sen har jag förstätt att det drabbade nästan alla.

– Jag tog emot bikter, jag tröstade andra. Men oss kunde jag inte hjälpa.

– Egentligen skulle jag vilja göra en del mätningar, sa hon tankfullt.

– Mätningar?

– Ja, det kan vara så att avskärmningen från universum var för dålig. Inget är egentligen utforskat vid de hastigheterna. Man kan förmoda att olika fält bildas som en svallvåg framför ett rymdskepp som accelererar mot ljushastigheten. Vi vet en del om hur elektriska fält påverkar kroppen?

– Vet vi?

– Varje tanke innebär tusentals urladdningar mellan neuroner. Om vi var otillräckligt skärmade mot det där fältet, skulle det kunna störa tankeprocessen själv.

– Varför förstod inte Rijad det?

Hon log frånvarande.

- För att han inte är fysiker, sa hon.
- Men det var inte bara det, sa han. Redan på Jorden hade jag starka känslor *mot* dig, för att du var så rik och vacker, och kunnig.
- Hade du? sa hon förvånad. Ja, när jag tänker efter förstår jag. Men ser du inte, allt det där måste ha förstärkts under resan. Det positiva som hade kunnat väga upp de negativa attityderna blockerades. Bara det negativa växte...
- Du tror verkligen på det här, sa han.
- Åh, sa hon, det är bara en teori. Men det skulle vara intressant att göra mätningar. Nu kommer någon annan att göra dem förr eller senare och få äran. Väl bekomme! För jag ska inte dit mer.
- Inte? sa han förvånad och överraskat. Tänk om vi får order att samtliga följa med Kapten Johansen tillbaka. Eller om han reser och där en dag anländer ett skepp för att hämta oss. Tänk om – och han drog till med något riktigt absurt – planeten är befolkad av intelligenta var-elser som hittills dolt sig i skogarna och studerat oss på avstånd. Då träder VF-stadgan i funktion, och vi blir helt enkelt tvungna att...
- Jag vet, sa hon. Men i så fall rymmer jag.
Hon lät bestämd.
- Precis lika bestämd som när hon sagt 'Jag tänker åka till stjärnorna.'
- Vad har hänt?

- Jag har kommit fram till något, sa hon eftersinnande, en insikt. För första gången ser jag mig själv *i* ett sammanhang. Mina hemska föräldrar, som jag flydde från genom att plugga. En situation som jag ville frigöra mig från, men som ändå präglade allt jag gjorde.

Hon släppte honom.

- Och för första gången kan jag acceptera det, sa hon. Jag behöver inte längre kämpa. Jag har godkänt mig själv. Kanske det finns något särskilt på den här planeten. Något som får en att se klart. Jag vet bara att här känner jag mig fri. Och friast är jag när jag är ensam. Jag gör mina mätningar och strövar i skogarna, och jag känner...

Hon tystnade. Ja, det måste verkligen vara något speciellt med den här planeten, tänkte han, eftersom vi kan tala med varandra om allt det som tidigare inte gick att reda ut.

Och Dave?

- Det tog slut för länge sen, sa hon. Men jag är rädd för honom.
- Rädd? För det kryptet.
- Kryptet har blivit en mäktig man, sa hon allvarligt. Vi har fått en demokrati som heter Dave Chirocco. Vi har ett parlament som följer principen att Dave vet bäst. Den som inte gör som Dave säger är en motståndare till själva kolonin. Mycket har hänt under de tre veckor du legat här.
- Tre veckor...

Hon måste ha sett något i hans blick, och skyndade sig att tillägga:

– Nej, inte det. Ingen organiserad maffia. Inget våld, ingen misshandel. Dave gör inte så. Han fryser ut folk i stället. Och det behövs ju inget våld, om alla ändå lyder.

Hon om någon borde känna den verkliga Dave.

– Vi får tala om det sen.

Han var plötsligt alldeles matt. Frossbrytningarna varpå väg igen.

åtta

Ett kvinnoansikte till.

– Känner du mig?

Han nickade svagt.

– Vad heter jag?

En rödlätt kvinna i trettiofemårsåldern med mycket små rynkor runt ögonen som var djupa och blå. Hon var så bekant. Men han mindes inte hennes namn.

– Elizabeth, hjälpte hon till.

– Ja, mumlade han matt. Elizabeth Farnsworth.

Hon hade vit dräkt. Hade hon blivit sjuksköterska?

– Ska jag kalla på dr Rijad? sa hon.

– Berätta för mig vad som hänt i stället. Vilken dag det är. Var Jennifer verkligen här? Är hon kvar?

– Hon flög tillbaka till stationen. Parlamentet bestämde att hon måste slutföra sina mätningar.

– Parlamentet, sa han, eller Dave Chirocco?

– Är det någon skillnad?

Paus.

– Vad hände med mig? sa han.

Hon tvekade.

– Egentligen får jag inte berätta något för dig, sa hon. För ditt eget bästa, säger man. Men det är kanske bättre att jag bryter mot förbudet. För ditt eget bästa, upprepade hon gåtfullt.

Frustrerat utbrast han:

– Vad har egentligen hänt?

Farnsworth exploderade plötsligt.

– Det är den där häxan Haugen. Hon var ju med när...

Hon såg sig om och viskade:

– Hon har gått omkring och berättat i veckor att du knuffade Janni över stupet. Först trodde de flesta henne inte, eftersom hon kom fram med anklagelsen så sent. Men hon lyckades väl få någon att upprepa ryktet. Och när det kom från mer än ett håll började folk undra. Dessutom har Rijad meddelat att du lidit av chock och förträngda känslor, eftersom han inte hittat något virus som kan förklara din sjukdom. I mångas medvetande blir det detsamma som...

– Jag förstår, ett erkännande av min skuld...

Han kände något kallt inombords.

– ... av att jag dödade henne och sedan föll samman på grund av mitt hemska dåd.

– Just precis.

– Varför finns det så många amatörpsykologer? sa han. Och Rijad borde väl begripa bättre. Har vi inte en riktig psykolog med oss?

Hon såg på honom med raka läppar.

– Romanski ja. Han höll ett långt föredrag om din barndom i baren igår. Om våldet på de bakgator du kommer ifrån. Om hur du bak din civiliserade yta egentligen är ett djur, som styrs av dina drifter. Egentligen var det ett typiskt fadermord.

Han satte sig upp, matt och ilsken.

– Om du skämtar, så sluta!

– Jag skämtar inte, sa hon blekt.

– Men hur skulle det kunna vara ett fadermord? sa han med stigande upphetsning. Först och främst var det inget mord. Och Janni var ju kvinna. Jag...?

– Du är född faderlös, sa Elizabeth. Det finns i registret. Därför kunde du inte döda din far. Men Jennifer hade blivit din mor, för alla män ser sin hustru som en ny mor. Och Janni gick emellan dig och din mor. Därmed kom hon att inta faderns roll och ditt oidipuskomplex tog överhanden.

Hon skrattade glädjelöst.

– I alla fall är det en förbättring. Haugen hävdar att det var överlagt mord. Men enligt Romanski visste du

inte vad du gjorde. Medvetet önskade du hjälpa henne, och det är vad du tror själv. Men egentligen knuffade du ner henne? Vad säger du om det?

Men abrupt bytte hon ämne.

– Johansen och ett antal män håller på och förbereder skeppet för start, sa hon. De avgår i natt. Vi är snart ensamma med oss själva.

– Skeppet ska gå när som helst, sa hon. Om du orkar så kan vi gå ut på verandan. Den här baracken vänter bort från stan. Ingen ser det. Rijad är på möte, så vi är ensamma.

– Vad för möte? sa han.

– Ah det är möten jämt. Om allting.

Han såg på henne, och deras blickar möttes. Ofta är det omöjligt för en man att glömma att det är en kvinna han talar med. Men det här var ett tankarnas möte utan ens indirekta erotiska bitoner.

– Hoppas jag inte ramlar nu, sa han och ställde sig upp. Men det fanns en vrede inom honom som gav benen styrka. De gick ut med honom på verandan, och hon släppte hans arm när hon förstod att det skulle gå bra.

Långt borta hördes ett kvittrande brus.

De hade börjat kalla dem cikador redan innan han blev sjuk. Om det nu var det han varit.

Men naturligtvis var det så! En bigott kvinna och en psykolog med patentidéer borde inte få underminera hans

självförtroende. Man kunde anklaga honom för att han inte förstått Janni Moes nöd, och försökt hjälpa henne. Men att anklaga honom för mord var absurt.

En av stjärnorna sprutade ut eld i en vid båge. Skeppet startade. Johansen var säkert otålig att komma hem. Han brydde sig inte om att använda svagdriften tills han kom på säkerhetsavstånd. Det här var pionjärtrakter. Här kunde man göra som man ville, och atmosfären skulle väl dämpa jonflödet. Eruptiva färgstrimmor sköt ut. Schwartzmotorn hade tänt. Himlen lyste upp, men det blev inte dag. Snarare förvandlades allt till en scen i en gammal svartvit film. Alla direkt belysta ytor och konturer blev dunkelvita, medan det bakomliggande liksom alla skuggor förlorade sig i ett grått dis. De hörde ingenting, för skeppet startade långt utanför atmosfären. Ändå var det som om någonting alstrade ett dovt muller bakom en osynlig horisont.

Punkten rörde sig synligt. Försvann i stjärnmyllret, efterlämnande en mångfärgad ljuskrans som långsamt bleknade bort.

Nu var de ensamma.

– Låtsas vara sjuk några dar till medan du tänker på vad du ska säga, rådde Elizabeth honom.

Han måste ha sett oförstående ut.

– Chirocco har tillsatt en kommitté, och den har uttalat att du ska höras inför parlamentet så fort du är frisk, medicinskt sett.

– Något slags ståndrätt?

– Var försiktig, sa hon. För Haugen är med i kommittén. Och det finns de som går omkring och mumlar att kolonin borde införa dödsstraff. Det är inte klokt vad alla plötsligt är upprörda över lilla Janni Moe, som ingen brydde sig ett dugg om förut.

Plötsligt förstod han varför Jennifer sänts bort. Dave hade inte tålt att hon trotsade honom och återvände till hans sjuksäng mot hans direkta förbud. Men det var inte allt. Han själv hade aldrig dansat som Dave spelade. De hade inte varit uttalade fiender, men Dave visste lika väl som han själv hur sympatierna egentligen låg. Dave ville säkra sin position.

Därför planerade Dave hans död.

nio

Han glömde aldrig den bevakade vandringen till Parlamentet genom en tidig kväll fylld av främmande ljud och intensiva dofter som spelade över ett register från honung till mysk.

De utomjordiska cikadornas sång bildade en tät bakgrund och ovanför gräset och över barmarkens hårda lera dallrade dagshettans rester. Allting hade växt och tätat under de gångna veckorna. Det gick inte längre

att se ut över sjön genom träden på strandbrinken, men himlen bortom var dess spegel, och skulle så förbli tills solen gick ner.

Han hade inte förberett något försvar. Hur skulle han kunnat göra det, när han måste gissa sig till anklagelserna? Och han var lika matt som han var mager och blek i ansiktet. Ibland hade han svårt att fokusera blicken. En ny slags nervinflammation? Den magert konservativa Rijad förnekade det, men han kunde visst inte tänka sig något nytt ens på en främmande planet. Diagnosmaskinen var hans Baal.

Männen som hämtade honom kände Mikael knappt, och han anade att det var avsiktligt. De uppförde sig mycket neutralt, illavarslande i sig.

Han fördes in och såg hur Dave Chirocco presiderade längst fram på ett podium. De ledde honom till en stol längst fram nedanför podiet, och han sjönk tacksamt samman på den. De första minuterna var suddiga medan han hämtade sig efter ansträngningen att ha gått hundra meter, men sedan såg han upp mot podiet. Dave satt och studerade några papper, herre över situationen.

Han erinrade sig deras första möte. Mindes den ogripbara känslan av att här var en fiende. Kunde det finnas en instinkt som lät en avgöra vilka människor man skulle komma nära och vilka som var troliga motståndare?

När han reste sig låtsades Dave se rakt på den ankla-

gade, men i själva verket förbi. Det dröjde en stund innan Mikael fattade vad den andre var ute efter.

– Detta är inte en rättegång, sa han. Det finns ingen anklagad och därför behövs ingen försvarare. Det som står på spel är inte en persons öde utan hela vår koloni. Det som står på spel är dess överlevnad och dess moral. Även om det finns oklara punkter har vi en stark plikt mot dem som sänt oss hit ut, en plikt mot mänskligheten och våra barn.

Mikael skakade på huvudet. Härmed hade Dave sagt att om det inte fanns klara bevis för den anklagades skuld, så måste man ändå kunna vidta nödvändiga åtgärder – i mänsklighetens och barnens namn – så länge det fanns något som kunde uppfattas som oklart. Därmed skulle rykten kunna godtas som bevis. Och ändå fick den nye borgmästaren det att låta och verka så ärligt, rättvist och fint. Han var verkligen en född politiker.

Bakom satt Kuypers, Migrel, Schwarz, Kampf, Surlasson, Finetti, Janssen och många vars namn han inte kom ihåg. En del såg besvärade ut, skruvade sig oroligt.

Förhandlingarna började. Kuypers kallades fram till ett nyligen hopspikat vittnesbås och redogjorde för expeditionen till andra sidan sjön. Det gjorde han detaljerat och neutralt, men när han nalkades den avgörande händelsen avbröt Dave honom.

I stället kallades Rita Haugen fram. Och med darrande

röst och skälvande underläpp berättade hon hur hon sett Jannis trolöse man knuffa henne utför stupet.

Han lyssnade mållös. Hon fyllde i med ännu fler detaljer. Berättade hur hon sett honom utbyta upprörda ord med Janni – även om hon tyvärr inte kunnat urskilja vad de sagt. Hon hade till och med sett honom ge den värnlösa kvinnan en våldsam knuff, utbredd sig sentimentalt och tårögt om hur hon sett Janni vädjande sträcka ut en hand efter hjälp när hon föll.

Övertygad om att alla måste genomskåda denna groteska rövarhistoria sneglade han på publiken. Men den satt uppmärksam och lyssnade. Ingen protesterade. En isvind berörde hans ryggrad och ben, ända ner i fötterna som stelnade och dog.

Varför hittade Haugen på allt det här? Inbillade hon sig verkligen att det var så det gått till? Hade hon tyckt sig se honom strida med Janni när han i själva verket ville hindra henne från självmord, och sedan omedvetet diktat till falska detaljer?

Eller låg något helt annat bakom? Hade hon aldrig förlåtit honom för att han predikat måttfull tolerans mot homosexuella i den upphetsade gruppdiskussionen strax före avfarten från Jorden? Han erinrade sig hur hon velat nagla Elizabeth Farnsworth till bordet med hans hjälp, och att han vägrat ge sitt stöd.

Efter detta fick Kuypers återgå till båset. Dave frågade om han sett något av den beskrivna episoden? Kuypers

svarade uppriktigt att han bara sett Janni falla, och att den anklagade då stod intill branten, vilket i och för sig inte bevisade något. Själv trodde han...

Då avbröt Dave, framhöll att ingen var anklagad. Kuypers invände med sin vanliga pondus att Haugen trots allt framfört en anklagelse för mord. Dave tappade masken ett ögonblick och gav honom en arg blick. Men hämtade sig snabbt och undrade förbindligt om han *sett* mer.

– Det är vad jag såg, sa Kuypers. Alla förstod att han varken kunde bekräfta eller förneka. Men eftersom man fått höra Haugens version först var det den som blivit utgångspunkten. Mikael började uppfatta skickligheten i Daves uppläggning.

I nästa avdelning förhöordes alla som deltagit i Kuypers expedition till andra sidan sjön. Ingen hade egentligen sett något komprometterande utom Migrel som sett honom slå ut med armen över stupet när Janni föll. Orden uttalades utan varje anklagelse och blev just därför fatala.

De bevisade ingenting, ändå...

Eftersom han kämpat för att återvinna balansen var det inte alls förvånansvärt om han verkligen gjort en gest med armen. Men i och med att det isolerade intrycket presenterades nu bestyrktes den melodramatiska scen som redan målats upp. Folk började titta undrande på honom men ingen mötte hans blick. Deras ögon fanns

bara i synfältets utkanter, undrande, tveksamma...

Mer?

Nu drogs historien om hans förhållande till Janni fram. Han hade aldrig accepterat henne trots att sammanflyttningen beslutats enligt de bestämmelser som gällde för interstellära kolonier. Det var inte lojalt, sa någon. Någon annan påstod sig ha hört dem gråla.

När han själv kallades fram, var han medveten om att han inte skulle orka göra ett övertygande intryck. Röstent svek honom. Han visste att han gjorde en ynkelig figur, ville säga att det inte var rätt, att han borde fått en månads konvalescens och tid att förbereda ett försvar. Men vad var det för mening? Allt var ju förutbestämt, regisserat.

Så han relaterade matt vad som verkligen hänt. Hur han upptäckt att Janni blivit efter och vänt sig om, fått se henne vid kanten, insett vad hon tänkte göra och rusat fram för att hindra henne.

Dave frågade honom insinuant varför han kollapsat efteråt, och han svarade upprört att han haft hög feber och varit sjuk, var sjuk fortfarande.

På ostadiga ben gick han tillbaka till sin plats, medveten om att han redan förlorat. Och Dave hade ytterligare två kort i ärmen. Inget kunde hindra honom att spela ut dem.

Det första var dr Rijad. Läkaren intog vittnesbåset och meddelade att den diagnostiska maskinen inte kunnat

hitta något fel på patienten. Hans och datamaskinens oförmåga att ställa diagnos fick nu tjäna som bevis att denne varit frisk.

– Men han har ju haft feber, sa Dave, och föregrep skickligt en tänkt invändning. Då är man väl sjuk?

Men Rijad framhöll att feber inte alltid berodde på infektion. Den kunde i vissa fall utlösas av psykisk stress. Då frågade Dave med väl beräknad saklighet i tonen:

– Ni menar att febern kan ha varit psykosomatisk?

Rijad nickade.

– Det är inte uteslutet, sa han, och alla hörde det som ett ja

Kort två spelades när Romanski fick fria händer att analysera problempersonens bakgrund. Varje tänkbart krisartat inslag i hans uppväxt tillvaratogs kärleksfullt. Alla sjukdomssymptomen hade varit självframkallade och berott på skuldkänslor.

– Egentligen är han inte skyldig till mord, för han har inte medvetet begått handlingen. Inför sig själv är han helt oskyldig. Han tror verkligen att han försökte hjälpa henne. Men hon påminde honom dagligen om hans erotiska misslyckande, och krafter i djupet av hans personlighet ville undanröja henne. Långt nere vet han vad han gjort. Samtidigt kan han inte erkänna det, för då skulle samvetet få honom att bryta samman. Jaget försvarar sig då med att framkalla fysiska symptom, feber. Det är klassiskt. Redan Freud...

– Tack, avbröt Dave.

På den magra spiken hade kokts en tjock, illaluktande soppa.

Det hade inte sagts att han var skyldig. Det hade i stället insinuerats att han omöjligen kunde vara helt oskyldig. Dave behövde inte införa dödsstraff. Han var ännu mer effektivt eliminerad så här. Ingen skulle någonsin tro eller lita på honom mer.

Eftersom detta inte var en domstol så kunde inga domar fällas. Inte heller hade kolonin råd eller möjlighet att hålla en formell rättegång. Det faktum att den misstänkte medföljt som själasörjare – ett ord Dave valde med självklar blick för den lilla detaljens betydelse – måste också tas med i bedömningen.

Man kunde inte ha en sådan präst. Det skulle inte bara sprida misstämning i Biopolis, utan kanske rentav locka någon att ta lagen i egna händer. Så för att skydda både den misstänkte och kolonin föreslog Dave att den före detta prästen borde placeras ut på en avlägsen mätstation och inte tillåtas återvända till Biopolis förrän det kunde anses ofarligt.

Parlamentet beslöt med stor majoritet att så skulle ske. Elisabeth Farnsworth såg på honom. Så här är det nu, läste han i hennes ansikte.

Gud hjälpe oss.

tio

Hettan dallrade fortfarande i luften men den långa kvälens svalka var redan ett löfte. Han såg termoplattan vid ingången visa trettiosju grader, visste att den snart skulle börja falla.

Han hade levt här i mer än en månad utan att se mycket annat liv än fåglarna, där de kretsade på himlen och ibland dök ner under de höga kronornas valv för att ge en kommentar. Ibland tänkte han på det ögonkast han fått ur skogsdungen den där aftonen vid sjön. Eller hade det varit en ljusreflex? En feberdröm?

Dagen var för bländande het för att man skulle orka röra sig, och natten för mörk och okänd för upptäcktsfärder i skogen. Morgonen var hans tid, kvällen likaså. Han hade inte glömt allt. Plötsligt hade han nytta av sin bakgrund. Det var som när han strövat runt på gatorna och utforskat sin hemstad, lärt känna dess gränder, skuggor, möjligheter och faror.

Dave hade säkert tänkt sig att han skulle bli vansinnig i ensamheten och begå självmord. Kanske var det därför man *glömt* en lättare laserpistol i stationen.

Planen hade inte varit helt orimlig. De första dagarna hade han bara suttit här ensam och övergiven. Sedan kom han till en avgörande insikt. Överlevandet hängde på honom själv. Frågan var inte vad han berövats, utan vad han kunde göra?

De hade placerat ut honom på en Apollo Apex 3000 standard mätstation. Den markplacerade kupolen hade plats för en människa bland all utrustningen. Det var tydligt att de underskattat honom. Dave hade äntligen gjort ett misstag, det glädde honom att upptäcka det. I ensamheten kunde han behöva varje glädjämne.

Att börja med fanns det fler begränsningar än möjligheter. Han kunde ta emot meddelanden utifrån, och de kunde låta honom svara – om de ville det. Radiostationen var fjärrstyrd genom datorn. Själv kunde han inte påminna någon utanför om sin existens, och hittills hade bara ett anrop kommit och opersonligt bett honom korrigera en snedställd antenn.

En dag skulle han inte längre existera. Han skulle vara glömd och hans station skulle kunna flyttas. Man skulle notera att han påträffats död eller bara spårlost försvunnen. Föra in det i ett protokoll, som kanske bevarades men aldrig lästes.

Ett sätt att glömma bort honom skulle kunna bestå att inte fylla på stationens livsmedelsförråd. Överlevnaden fordrade oberoende försörjning.

Men stationen var överutrustad eftersom den var en standardstation, som skulle kunna användas i en rad olika sammanhang och syften. Litet extra elektronik varken kostade eller vägde mycket mer. Det som var inkopplat var magnetfältskännare och meteorologiska instrument. Resten fanns som knappsatser och program, och han

försatte sig i det tillstånd av avslappnad halvtrance som hämtade fram dold kunskap.

Han fick igång B-analysatorn efter diverse försök. Skälvande av spänning och nervositet lade han löv i den och tryckte in koder. När maskinen skrev ut en lista över de kemiska ämnen det bestod av, dansade han i triumf, även om det mesta på listan var obegripligt. Nästa steg var att koppla upp den till datorn. Han var orolig att den skulle rapportera vad han företog sig per radio. Men han måste ta risken.

Det tog tid innan han lyckades hitta de instruktioner, som startade upp läsminnet, men de fanns i själva datorn och en sen kväll fick han den att skriva ut dem. Nu hade han tillgång till Conversa-3, programspråket och expertsystemet som nästan gjorde datorn till en man kunde prata med. Han bad den avgöra om lövet gick att äta, men den avrådde honom snabbt.

En del av substanserna i lövet var alkaloider, som i kroppen torde omvandlas till hallucinogener som meskalin och LSD. Här fanns också ämnen som var kemiskt släkt med en substans som användes för att minska andningsfrekvensen inför operationer.

Men han skulle inte äta löv. Med sitt analysredskap började han i stället leta efter bär och frukter väl medveten att han var en teknologisk anomali på en värld som aldrig skådat maskiner.

Men en folkstam har råd att experimentera och lära sig av misstagen, det hade inte han. Om en medlem äter något okänt och dör kan resten i stammen lära sig av det. Han själv fick inte göra några fel.

Därför var det ett alldeles särskilt ögonblick när han satte tänderna i en frukt med mjukt skal och kött, kände dess syrlighet och sötma rinna över tungan. Det var hett, han var hungrig och halsen var torr.

Han svalde den söta härligheten i en reflex som var snabbare än varje medveten tanke, och så var det gjort. När han fortfarande levde efter två timmar, försökte han svettigt skrattande omfamna datorburken, som sagt att han kunde pröva.

När han väl analyserat något tog han reda på var det växte och tränade sig i att känna igen det. Om stationen en dag upphörde att fungera skulle han vara redo att klara sig själv. Men när han frågade datorn om sin position, svarade den:

– Dessa uppgifter är spärrade.

Om det fanns några större djur här undvek de honom. Han hade sett något som liknade gula tusenfotingar och isblå gråsuggor krypa omkring i skuggorna bakom stenar, och hundra meter bort i skogen byggde regnbågs-skimrande skalbaggar porösa stackbon av skogsmull och löv. Fåglar både syntes och hördes men kom aldrig nära.

Ibland prasslade det i snåren och en råttliknande skugga pilade iväg. Det var inte mycket till sällskap.

Fast i ensamheten mötte han ändå någon. Sig själv. Och det gick bara att vika undan till en början. Vem var han? Varför levde han?

När Jennifer sagt de där magiska orden om strjärnorna hade de rört vid något djupt inom honom, Men vad? Det var därför han var här. Om hans liv skulle ha en mening, måste den finnas här. Även om det varit möjligt, hade han ingen lust att återvända till Jorden. Han hade aldrig tyckt om att se sig själv besegrad, och det skulle vara ett nederlag.

Alltså en mening, ett mål. Var då?

Felet hade kanske varit att han först haft för lite kunskaper, och sedan på kort tid absorberat så mycket.

Det hade inte funnits tid till självkännedom. Vad dög han till? Vad kunde han göra? Skulle han ens klara ensamheten i längden?

Ibland kunde han fortfarande få kortare anfall av sin mystiska feberfrossa, men livsmodet började återvända. Det kändes inte hopplöst, särskilt inte när han vandrade genom den allt mindre främmande skogen runt sin station. Det var som när han landstigit på planeten och känt att han kommit hem. Och det var något ofattbart nytt.

Han hade aldrig hört hemma på Jorden, bland människorna. Så om det fanns en mening, så fanns den inte hos dem. Och särskilt inte hos människor som Dave

Chirocco eller hans följe av eftersägare. Om han kände någon instinktiv lust, så var det att skydda den här världen från sådana.

Han mindes samtalen han haft med Finetti på vägen hit. Denne hade varit lojal mot regimen i Biopolis på så vis att han hemlighållit alla detaljer om deras kurs. De hade flugit uppför bergssidor, ner i dalar, över vida slätter och över böljande, av dimma rykande skogar.

Egenligen vara målet för Finettis expedition att snarast möjligt fastslå vad som var uppenbart för alla, att planeten inte var bebodd av intelligenta varelser. Ju fortare de kunde sända iväg bevis för det med den kvarlämnade sändaren, desto snabbare skulle skeppen börja anlända med förnödenheter, kanske rentav en liten smula lyx. Enligt VF-stadgan skulle planeten då också få ett namn och öppnas som koloni.

Finetti hade säkra svar. Man kunde inte söka igenom varje skogsdunge, men om det fanns intelligenta varelser här, måste de lämna något slags spår. Han berättade om naturens former och hur de kunde analyseras statistiskt. Främmande varelser kanske inte skulle bygga städer som människor kände igen, men de skulle bryta mot naturens slumpmässighet. Det var själva definitionen av intelligens, en varelse som omvandlade naturen efter sina behov. Naturen organiserade däremot sina former efter mönster som hade en viss slumpmässighet.

Alla naturformationer skulle fotograferas och stude-

ras av datorer dels från den kvarvarande satelliten runt planeten, dels från kameror monterade på flygplanen.

Och Finetti var helt övertygad om datorernas överlägsenhet vad gällde att upptäcka spår av intelligent liv. Datorerna var ju objektiva.

– Jag tror förstås inte ett ögonblick att det kan finnas intelligenta varelser i vår mening här, sa han med ett solgarvat leende. Men att bevisa det är en annan sak, speciellt om bevisen skall duga femhundra ljusår bort. Så det kommer säkert att ta ett par månader.

Finettis tankegång verkade övertygande. Men då mindes Michael åter blicken som mött honom den nästan magiska kvällen vid sjön. Ibland drömde han om den. Någon kom emot honom. Fast han vaknade alltid innan han kunde se vem det var.

När han vaknade upp ur siestaslummern den här eftermiddagen och sköljt bort lagret av salta svettkristaller från pannan i den smala bäcken som rann förbi utanför stationen, var det en självklarhet att han skulle ut på en expedition i skogarna efter nya växter att analysera som tänkbar föda.

Där han gick började han också grubbla på hur han skulle kunna bestämma sin position. För om han kunde göra det skulle han snart veta avståndet till Biopolis.

Han kunde inte bli kvar här alltid. Trygghet är förförlig, men hur skulle han klara ensamheten i längden, han som redan nu... Nej, tänk inte på det.

När han kunde leva på vad skogarna erbjöd, skulle tiden vara mogen. Det skulle bli en lång vandring, längre än de ljusår han korsat för att komma hit.

elva

I den tidiga kvällen var dofterna så starka att man kunde dricka dem. Busksnår som växte längs marken och lindade sig runt de upptornande trädstammarnas tjocka rötter, där de grävde sig ner i jord och sten, hade slagit ut i skära, vita och rosa blommor. Han visste inte vad de var, men hade döpt dem efter syren och jasmin.

Skogen stod i blom runt honom. Fåglarna satt färgsprakande långt uppe och pratade på okända språk. Han följde en stig, vars egentlige ägare han aldrig sett. I kväll hade han föresatt sig att nå ända fram till bergstoppen han skymtade ovan träden.

Tanken på utsikt och överblick var oemotståndlig, även om han visste att det skulle bli svårt att hinna tillbaka innan mörkret lade sig dovt och skrämmande och rovdjuren kom fram.

Förvånansvärt mycket ljus sipprade ner mellan träd-kronorna. Skogen måste vara glesare här vid bergets fot än djupt nere i deltat som han anade men aldrig kunnat se. Marken var hård, men han måste hålla ständig upp-

sikt efter kvistar som stack ut. Jasminen var nog vacker, men den hade taggar som kardborrar.

Stigen var ojämn, kanske den förvandlades till ett skummande vattendrag under en regnperiod som kunde vara avlägsen eller just på väg. Han kunde se spår av hur lösare jord rivits bort.

Tanken att hettan skulle kulminera i ett månadslångt skyfall var skrämmande. Skulle stationen klara det? Tänk om underlaget sköljdes loss. Försjunken i tankar hörde han inte de märkliga ljuden först. Så stannade han. Framför honom satt någon, som gav ifrån sig ett klagande läte.

Det var ett litet kattdjur. Bara tjugo meter ojämn mark skilde dem, och den tycktes inte ha märkt honom. Han såg sig om med en plötslig tanke: en fälla? Men sen måste han le åt sig själv och sin egen misstänksamhet. Här fanns bara de två. Han kände det.

Pälsen skiftade obestämbar. Han blev inte klok på dess färg. Fläckar kom och försvann i takt med de klagande lätena, men när den var tyst var den helt slät, skimrande i ett mellanting mellan gulockra och turkos. Den var säkert en meter lång.

Man ska inte röra främmande djur. Man ska låta naturen ha sin gång, inte försöka hjälpa och ingripa. Men han hörde att den var övergiven och ensam liksom han själv. Han ville plötsligt gå bort och lyfta upp den i sin famn, trösta den och ta den med sig till stationen... fast

det kunde han väl ändå inte?

Men avgörandet togs ifrån honom när han såg fina morrhår glänsa i en nerfallande solstrimma. Den rörde huvudet, vädrade. Deras blickar möttes, plötsligt var den på väg rakt emot honom.

Han visste inte hur han skulle bete sig, om han skulle stelna eller... Det var ju ändå ett vilt djur, och kanske hade han felbedömt situationen helt. Kanske kvidandet varit ett egendomligt lockrop? Han var ju på en främmande planet. Och den var stor som en halv vuxen panter.

Men när den nådde honom stannade den vid hans fötter, liksom undrande. Han frapperades av dess nästan mänskliga ansikte, vars sneda ögon gav den – honom, henne? – en exotisk charm. Ett blandat spinnande och jamande. Den strök sig lätt mot honom, liksom undrande. Besegrad böjde han sig och smekte den över ryggen.

Det fyllde honom med obeskrivlig lycka att röra vid en annan varelse efter så lång tid av isolering och ensamhet. Den tryckte sig mot honom och spann än mer, strök sig mot hans ben, rörde svansen vänskapligt. Ingen av dem var längre ensam. De hade varandra.

Han gick ner på knä och fick en stark oförklarlig känsla av att det här var ett barn snarare än en djurunge. Katt? Frånsett sina nästan mänskliga ansiktsdrag påminde den mest om en katt. Den hade grågrön päls, tassar och

morrhår, sneda grönskimrande ögon. Och den rörde sig på alla fyra, tills den plötsligt ställde sig upp på bakbenen. Den nådde honom nästan till bröstet då.

Ögon möttes. De såg forskande på varandra.

Han borde varit chockad, förvånad. Men han korn sig inte för det.

– Är du en pojke eller en flicka? sa han sakta, och kände behovet av att värna, beskydda och älska någon. Den nosade upp mot hans ansikte. En skär tunga gav honom en slick mycket snabbt, bekräftelsen.

– Vill du leka?

Som om den förstod hans tonfall ställde den sig i beredskap. Hur gör man? Han hade aldrig haft katt. Han mindes tecknade filmer med garnnystan, men det var inget han hade här. Så vad? Han letade upp en rak trädgren och kastade den. Katten såg på honom och han såg bara undran i dess blick.

– Ta den! uppmanade han.

Den tittade på käppen, gick sedan långsamt dit och tog den mellan tänderna, såg tveksamt på honom och kom tillbaka.

– Hur leker ni här då?

Den jamade, men vad det betydde för en katt kunde han inte veta. Han kliade den på ryggen och den gav ifrån sig ett nytt ljud. Liksom halvsjöng.

– Vad äter du egentligen?

Spinn, spinn.

– Är du ett litet rovdjur? Du har ju tänder som en katt, så nog verkar det så.

Spinn, spinn.

– Men du är kanske inte hungrig? Å andra sidan, om dina föräldrar försvunnit, så måste vi klara ut det. Jag kan knappast hålla dig med kött... jag har ju konservförrådet, förstås.

Men hur länge skulle det räcka?

Spinn, spinn.

– Äter du frukt?

Han hade inte bara gjort en viktig, förbluffande upptäckt och fått sällskap. Han hade fått ett problem.

En stund senare kom han på rätt lek, eller också var det katten som gjorde det. De började i varje fall leka kurragömma.

Han stod bakom några buskar, och den rörde sig i cirkel, vädrande. Den visste precis var han fanns. Men den låtsades att han gömt sig så bra att den först efter fem minuter fick upp ett spår.

Då fixerade den honom med blicken, nästan hypnotiskt. Sen rusade den blixtnabbt mot honom. Nu skiftade pälsen i rött. Trots snabbheten i attacken var han inte ett dugg oroad, utan mötte den med ett

brottningsgrepp. De rullade runt och det enda som rev honom var en tagg på en av buskarna.

De lekte den leken några gånger, sen var katten försvunnen och han förstod att det var hans tur. Skogen var mörknande tom runt omkring.

– Herregud, stönade han. Jag har inget spårsinne som du. Jag hittar dig aldrig. Det är orättvist.

Han kröp samman, gjorde som den tidigare. Låtsades vädra. Rörde sig i cirkel, smygande. Då fick han en skymt av en päls. Han såg märken efter tassar i marken, så tydliga att de måste ha gjorts med avsikt.

Intelligens, tänkte han. Kanske inte en människas, men inte en vanlig katts heller.

När han fann den anföll han inte. Han kunde inte imitera dess anfall. I stället grep han tag om den och höll den. Den spann och godkände allt. Han lyfte den, men den var tung och han lyckades nätt och jämt hålla den.

När de fortsatte sprang den vid hans sida, fram och tillbaka och runt omkring. De kom till ett glesnande skogsparti, nästan en glänta. Där blev de kvar. Satt intill varann och bara fanns, medan solen sjönk och dess ljus blev allt rödare liksom de högsta löven i kronorna, och ett mörker började krypa fram som skuggor över marken.

Katten kraftrade på barmarken och han tittade i tron att den hittat en insekt. Men den hade fällt fram en klo ur vänster tass och dragit några linjer på marken. Först

två, sedan ett uppehåll, sedan två, så ett uppehåll till och så fyra i följd.

Den tittade undrande och uppfordrande på honom.

Han såg på linjerna.

– Vässar du klorna? sa han, och sedan blev han plötsligt lycklig att den inte kunde något jordiskt språk, för han insåg plötsligt vidden av sin dumhet.

Två. Två. Fyra. Två plus två är fyra.

Med darrande hand slätade han ut en bit jord nedanför och ritade *två, tre, fem.*

Katten ritade *fem, sju, tolv.* Den spann. Varefter den sudade ut de tolv strecken och på samma plats ritade in två streck och två mera runda tecken.

Tolv i bas två?

Var det som den undervisade honom, eller ville den bara visa vad den kunde?

– En katt som tycker om att räkna, sa han förundrat. Den spann och såg uppfordrande på honom. Han ritade ett streck, ett till, den runda symbolen och drog ett streck. Så skrev han 13, och sist den hexadecimala beteckningen D.

Katten ritade då sex streck, sedan sju. Och spann.

Mitt i spinnandet fanns ett gurglande ljud. Som ett barn som kan räkna långt innan det kan tala. Den godkände vad han skrivit, fast den knappast kunde förstå det. Eller...? Ett streck vore ju ett universellt sätt att representera ett på, och i ett binärt system behövdes bara en sym-

bol till, och varför då inte använda motsatsen till ett streck, alltså något rundat för noll.

Plötsligt kände han att han ville ta den med sig i familjen, kidnappa den för sin egen skull, locka den till stationen, behålla den. Men när han såg upp från marken, förstod han att det var tid att vakna upp.

Femtio meter bort stod två betydligt större katter på marken. Sneda ögon betraktade honom oavvänt. Det var som när de två lekt kurragömma tidigare, men nu var det allvar.

Plötsligt stod det klart för honom. Plötsligt mindes han ögonen som lyst mot honom ur ett träd vid sjön. Han hade missförstått allt. Katten han lekt med hela den tidiga kvällen var bara en unge. Deras unge. Det fanns ingen tid att tänka. Han såg det framför sig, det enda tänkbara. Och gjorde det.

Han reste sig, fattade tag om kattungen och lyfte den, höll den i luften som för att säga: Se – oskadd!

Sedan gick han tjugo steg framåt och satte ner ungen så den såg de andra. Den satte sig att putsa sig, som om den inte ville se sina större fränder. Skulle de förstå att han gav dem ungen tillbaka oskadd.

Plötsligt var en av dem på väg. När den passerade ungen svängde den, pälsen skimrande i orange och grep den i nackskinnet med tänderna. Den återvände med ungen och satte ner den på marken. Han fick en snabb gåtfull blick.

De kommunicerade inbördes. Deras pälsar skiftade i

grönt. Ungen, hans vän, såg dröjande på honom men följde dem när de gick. De försvann in i skogen och han stod ensam kvar.

När han kom tillbaka fanns ett meddelande på skrivaren.

Jag vet inte var du är, men jag fick tag i koden till din station. Jag har gjort ett program med vars hjälp vi kan kommunicera oupp-täckta, när den sänder mätvärden via satelliten. Bekräfta. Programmet är inladdat i din dator. Du startar det med kommandot WDVF när den börjar sända. Budskapet måste då redan vara inskrivet. Bekräfta. Det har hänt de märkligaste saker.

–J.

tolv

Han vred sig i svett, omgiven av läten. Ibland fattade han att det var hans egna stönanden.

Han kunde vakna helt klar i huvudet och inse att han måste sända ett svar till Jennifer, men orkade inte röra sig. Kunde bara ligga och tänka i blandad förtvivlan, resignation och raseri, att det måste vara en periodisk feber. Kanske Rijads diagnostiska dator inte varit på helt fel spår, när den sagt malaria.

Skulle han få leva så här resten av sitt liv? Eller skulle

attackerna bli allt värre? Hur mycket stryk kunde kroppen tåla? En dag skulle allt vara slut. Det var inte så här han tänkt sig det, men hur många människor får leva och sluta som de tänkt sig? Fast sörja över det orkade han inte, det goda hade tröttheten med sig.

Efter ett par dygn släppte febern något, hans vristmätare visade bara 38.2. Han vacklade ut från stationen utan att veta om det var dag eller natt. Fann en tidig morgon, vars skönhet han var oförmögen att uppskatta.

Kunde inte Dave ha fått den här sjukdomen i stället? Tänkte han med ett elakt grin och mer kröp än gick till bäcken, där han doppade huvudet och försökte kyla ner sig.

Men när han satte sig upp, märkte han att han inte var ensam. Han såg en spegelbild bortom sin egen i det lätt rinnande vattnet och vred på huvudet.

En stor varelse stod och såg på honom med sneda gröna ögon på bara några meters avstånd. Det var en fullvuxen katt i en människas storlek. Dess päls skimrade mjukt över avslappnade muskler, dess ögon tävlade med morgonsolen. Så episoden med kattungen hade inte varit en feberdröm. De var tillbaka. En smula förvirrat började han prata.

– Ni fick den tillbaka. Oskadd. Det finns ingen anledning att vara missnöjda. Jag...

Han tystnade inför dess blick. Det var ingen föraktfull blick, ingen ovänlig blick. Det var en klar blick, och undrande.

Han ritade två stora streck i sanden bredvid sig, ett plus, två streck till och sedan fyra streck. Det var allt han kunde komma på. Skulle den förstå?

Den stora katten såg på det han gjorde. Han kände att den var road, fast han inte skulle ha kunnat förklara hur. Sedan lade den ner något som den hållit mellan tänderna i gräset framför honom. Det var ett knyte av långa löv.

Den drog sig tillbaka några steg. Visade att den inte var fientlig. Feberyrseln kom tillbaka, han såg verkligheten genom vågor av dimslöjor. Men han kröp fram till paketet och vek upp det.

Det innehöll tre stora frukter, och något som såg ut som en bit kåda. Gåvor? Tack för barnpassningen? Han var för borta för att ens tänka på konsekvenserna av att en människa fått en gåva av en varelse på en annan planet.

Han kisade mot den. Dagen var på väg med rasande fart – och hettan. Självbevarelsen var det som höll honom samman. Han måste tillbaka till stationen, kunde inte bli kvar här. Inte för att det var mycket svalare därinne, men han var sjuk, försvarslös.

Han tog upp de tre frukterna.

– Tack, sa han. Det behövdes inte, men tack i alla fall. Det är en ny sort. Ska bli intressant.

Sedan tog han upp kådbiten, om det nu var en sådan, och visade den och försökte se universellt undrande ut. Varelser från främmande planeter hade knappast samma

kroppsspråk som människor, hittills hade vetenskapen varit övertygad om det. Men det hade ju gått bra hittills.

Långsamt och graciöst klev den stora katten emot honom. En hona? Hon var svårbestämbar. Lodjur, panter – kvinna? Nu ritade hon också i sanden. Ett streck, en symbol och ett streck igen. Symbolen var ett slags kors.

Efter att ha gett honom en snabb blick suddade hon ut det. Så ritade hon två streck, samma symbol och två likadana streck.

Hon försökte säga något. men vad?

– Jag har feber, sa han, men även om jag var klar i huvudet är jag inte säker på att jag skulle fatta vad du vill säga.

Då ritade hon tre streck, symbolen och tre streck.

Ett är lika med ett. Två är lika med två. Tre är lika med tre. Han nickade och ritade att fyra är lika med fyra.

Katten spann. Hon ritade ett stort kryss i sanden och pekade på sig själv. Hon ritade ett runt tecken och pekade på honom. Så satte hon det egna lilla likhetstecknet mellan symbolerna för honom och sig själv.

– Vi kan inte vara identiska som tal, sa han trögt. Menar du att vi ska vara vänner?

Katten sträckte ut en tass emot honom, och fattade oväntat elegant om den klibbiga kådbiten han hade i handen. Kanske känslan förstärktes av en lätt feber. I varje fall upplevde han beröringen med detta främmande

väsen som det mest enastående som dittills hänt honom. Hon tog klumpen ifrån honom och förde den till sin mun.

– Vad menar du? Ska jag äta den?

Katten lade kådbiten framför honom och drog sig tillbaka.

– Varför? sa han. Om du bara kunde förklara. Vi människor äter inte kåda. Gör ni det?

Hon förde ena tassan till sin mun och upprepade gesten. Med ett prasslande var hon försvunnen i lövverket.

Ansträngningen att ta sig tillbaka hade sugit all kraft ur honom. När han rörde sig, snurrade allting för honom. han orkat starta upp analysprogrammet skulle han kunna få svar. Vad kunde han göra nu? Lita på katten?

Även om hon menade väl kunde de främmande sakerna innehålla gifter för honom. En instinkt manade honom att lita blint till henne. Men det kunde han väl inte? Förnuft och känsla, intellekt och instinkt hade en uppgörelse samtidigt som febern steg mot en ny topp och han tappade bort tid och rum.

Nästa gång han blev medveten var det kväll. Lufttemperaturen var på väg ner. Min gud, tänkte han. Ska det fortsätta så här i evighet? Han kunde nästan spegla sig i kådans oljiga yta. När förnuft och instinkt säger emot varandra, måste någon av dem ha fel.

Vad kan hon ha menat? Vi är lika, så jag ska äta kåda. Dom äter kåda, då kan jag också äta kåda. Det verkar idiotiskt. Katter äter inte kåda, inte normalt. Inte hemma. Knappast här heller.

En känsla av att han kanske var på väg mot något. För om katter inte äter det normalt, när gör de det då? Det var då han kom att tänka på indianerna och kinabarken. Malaria, det han hade liknade väl malaria. Vad hette det klassiska medlet mot malaria från alla äventyrsfilmer? Kinin förstås. Det kom från bark. Varför då inte kåda?

Han var kallsvettig av att ha resonerat sig fram till detta osäkra resultat. Det byggde på ytliga likheter. Det var ett analogiresonemang som de flesta vetenskapsmän skulle ha förkastat. Men uppvisar inte tillvaron mönster? Är inte en osäker kunskap bättre än totalt tvivel?

Det hon velat säga var kanske: Vi är lika. Kåda hjälper oss, den ska hjälpa även dig.

Innehåller den ett naturligt antibiotikum? tänkte han. Men datorn fann inga främmande smittämnen i mig? Vilket förstås kan bero på att dess program inte kunde känna igen dem. Om jag bara kunde göra en analys. Fast skulle den kemiska analysen visa något vettigt? Antibiotika är ju egentligen gifter. Datorn skulle kanske varna mig utan att fatta vad det är frågan om? Dess expertsystem är baserat på tidigare kunskap. Det vet inget om det okända.

Ytterst är det en fråga om tro, tänkte han. Och vad har jag att förlora på att tro? Min hälsa? Men den är förlorad.

Mitt liv? Är detta ett liv då? Inte förrän man är desperat nog är man beredd att pröva allt. Är jag desperat nog?

Hur äter man kåda? Febrigt fnissande undrade han hur det skulle se ut med kniv och gaffel. Sen förde han biten till munnen och satte tänderna i den. De fastnade i kompakt seghet som i besk kola. Han slickade på det, och en ny smak fyllde hans mun. Det var inte gott men inte vidrigt heller. Snarare uppfriskande beskt.

Han låg och sög en lång stund, tills en bit hade mjukats upp. Den lossnade och gled in på hans tunga. Han svalde den och flöt in i tung medvetlöshet.

Han vaknade och satte sig upp.

Febern, katten och kådan. Otroligt, men han mindes det tydligt. När han satte sig upp kände han att benen var svaga, men de bar honom. Det var kanske en tillfällighet, men han kände sig helt feberfri. Vristmätaren bekräftade, visade bara på 36.9. Så låg temperatur hade han inte haft sen han blev sjuk. Han var en konvalescent på väg att bli frisk.

Kådan hade botat honom. Han var övertygad. Hade han haft Rijad eller någon annan fackman här skulle de ha lett Överseende. De skulle påpekat att det kunde vara en tillfällighet, att vetenskapliga bevis saknades. Men det fanns ju saker som man måste vara fackman för att inte försäkra att kådan hade hämmat sjukdomen. Han kände

det i hela kroppen. Men hur? Innan han sände det redan försenade svaret till Jennifer, måste han analysera ämnet. Så han skar loss en bit och startade upp maskinerna. Efter en stund kom en uppräkningslista av beståndsdelar på skärmen. En lång rad organiska föreningar, en del komplexa sockerarter, diverse aromatiska ämnen och så en serie icke tidigare kända substanser, sammansatta av kol, syre, klor, kväve...

Av en impuls frågade han datorn:

– Kan en människa äta detta?

Den svarade: Det bör hon undvika.

Då log han och gav den en bit av de tre frukterna. Det klarade den bättre. Den rekommenderades som ätlig. Här fanns gott om fruktsocker, mängder av vitaminer och spårämnen. Halten C-vitamin var mycket hög.

Han åt en och fann den läskande syrlig. Åt en till. Tog en kniv och skar en bit kåda som han sög på.

– Du menar nog väl, sa han till datorn, men somliga saker fattar du inte.

Budskapet han sammanställde till Jennifer var kort.

Beklagar försening. Sjukdom. Botad av en katt. Var är du? Allt OK?

– M.

Mot aftonen började sändaren blinka, så han matade

in sin kod och bad till den interstellära guden att det skulle fungera. En kvart senare kom svaret:

Så de har kontaktat dig med. Bra. Krya på dig.

– J.

tretton

Tre dagar senare var han på väg ner till bäcken och det var sen eftermiddag. Det prasslade snart till, och han var inte längre ensam. En kattunge sprang fram vid hans sida. Var det densamme? Omöjligt att säga.

– Hej kamrat, sa han, och smekte den utmed ryggen. Pälsen skiftade ideligen färg. Det måste vara en tillgång för ett rovdjur i skogen, förmågan att kunna smälta in. Eller var det ett sätt att kommunicera?

Hon var med. Stod litet längre bort och såg på dem. Och han förstod vad hon sagt med att sända barnet till honom. Att hon litade på honom, som han litat på henne.

Han kände något djupt i sitt bröst. Det var inte rörelse, fast det kändes så. Gemenskap? Är det möjligt? Allt han tänkt de gångna dagarna dök upp igen. Hur intelligenta är de? Var lever de? Hur lever de? Har de ett eget språk?

Han måste etablera närmare kontakt. Kanske Finetti

aldrig skulle hitta några spår av dem med sin datorkartografi, kanske de levde underjorden eller i klipphålor? Tänk om deras teknologi var så avancerad att de kunde klara sig utan att förpesta atmosfären eller stråla ut överflödigt energi, vilket var de hittillsvarande kriterierna på hög civilisation.

1 vilket fall som helst var planeten befolkad och det ställde allt i nytt ljus. Detta var deras värld.

Han drack vid bäcken. Han lekte med hennes barn. Hon avvaktade på håll, bara såg på dem. Vad tänkte hon? På att han var en främling, ett hot? Hur mycket av det förstod hon?

Plötsligt gav hon från sig ett skarpt ljud. Kattungen såg upp, jamade och försvann upp i ett träd. De var ensamma. Han gick bort till henne och sa:

– Kådan botade mig. Tack.

Hon kunde inte förstå det, hur intelligent hon än månne vara, men tonfallet... kanske. Hon såg orörlig på honom. Plötsligt tänkte han, kanske hon väntar på något annat? Ett tecken på att jag litat på henne liksom hon litat på mig. Men hur visar jag det?

Det var bara en impuls inifrån. Han föll på knä framför henne, öppnade skjortan över sitt bröst och var naken framför henne, naken och försvarslös. Han förde händerna åt sidan.

Då tog hon ett steg framåt. Hon vidrörde hans hals med munnen, avslöjande att hon sett hans svaga punkt,

förstått hans gest och accepterat det han ville säga.

Han ville röra vid henne, men visste inte om det var tillåtet eller tabu. Men sträckte långsamt ut händerna, och hon stod kvar. Han lade handflatorna på hennes huvud. Lät dem glida nedåt, kände den raffinerade mjukheten i pälsen. Hon förblev lugnt skogsgrön.

När hon öppnade munnen och ett slags återhållet morrande kom ut, som övergick i ett sjungande tonfall, förstod han att hon talade. Situationen var lika fantastisk som grotesk. Här satt han, näst Jennifer den förste som etablerat kontakt med en intelligent, utomjordisk var-else. Och de hade bara ett primitivt teckenspråk de kunde använda.

Han sände en kort fråga senare den dagen:

Kan du tala med dem?

Svaret kom:

Lite. Vet du din position? Min plan fordrar det. Jag har lyckats ta reda på din stationskod, men all information om positionen är spärrad.

fjorton

– Kan *du* hjälpa mig? sa han.

De satt invid stationen. Var hon verkligen en katt i ordet egentliga mening? Egentligen en meningslös fråga. Hon kunde inte vara släkt med jordens kattdjur. Fast 'katt' var ändå det närmaste man kom om man skulle beskriva henne i jordiska termer. Även om ansiktet var mer mänskligt, och kroppen mjukare, mindre djurlik, egendomligt kultiverad i sina rörelser.

Något av en kameleont, skiftande mellan rovdjur och kulturvar-else. Det fanns en stolthet i blick och hållning, precis som hos en ung jordkvinna som nyligen blivit medveten om att hon är vacker. Inget inbilskt, inget uppblåst, bara en medvetenhet.

Kommunikation, tänkte han. Om de har ett morrande språk kanske vi aldrig kan lära oss uttala varandras ljud. Då lade hon sin tass på hans hand, och den var mjuk och luddig. Uppmärksamhet, tack. Även här var marken delvis bar, och hon slätade ut sanden. Snabbt började hon rita linjer. Han såg blicken i pälsansiktet glöda till, och fångades av dess uttryck.

Hon var färdig och drog tillbaka tasserna som blivit en hand. Han såg på linjerna.

– Om jag bara fattade snabbare, mumlade han.

Sedan började han se ett mönster av trianglar och fyrkanter. Det fanns en triangel i mitten, rätvinklig med lika

sidor. Hon hade ritat ut schemat för hur man bevisar Pythagoras sats!

Men det var inte fullständigt. Han sträckte ut ett finger och drog de kompletterande linjerna. Hon började brumma, hon spann.

– Så hur mycket kan du egentligen? sa han.

Och fick åter en vision av hemliga, underjordiska salar där aristokratiska katter skötte energisnåla matematikmaskiner som löste kosmiska gåtor. Hon avvaktade. Det var hans initiativ nu. Han pekade på sig själv, och sa så tydligt han kunde:

– Mikael.

Han upprepade det. Det var gripande och en smula skrämmande att höra hennes hessa röst försöka modulera de främmande ljuden.

– Mmm-eee-oooo-cchh ...

Han lade sin hand på hennes tass, hennes kattkvinnehand, och de satt tysta medan värmelagren rörde sig i atmosfären och löven prasslade runt omkring.

En natt vaknade han med svaret och steg upp. Datorn var ständigt på. Först bad han den beräkna den inkommande signalstyrkan från sändaren, samt ange satellitsändarens effekt. Det gjorde den utan protest.

Sen sökte han information om hur signaler från en riktad sändare breder ut sig. Den kom också. Satelliten

låg i geostationär bana. Ganska snart hade han beräknat avståndet till den. Med hjälp av dess position skulle han kunna beräkna den cirkelsektor inom vilken hans station måste ligga. Men där stötte han åter på motstånd.

– Informationen är spärrad, sa den.

Nästa brev till Jennifer var en fråga om hon visste något om satellitbanan, och svaret kom nästa dag i formen av precisa koordinater. Han meddelade henne sitt maximala avstånd, och fick snart ett nytt svar:

Du är på samma kontinent som vi andra. Avståndet från mig mellan femtio och hundra mil. Det stämmer nästan för bra. Var beredd!

– J.

Beredd på vad? Vad hade hon hittat på?

femton

Han gick långa promenader varje morgon och kväll och kände hur benen blev starkare.

En tidig skymning ledde hon in honom i skogen och han undrade vart de var på väg, men kunde inte fråga. De följde nya stigar. Hon anpassade sin fart efter honom och färdades som han längs marken, men han viss-

te sedan länge att träden var hennes rätta element. Ibland försvann hon ditupp, och han hisnade när han såg henne flyga fram.

På marken gled hon fram på alla fyra, utom när hon reste sig och stod nästan som en människa, intensivt vädrande med de små toppiga öronen riktade åt vars ett håll.

Hon kom snabbt tillbaka igen ner ur träden, vare sig hon spanade därifrån eller talade med osynliga observatörer som följde dem från ovan. Den djupa natten var nära. Som om hon förstod att han var trött började hon söka. Till sist hade hon funnit ett träd vars stam var så knölig och förgrenad att även han kunde klättra upp i den.

Det var ändå ett mödosamt och osäkert arbete att ta sig upp, men han förstod hur hon kunde flyga längs grenarna, och älska det. Trädkronorna var vida och flätades samman till ett eget landskap. Marken skymtade undertill genom springor i moln av löv.

De stannade i en bred trädklyka.

– Du anser det väl osäkert att sova på marken. Jag undrar varför. Och kan jag sova här utan att ramla ner?

Hon visade på klykan inne vid stammen, och lade sig själv ute på den smalare grenen i perfekt balans.

Han tog fram den lilla kniven han hade för att kapa loss frukter, och i grenen ristade han samma symboler och likhetstecken hon använt när hon ville lära honom

äta kåda. Jag och du är lika.

Hon höjde blicken, hennes mörka pupiller såg in i hans och hon sträckte ut en tass som åter blev en hand, la den på hans och lämnade den kvar som en bekräftelse. Han somnade lycklig, inklämd i klykan och vaknade inte förrän fågelsången tog vid strax före gryningen.

Tid att fortsätta. Han kunde inte se nedåt i dunklet, men lät sig glida utmed stammen. Han rev sig på en kvist, men det var småsaker. Hon visade honom till nerhängande grenar med frukter, och de åt båda innan de fortsatte för att komma fram innan dagshettan blev för stark.

Var hon inte ett rovdjur ändå? Han hade aldrig sett henne jaga. Men klorna som kunde fällas ut och slå in i en trädstam, de vassa tänderna? Vart var de på väg? Skulle han äntligen få se hennes civilisation? Den förbryllade och mystifierade honom. Han hade inte sett några tecken på att hon använde eller ens förstod tekniska hjälpmedel.

Stationen vägrade hon gå in i, bara kniven accepterade hon med tveksamhet som en ersättning för vassa tänder och klor. Men vad skulle de med matematik till utan maskiner? Drog han förhastade slutsatser? Men hur? Han kunde inte se tankefelet även om han anade det.

Skogen glesnade. De färdades uppåt. Klippor sprängde sig ur jorden. Hon flög över vassa stenar, stod och vän-

tade i perfekt balans på smala block, men valde alltid vägar även han skulle klara av.

Trots att han kände det som om han skulle dö av värmeslag vilket ögonblick som helst, var det värt varje svett-droppe, varje flämtande, plågsamt andetag när hon stannade och med en gest bad honom se sig om.

Han såg sluttningen de kommit uppför falla ner mot den utsikt han så länge drömt om. Sjönk ner och satte sig och såg de böljande skogarna tätna till en djungel över vilken förmiddagen samlade ihop ett frisvävande dis, fukt och syre på väg för att befrukta en värld.

Stora svarta fåglar kretsade längre upp där berget tornade upp sig. Det var ändå inte högt, man kunde se att det bara var en knottra på en åsrygg, en utlöpare från en större bergskedja vars isgrå sidor förlorade sig i skyn så höga att man tappade sinnet för proportioner.

Hon snuddade vid honom för att få uppmärksamhet och pekade ut en klippställ i skuggan. Solljuset var oerhört starkt. Det fanns bara en sak att göra. Ta siesta.

I synfältet fanns en skimrande päls, och han förstod inte först vad den gjorde här hos honom. Sen var han vaken. Hon reste på sig utan att se på honom. Ibland var det som om hon hade ögon i ryggen, precis visste vad han gjorde och inte behövde bekräfta någonting.

Hon såg ut över branterna, och han reste sig och gick bort till henne.

– Din värld är vacker, sa han. Och du med.

Han kunde säga det eftersom hon inte förstod orden, utan på sin höjd hans tonfall. Fast ibland undrade han hur mycket hon egentligen förstod. Skulle han någonsin få veta?

Hennes ögon sa 'Stanna här!' och hon försvann över klipporna i graciösa språng. Ovanför steg en fågelsvärm mot skyn som en gråsvart hand, som öppnade sig och pekade med många fingrar åt vars ett håll. När den skingrat sig var det fortfarande som om en osynlig hand hängde kvar däruppe.

Hon kom tillbaka med en frukt mellan tänderna och nu placerade hon den mot hans läppar. Och han kände hennes andedräkt, inte den råa doften från tigerburarna på ett Zoo utan något annat, en slags vild renhet. Hennes morrhår kittlade honom, och ett förvirrat ögonblick undrade han om det var en invitation.

Men hon drog sig tillbaka, hade bara gett honom något att äta på det mest praktiska sättet. Även om de kunde använda tassarna med halvutfällda klor som ett slags händer att gripa med, var det självklart för dem att gripa och flytta saker med munnen. I det var de mycket lika jordens katter.

Sen ville hon kommunicera med honom på sitt eget matematiska sätt. De började med rätvinkliga liksidiga trianglar, som de kombinerade till olika geometriska figurer. Den varma stenhällen blev deras tavla, den var mjuk som grafit. När hon rörde sina klor över den, kunde

hon dra räta linjer och till slut skriva in figurerna i en nästan perfekt cirkel. Muskelkoordinationen bakom prestationen att rita en cirkel på frihand och på en inte helt slät klippa var beundransvärd. Men hon var långt förbi Pythagoras sats nu.

Han försökte uttrycka sin beundran, men det verkade som om hon tog det hela som entusiasm för geometri. Ett plötsligt infall hjälpte honom. Han ritade en cirkel. Försåg den med en skuggning för att visa att den var ett klot. Så pekade han på världen nedanför dem.

Då talade hon. Det lät som en blandning av ett spinnande, ett jamande och en sång. *Ouürr...* Skulle han någonsin lära sig att förstå henne?

Hon sköt mjukt undan hans hand, satte tassen utanför hans klot och markerade en punkt. En stjärna i rymden? Han nickade, pekade på sig själv och på punkten. Hon såg mot skyn och hans blick följde hennes. När hon såg ner igen fanns där något nytt i pupillerna. Han kände oförklarligt men tydligt att det var sorg. Men varför? Att han kommit som han kommit? Att han och hans folk var ett hot mot hennes verklighet. Vilket var precis vad de var.

Då ritade han snabbt 'Jag är du och du är jag' och rörde vid hennes kind strax ovan morrhåren, och var det inte som om hennes ansikte lättade?

Sedan fyllde hon en ny sten med symboler. Det kunde gälla lösningar av ekvationer med en geometrisk metod

men han var inte säker. Troligen var det något ännu mer avancerat. Men hon avbröt sig när hon märkte hans brist på intresse.

Solen var på väg ner nu. Hon satte sig rak och såg ut över världen och öppnade munnen. Tänderna fångade solstrålarna i gnistor. En skär tunga vibrerade medan hon långsamt började sjunga. Först trodde han att hon förvandlats till ett djur som ylar mot himlen, men det fanns alldeles för mycket variation och mening.

Den djupa rösten steg från baryton till ljus sopran i en skala som inte var jordisk utan gled som en fiol mellan tonerna. Han satt trollebunden vid hennes sida, lyssnade till sångens vindlande, virvlande kadenser som ekade ut över bergssida och dal, nådde skogarna nedanför och rörde vid himlens utspända membran. Sången gick upp i drillande falsett, varefter den sjönk mot en sonoritet, som nästan övergick i ett rytande, innan en ny stegring tog vid och bar den ännu längre uppåt. Hon sjöng om sin värld och sitt folk, samtidigt som hon öppnade sig själv för honom, gav honom del av sina förtrollande och skrämmande känslor. När hon tystnade lade han sin arm om hennes hals och hon lutade sig emot honom. Här var den närhet utan reservation som han sökt så länge, men gett upp allt hopp om att finna. Hon spann tyst och solen tog lång tid på sig att gå ner och försvinna, som om den ville hjälpa honom att bevara ett gyllene ögonblick.

sexton

Ljudet av helikoptern var ett hotfullt muller över den djupa tysta skogen, när de kom tillbaka. Ingen hade anropat honom över radion. Vem kunde det vara?

Den första tanken var att Dave beslutat göra processen kort. Även hon anade att det var fara på färde, gav honom en innehållsrik blick och försvann. Han visste att hon skulle stanna i närheten.

Han kröp ihop bakom ett överblommat buskage och såg hur helikoptern i plast och aluminium sjönk ner mot gläntan med stationen. Och när en dörr slogs upp, spärade han upp ögonen.

Det var Jennifer som steg ut, klädd i stövlar och med en laserpistol vid bältet. Hon gick rakt upp mot stationen, och han tvekade över hur han skulle reagera. Sedan var han glad att han inte kommit fram, för ur helikoptern steg två män från kolonin.

– Hoppas du kan hitta felet snabbt, för vi har lång väg tillbaka, ropade den ene efter Jennifer.

– Vi hade tänkt vara i Biopolis i kväll, tillfogade den andre med ett skratt.

Jennifer var nästan framme vid stationens dörr. När hon steg uppför den korta metalltrappan, utbrast plötsligt en av de två:

– Jag känner igen det här stället.

Den andre sa något avvärjande.

– Jo, insisterade den förste. Jag har varit här! Det var här vi placerade ut den där prästen som skulle bannlysas eller hur man säger. Har hon lurat oss?

Jennifer kastade upp dörren.

– Mikael! väste hon.

De två stod kvar vid helikoptern, fortfarande klen-trogna.

– Är du här? sa hon.

– Bakom snåren, viskade han.

– Göm dig väl, utbrast hon, hoppade ner och sprang inåt skuggorna.

De två kom springande med dragna pistoler.

– Kom tillbaka! ropade den ene.

– Här är inte tillåtet...

De nalkades stationen, och han undrade vad han skulle göra. Hans eget vapen låg därinne. Då hände något som överraskade honom men ännu mer dem. Ur snåren bröt *Hon* sig fram, flammande i blodrött. De såg henne och tvärstannade. Hon röt.

– Milda makter!

– En panter!

– Skjut!

– Akta dig! ropade han, men hon lyssnade inte utan röt igen så marken skalv och tog ett språng rakt emot dem. En laserflamma svedde grästuvorna bredvid henne, men nu sprang hon som i matematiskt beräknade oregelbundna kurvor, ett omöjligt mål för en panikslagen skytt.

Han kunde jämföra med snabbheten hos kattungen när den lekt med honom. Det här var något annat, en studie i tillämpad geometri.

– Hon driver dem mot helikoptern, tänkte han högt.

De två greps av panik när pantern kom allt närmare dem och sprang för livet, och när de snubblade kom hon närmare men inte för nära. De skulle bara känna sig jagade. Hon var tio meter bakom när de kastade upp dörren till helikoptern, tumlade in och smällde igen den. Hon stannade. Pälsen skiftade mot apelsin.

– Akta dig! ropade han.

En glimt av metall i ett fönster. Laserstrålen svedde en linje förbi henne. Hon tog ett sprang uppåt, gled genom de stillastående rotorbladen och dök upp på andra sidan. Oskadd. De var dåliga skyttar även på det avståndet...

Han tyckte sig höra dem argumentera:

– Skjut igen.

– Nej för helvete, låt oss komma härifrån bara.

– Den startar inte!

Men då började rotorbladen röra sig med ett svischande ljud som steg till ett vinande. Helikoptern lyfte, och flöt roterande över öppningens gräsmark. Hon rusade efter, en blixtnärhet i det gröna. I ett språng lyfte hon från marken utan ansträngning som om hon kunde flyga även hon. Hon slog en tass i helikopterns buk, föll tillbaka och tog mark i perfekt balans.

Farkosten vacklade till uppe i luften men ökade hastighet och lyfte mot trädtopparna. Försvann som en surrande mygga. De kommer inte tillbaka i första taget, tänkte han. Fast nu går det inte att bli kvar här längre. Om de kommer tillbaka, kommer de att vara fler. Och bättre förberedda.

Jennifer kom ut i gläntan.

– Jag trodde inte det skulle lyckas. sa hon. Härligt.

– Jag förstår ingenting.

– Glad att se mig?

– Ja, men förvånad. Var detta din plan?

Hon sjönk samman med axlarna, och han förstod att hon var dödstrött.

– Jag lyckades simulera ett mätfel på din station, sa hon. Jag passade in det när helikoptern var hos mig med förnödenheter. Insisterade på att det måste undersökas.

Hon kom emot dem, mildt skogsfärgad.

– Hon skrämde bort dem, sa Jennifer. Såg du så skickligt hon gjorde det?

Den stora katten gick sakta fram till Jennifer, och han såg sin före detta hustru knäfalla framför den främmande varelsen och böja huvudet för den.

Hon har lärt sig hälsa, tänkte han. Vad mer kan hon som inte jag...?

Hon vars namn ingen av dem ännu kände böjde lätt huvudet mot Jennifer, som satte sig upp. Hon gav ifrån sig ett läte som lät som ett morrande med inblandade

andra ljud. Katten såg på henne, och svarade.

Jennifer ritade på barmarken under trädet. Katten betraktade henne tyst, och sträckte sedan ut lassen. Drog några linjer och en halvcirkel.

– Kan du deras språk? sa han.

Hon log trött.

– Bara några ljud, sa hon. Jag har haft längre tid på mig än du. Minns du när jag kom till sjukhuset..?

Han såg chockad på henne.

– Redan då?

– De kom ut till mig veckan före. Två stycken. Förlåt att jag inte sa något.

– Det var bara bra. Jag kunde börjat yra och avslöjat något.

Katten sjönk ner på magen och betraktade dem outgrundligt. Som om hon ägde dem.

– Jag mötte en av dem vid sjön, sa han sen.

– Vid Biopolis?

Hon lät förvånad.

– Jag sa ingenting om det. Hur är läget där för övrigt?

Hon såg med ens bestämd ut. Överläppen höjdes och visade framtänderna. Han visste plötsligt att de bara var vänner nu, men mycket nära vänner, så nära man kan bli. De höll om varandra, och kysstes kamratligt. Det kändes som om allt blivit bra.

– Vill du ha en kopp kaffe?

– Finetti är tillbaka och har satt samman en rapport att

planeten saknar intelligent liv. De har fotograferat fåglar, insekter, träd och några slags hjordar av stora djur i djunglerna. Det är allt.

Han visste vad Finetti fotograferat. Den varelse som han mött på slätten innan de flyttade till sjön. Och som ingen trott på.

– Det finns bara en positiv faktor på vår sida, sa hon, för jag hoppas och antar att du tänker som jag.

– Om vad?

– Rapporten hem. Det finns en sändare i Biopolis som ska överföra den. Den arbetar med gravitoner så det finns inga tidsbegränsningar. Men den har bara kapacitet att sända ett meddelande, sen är den nerbrunnen. Om det kommer en rapport att planeten inte är bebodd, startar ett massivt kolonisationsprogram omedelbart. Det innebär tiotalet stora skepp på lika många år. Du kan tänka dig konsekvenserna. Man börjar bygga städer. Skogarna mejas ner. En process som är svår att hejda när den väl kommit igång.

– Men VF-stadgan...?

– Men då måste budskapet klargöra att planeten hyser intelligenta varelser på ett sådant sätt att ingen kan tvivla. Tror du att den kommer att göra det?

– Naturligtvis. Här är ju katterna..., eller vad menar du?

– Nej, det finns ingen annan. Katterna räcker. De är den högst utvecklade livsformen. Men de lever i träden

och de saknar allting vi ytligt förbinder med intelligens. Maskiner, städer.

Hon sköt en hårlock ur pannan.

– Sänder vi ett fotografi av en katt och meddelar att vi kan prata med den, kommer det säkert att bli sensation, sa hon illusionslöst.

– Tidningarna meddelar att man hittat ett slags tigrar i universum. Entusiasmen i medierna är stor, för något sådant har inte hänt förut. Men nu träder experterna in på scenen och uttalar sig orakelmässigt. Troligen säger de så här: ‘Visst kan de tala med de här kattvarelserna, liksom hundälskare tycker att de kan tala med sina hundar. Men inte skulle vi fridlysa en planet befolkad av taxar och pudlar?’ Och när de sagt det är saken avgjord. Ingen politiker riskerar sitt skinn för en sak som framstår som löjlig. Jordlika planeter är för sällsynta för att man ska kunna avstå från dem.

– Men vad kan vi göra?

– Det är det vi måste räkna ut. Vi har högst ett halvt år på oss.

– Vad är det som ger oss ett halvt år? Tänk om de sänder rapporten medan vi är här.

– Sändaren kan ställas i ordning på en dag. Men just nu befinner vi oss på fel sida av solen. Eftersom sändaren är svag finns risker för störningar. Det är en veckolång period sex månader framöver, som är mest gynnsam.

– Jag tycker inte det här, sa han. Hon drev bort dem skickligt, och jag beundrar henne. Men de kommer att rapportera att de blev anfallna av vilda bestar. Hur ska vi kunna övertyga någon om hennes intelligens efter det?

– Jag förstår dina farhågor, men vi har ett halvt år på oss. Det måste gå på något sätt.

Han såg undrande på henne.

– Varför gör du det här? Jag har växt upp under en ockupationsmakt, så jag kan se vad katterna skulle råka ut för. Men många skulle säga att mänskligheten behöver den här planeten. De skulle beklaga om urbefolkningen kom till skada men ursäkta det med alla de framsteg som skulle följa, alla emigranter som skulle få en plats att bo i bortom slum och ghetton. Alla barn som fick en bättre uppväxtmiljö.

– Den förbannade utilitarismen, suckade hon. Det den säger är i grunden att majoritetens intressen alltid är de legitima. I mina ögon är det inte moral, snarare motsatsen. Vi har ingen rätt till deras värld. Så enkelt är det. Och vi *vet* det båda.

Hennes ansikte fick ett frånvarande uttryck.

– Men jag har fler skäl. För jag fann något här, som jag sökt hela mitt liv. Vi pratar så mycket om integritet och frihet, och hela tiden kränker vi den. Här är varelser som är födda fria. De lever i en vildmark på ett sätt som vi aldrig skulle klara av och har en intelligens som är överlägsen vår.

- Du menar det verkligen.
- Ska jag behöva övertyga dig också?
- Nej, jag är bara överrumplad. Och jag har inte känt dem så länge som du. Att de har matematisk begåvning och språk är ju uppenbart.

Han berättade om kattungen som börjat kommunicera med honom.

- Just det. Han började kommunicera med dig. Ett barn!

- Vi kan få ett problem till.

- Vad menar du?

- Med vetenskapen. Katterna strider mot grundsatserna i darwinismen. De kan knappast ha någon glädje av sin matematiska förmåga om de saknar teknisk civilisation. Ett tag trodde jag de hade den någonstans under marken, men det finns alltså inte någon alls.

- Du har kanske rätt, sa hon. Katterna är inte bara våra rivaler om posten som universums medelpunkt. De är anomalier för hela vårt sätt att tänka. Det ger ännu ett skäl att försöka underkänna dem.

- Därför måste bevisen vi lägger fram vara entydiga. Vi kanske inte kan övertyga alla, men om tillräckligt många blir tveksamma kanske det räcker.

- Ja, det är det bästa vi kan hoppas på. Ett moratorium. Ingen omedelbar kolonisationsväg. Tid för ytterligare utredning. Ja, en tidsfrist.

- Har du besökt deras hem?

Hon skakade på huvudet.

– Nej. Men något säger mig att vi kommer att få se det snart.

Hon såg bortåt, och katten hade också rest sig. Färgerna skiftade i henne, böljade fram och åter i svaga nyanser. När han följde hennes blick såg han ännu en katt i skogsbrynet. Den var tyngre, hade längre svans och mörkare päls. En hankatt, en man. Blå ögon såg på dem.

Kommer ni nån gång?

sjutton

Trötta och missmodiga efter två dygns vandring genom ett skogslandskap, där man gick på sviktande skikt av gamla grenar och löv och ständigt måste se var man trampade, märkte de först inte att de var på väg in i eller rättare in under katternas by.

Men så glesnade det mellan trädstammarna även om lövvalven fortfarande växte samman och bildade en grönlummig himmel. När de såg upp, var byn plötsligt där. Katterna satt i rader på utskjutande grenar, och deras färger avvek bjärt från lövens grönhet och stammarnas gråbruna schatteringar, pälsarna skiftande mellan nyfikat gulvitt och mer vaksamt mörkrött. Och kattungar hoppade nyfikat mellan grenarna, kasade längs stam-

marna, ibland på väg ner för att beskåda främlingarna, när de kallades tillbaka och motvilligt lydde.

Över allt detta kunde man se vad som liknade små kojor eller hyddor, ofta där några grenar möttes, men det gick inte att avgöra härifrån om de var flätade, eller om träden växte på det viset. Till att se var byn en utväxt i trädskronornas värld.

– Kanske mer primitivt än man skulle ha väntat sig, sa han, för han hade ännu inte gjort sig riktigt kvitt den första visionen av underjordiska salar med matematikmaskiner.

– Det är så mycket vi behöver som de klarar sig utan, svarade Jennifer.

Deras vägvisare ledde fram dem till en rot vars rygg sträckte sig upp ur marken upp mot en grov stam, som måste vara tio meter i omkrets. När de stod på den, kunde de ta sig upp på en kraftig gren, som ledde vidare till en avsats på nästa träd, och så vidare. De kände de två katternas namn nu, och eftersom de hade svårt att säga dem, hade de skapat uttalbara förkortningar, vilket accepterats. Kairru gick före och visade hur de skulle få fotfäste. Auirr fanns ständigt undertill, på vakt ifall någon av dem skulle tappa fotfästet.

De behövde inte klättra som apor för att kunna ta sig fram och upp, det var mer som att följa knotiga trappor och klänga i repstegar. När de såg de ner genom en spricka i lövverkets skum, upptäckte de att det var fyrtio

eller femtio meter till marken.

Inte mycket för en som färdats genom ljusår, ändå kändes det i magen. Vi är så svaga, tänkte han, och ändå har vi kommit så långt. Kanske är det just därför. Vi måste ständigt bevisa för oss själva – ja, vad? Vad är det vi vill bevisa?

Det hjälpte att allting var så tätt. Man kunde låtsas att marken inte fanns sjuttiofem eller hundra meter ner, för den syntes snart inte alls.

Auirr och Kairru ledde dem upp till en hydda. På nära håll var den mest en serie grenar som växte flätade om varandra, så att de bildade ett mycket glest golv. Klykor där barken var blanknött visade var katterna brukade vila.

Taket var levande även det, ett mindre valv av meterstora snedställda lövparaplyer. Det var som om trädet beskyddade sina katter och lät löven växa sig extra stora här för att ge skydd mot regn. I den här hyddan var det plats för åtminstone fem familjemedlemmar fast den var tom just nu. Kattungar kikade fram ut löven runt omkring med stora, liksom roade ögon. Auirr sjöng någontill dem, och fick ljusa sjungande svar. De försvann.

Han avundades Jennifer som redan haft tillfälle att lära sig deras språk. Hans privata gemenskap med Auirr hade varit ordlös. Han saknade den.

Under kvällen satt de återförenade människorna tätt till-

sammans och lyssnade. De vuxna katterna hade sammanträdde längre ner, ett uppförande av *Mästersångarna i Nürnberg*, fast med katter i alla rollerna.

– En kort respit, sa hon eftersinnande och lutade sig mot barken på huvudstammen bakom sig.

– Vi kan behöva den, sa han. Det kommer att bli strid. Egentligen har striden redan börjat. Vi visste det bara inte.

– Det var bara skärmytslingar.

Han nickade.

– Ja jag vet. Har du tänkt på vilken maktapparat vi har emot oss? Kolonisationsmaskinen ligger i startgroparna.

– Men vi har VF-stadgan på vår sida. Om man ska vara cynisk, så gynnas vi också av att det finns människor som anser att en regel måste följas bara den existerar. Dessutom finns det ju människor med både förstånd och samvete, bara man kan nå fram till dem. Det viktiga är att rapporten som skickas till Jorden blir rätt formulerad.

– Och där blir det motstånd.

– Dave kommer knappast att ge dig och mig rätt att utforma den utan vidare.

– Men det gäller inte bara Dave. Hur kommer alla de andra att ställa sig?

– Det här är en fantastisk planet. Vi begär att de ska avstå ifrån den. Hur ska de kunna uppfatta en sådan begäran som rimlig? Jag vet inte hur vi ska bära oss åt, men

jag vet att vi måste försöka. Jag ser Amazonas för min inre syn, hur det såg ut i gamla filmer från nittonhundratalets mitt, och hur det ser ut idag.

– Är det inte lika mycket för mänsklighetens skull, som den inte bör tillåtas förstöra den här planeten också? Om den får finnas kvar, kan den hjälpa oss att förstå saker vi hittills vägrat förstå.

– Det är också en rättvisefråga. Om våra VF-stadgar inte bara är hyckleri, ska de tillämpas här.

– Men många kommer att se oss som förrädare mot vårt eget släkte.

– Det är vi inte!

– Nej, ibland är människan sin egen värsta fiende. Katterna hotar henne inte.

– Så vi är överens, sa hon. Vi måste ta oss till Biopolis. Vi måste se till att den rapport som sänds ut innehåller sanningen om planeten i stället för Finettis lögner. Men 'Känn din fiende!' är en gammal regel.

– Dave? sa han.

– Han är nyckelfiguren.

– Jag förstår honom inte. Gör *du*?

Hon log svårmodigt.

– Du undrar inte bara över Dave, du undrar också över mig. Hur var det som hände möjligt? Vad ska jag säga, jag var olycklig, och han fanns där. Han är bra på att få en att tro att han förstår.

– Det som hände ute i rymden vill jag helst glömma.

Men varför följer alla honom?

– Dave Chirocco är en medelmått. Men han är duktig på en sak. Han kan spela ut sin medelmåttighet. Människor känner att han är en av dem, och det räcker långt. Låter jag väldigt desillusionerad?

– Ja. Men fortsätt.

– Han kan verkligen vara mycket förstående, rentav kärleksfull. Först efter en tid inser man att han bara gör något, när det kan gynna honom själv. Man är alltid antingen för Dave eller mot honom.

Kattsången hade nått en kulmen nu. Ur kören steg en röst de båda kände igen, Auirrs vilda sopran.

– Kommer vi någonsin att förstå dem? sa Jennifer plötsligt långt borta i tankar.

– Jag vet inte. Men berätta mer om Dave. Känn din fiende, sa du. Du känner honom. Vad hände?

– När han förstod att jag aldrig skulle bli hans undergivna egendom, att jag tänkte fortsätta med mitt arbete och ville tänka självständigt, blev han kylig. Sen upptäckte jag något skrämmande. Plötsligt hade alla i omgivningen en förvrängd bild av mig. Jag isolerades och hade ingen att vända mig till. Jag var plötsligt den opålitliga, den som övergett sin man. Allt jag kunde säga skulle bara vändas mot mig själv.

Han såg att minnet upprörde henne. Men han behövde få veta.

– Du minns när jag bröt mot hans order och kom och besökte dig?

– Javisst.

– Nästan omedelbart kom en som jag trott vara min vän och lät undslippa sig att jag kanske hade dåligt samvete. Jag förstod genast vem som gett henne den idén. I ena ögonblicket var du den anklagade, i nästa ögonblick kunde Dave spela på folks medkänsla med dig. Han utnyttjar alla folks svagheter inklusive deras korta minne.

Han tuggade på det litet. Långt inom honom satt en tagg kvar. Hon hade övergett honom, någon del av honom ville inte förlåta det, resten av honom sa att han borde förstå. Han hade själv hjälpt till att skapa deras inferno. Tid, jag behöver tid. Han bytte samtalsämne.

– Hur tror du han kommer att reagera på katterna?

– Han har haft sin politiska karriär här planerad hela tiden, sa hon som om idén just föll henne in. Det var därför han ville ut. På Jorden hade han aldrig haft en chans. Konkurrensen är för hård där. Men här är vi en splittrad samling. Många är tacksamma mot Dave för att han 'uppoftade sig' och tog hand om allt det tråkiga som makt och politiskt beslutsfattande.

– Om man strävar efter politisk makt, är det säkert en fördel att vara med från början. De som kommer hit senare möter en färdig situation. Och de kommer i kontingenter, utan att känna varandra väl nog att ha ett motalternativ. Om han sköter sina kort, kan han se fram emot

att bli president för en hel planet med tiden. Han har ett klart förspång.

– Fast om kolonisationsprogrammet kommer av sig, eller det blir en väntetid, ett moratorium, då härskar han på sin höjd i lilla Biopolis. Eller mister allt.

– Vi kan säkert vänta oss motstånd där. Men det känns egendomligt att en världs öde skulle hänga på en sån som Dave.

– Åh, om inte Dave varit bäst på att intrigera hade någon annan tagit rollen som den självklare ledaren.

Under dem sjöng katterna flerstämmigt igen.

– Vi talar om något annat, utbrast hon plötsligt.

– Vad då?

– Varför inte kärlek? Tycker du inte Auirr är vacker?

De hade kommit till en slags tyst förståelse att det trots allt var slut mellan dem. De var vänner, de skulle hålla ihop, men inte mer.

– Hon är mycket vacker, sa han undvikande, men hon... vi kan inte ens prata. Och vi tillhör ju främmande släkten. Varför frågar du det?

Hon var tyst ett slag. Sen sa hon:

– Jag har en sådan egendomlig känsla av att Kairru tänker förföra mig.

Hennes tonfall var märkligt. Det lät som om hon inte själv trodde på vad hon sa. Hon lutade sig tankfullt tillbaka.

– Och av att han kommer att lyckas, sa hon med en

viskning som var knappt hörbar.

Nästa dag såg de ut över den stora dalen från höjden av berget, längre upp på samma berg där Auirr sjungit för honom. Utsikten var imponerande men Jennifer studerade mest en bit holofilm med en satellitkarta över området.

– Du tänkte då på allt, anmärkte han.

– Se här, sa hon och ignorerade hans replik, här är vi på sidan av en dal. Dalen är väldig, hundra mil i diameter.

Hon pekade på bilden av dalen, som tycktes sväva ovanför den mycket mindre plastbiten när de klara, direkta solstrålarna träffade den.

– Här låg min station. Och här är floderna. De kommer från en sjö uppe på högslätten, här. Du känner väl igen den?

Det var som att se ner från rymden på en färgminiatyr av landskapet. Genom att böja plastskivan lätt kunde hon få ett visst parti att framträda starkt förstorat.

– Vi måste tillbaka till Biopolis, sa hon, men det kommer att ta tid.

– Hundra mil fågelvägen. Det bör gå.

– Det tog oss två dygn från din station och hit. Och den sträckan motsvarar ett hårstrå i bilden. Ett tunt hårstrå.

– Ett morrhår?

– Var allvarlig. Vi måste planera.

– Jag kan inte vara allvarlig. Här lockar du mig ut i rymden, och nu vill du ha med mig i ett uppror mot den demokratiskt valda regimen.

Hon snurrade runt.

– Jag trodde...

Han lade handen på hennes mun.

– Jag menar inte så. Men se på oss! *Är* inte situationen komisk?

Det var varmt. De borde ligga någonstans i skuggan och dåsa. Hon insåg att han hade rätt, nickade lätt dåsigt.

– Vi var ett udda par från början. Men jag är inte längre en överklassflicka, som måste visa sin självständighet till varje pris. Du är inte längre en okunnig pojke som hatar allt och alla. Vi har utvecklats för att vi måste det. Och nu är det vi som måste göra det.

– Men där är så många barriärer. Vi måste lära oss katternas språk. Jag vet att du kan en del, och jag kan nu några ljud, men vi måste lära oss tala med dem obesvärat.

– Det är det värsta, sa Jennifer. Vi kan nog aldrig lära oss att sjunga som de även när de talar. Och jag tror mycket av betydelse ligger i tonernas klang.

– Vi kan lära oss lyssna. Och de kanske kan lära sig uttala vårt språk. De har en stor förmåga att frambringa olika ljud, så varför skulle de inte kunna härma oss med tid och övning?

Hon avbröt honom.

– Jag har visat kartan för Kairru. Jag pekade ut en väg, och när han funderat på det rättade han mig. På grund av den djupa ravinen här, måste vi göra en omväg ända ner till den här punkten, där floderna möts. Vi behöver inte ta vägen genom deltat. Men ändå fördubblas sträckan vi måste tillryggalägga för att nå Biopolis. Vad sa du?

Hon slog plötsligt armarna om honom. Han fick en snabb kyss på kinden.

– Du är ett geni, utbrast hon. Givetvis! Om inte vi kan lära oss tala deras språk, så kan de lära sig vårt. Tänk om de bara kom in i lägret och kunde föra ett samtal – *vem skulle kunna tvivla?*

Innan Auirrchchiuiia och Kaiirruachuirr åter lämnade klanen tillsammans med främlingarna hölls det en fest. Nya sånger diktades och gamla sånger sjöngs om. Åter sjöngs de viktigaste delarna av Auregkchchuuirrs sista sång, och alla kunde åter förundra sig över de nya talens sällsamma egenskaper. Och njuta av bevisets glasklarhet.

Främlingarna trodde kanske det var till deras ära, men egentligen var det Auirrchchiuiia och Kaiirruachuirr som hyllades. De skulle lämna klanen, och kanske aldrig återvända. Och de gjorde det för skogarnas skull. För sin världsskull.

Unga män som drömt om att få åtnjuta Auirrchchiuiias gunst trädde fram och sjöng om sin saknad. Hon satt

tyst bredvid den främmande varelsen, alla kunde se hur hon gick upp i sin nya uppgift. Men att hon var rörd lät hon alla få veta, när det blev tid för henne och Kairru att svara.

Hon svarade med att besjunga pojknarnas skönhet, och beklagade att hon måste avstå från dem alla. Om hon någon gång verkat ointresserad, så hade det mest berott på att klanen hade så många attraktiva män att det var svårt att välja. Men också på att hon gett mycket av sin tid åt Den Gamle under hans sista år. Och på att han gett henne ett uppdrag. För de nya varelserna var ett hot, även om ingen ännu visste hur.

Skogarna var stora, och det var svårt att se hur dessa klana och långsamma främlingar skulle kunna störa deras frid. Men Den Gamle hade varit känd för sina visioner, och han hade utfärdat den kraftigaste varning långt innan det ännu dykt upp en främling. Nu var de här, och de måste studeras.

Genom att följa dem till deras by, vilket hon och Kaiiruechuirr förstått att de ville, skulle de båda få strålande tillfällen att studera dem. Hittills hade de mest sett främlingarnas svagheter. De var slättvarelser och dessutom långsamma. De var intelligenta, men ibland fattade de inte de enklaste tankar.

Hon var övertygad att om de var en fara, så var det inte för att de här två hade onda avsikter. Mannen hade hon testat mycket noga, när hon under noggrann bevak-

ning sänt sin systerson i hans väg. Han hade tagit hand om ungen, lekt kärleksfullt med den, och visat tydliga tecken på naturligt föräldraskap. De goda första intrycken hade bekräftats av deras senare samvaro. Han ville förstå skogarnas visdom, även om han inte alltid kunde det.

Katterna lyssnade och nickade. Auirrchchiuua sjöng alltid klokt och bra, även när hon var återhållsam med sina känslor som i afton. De skulle alla sakna henne.

Det blev Kaiiruechuirrs tur. Han berättade om hur kvinnan genast förstått innebörderna av mycket abstrakta bilder han ritat för henne. Han trodde de skulle kunna utveckla ett gemensamt språk. Tyvärr kunde främlingarna inte alls sjunga. Deras egna läten var hårda och onyanserade, men han hade lyckats imitera några av dem. Med övning skulle det kanske gå bättre.

Han var övertygad om att kvinnan var en vän till skogarna, men hon hade visat honom en konstlat framställd bild, där man kunde se världen som om man flög mycket högre än orrhuu. På den hade hon pekat ut främlingarnas by vid sjön Auorangng på högslätten. Kvinnan ansåg att det var nödvändigt att bege sig dit. Han förstod ännu inte helt varför, men det skulle utan tvekan ge goda möjligheter att studera främlingarnas klanliv.

De skulle ta kontakt med Auorangngklanen och skicka bud tillbaka med underrättelser om hur det utvecklade sig. En dag skulle de återvända med mer kunskap.

Han slutade med en hyllning till alla forna jaktkamrater.

Då hände något egendomligt.

Mannen från stjärnorna reste sig och det verkade som om han tänkte sjunga, men det enda han kunde frambringa var de korthuggna läten som var så karakteristiska för hans släkte. Allt annat än sångbara. och därtill obegripliga. Det var likväl ett försök, ett uppriktigt försök, att tacka för sångerna han fått med en egen sång.

Den främmande kvinnan reagerade först negativt. Kanske ville hon inte att hennes frände skulle röja sin brist på sångröst offentligt. Kanske fanns det något annat ännu mer obegripligt skäl. Men Kaiirruetchuirr hejdade henne, och klanmodern nickade välvilligt när han var färdig.

Männen studerade främlingskvinnan och diskuterade henne ingående. Hon var mindre, mjukare och något mer kattlik än sin manlige frände. Hennes röst var ljusare, och hennes nakna hud slätare, samtidigt som pälsen på huvudet paradoxalt nog växte ner längs skulderna.

Några unga män tyckte hon var frånstötande, medan andra menade att det bara var en fråga om att vänja sig. Skogarna rymde många varelser som var betydligt säregnare, men som man ändå kunde leva i god samsamhet med.

Kvinnorna diskuterade mannen sinsemellan, och ingen av dem avundades Auirr hennes uppdrag. Hur skulle hon kunna slicka hans päls? Hur skulle de kunna umgås?

Man var ense om att främlingarna verkligen var främmande på alla tänkbara sätt. Det fanns djur som födde sina ungar nakna, men ett djur med päls bara på huvudet var en absurditet.

Ändå var det uppenbart att de här två gjorde sitt bästa för att uppträda med balans och ingen kunde tycka illa om dem. Auregks spådom måste dock vägleda, och Kaiirruetchuirrs och Auirrchchiuiias modiga plan att lära sig det omusikaliska språket fick beröm i de avslutande sångerna.

Det fanns sorg i många bröst när aftonen nalkades sitt slut. De två unga hade utmärkt sig i jakterna. De hade varit goda vänner. Många av de äldre hade sett det perfekta paret i dem. Den situation som uppstått nu var egentligen fylld av disharmoni. Som ingenting förr.

Skulle det hota den Gamle anat uppsluka dem? Eller fanns det en utväg? Det svåraste var att förstå hur varelser så svaga och klena, så långsamma i reaktionerna och fumliga i rörelserna någonsin skulle kunna hota skogarnas barn.

Det gyllene språnget

ett

De sov i två intilliggande trädklykor, Kairru med Jennifer och Auirr med Mikael. Parbildningen kändes helt naturlig. Auirr och han hade utvecklat en speciell förståelse under de första veckorna vid stationen. Och Kairru hade redan från början ägnat Jennifer artig uppmärksamhet. Hon hade trott att han tänkte förföra henne, en löjlig tanke förstås. Men han var uppmärksam och uppehöll sig gärna nära henne, när han kunde.

De vaknade strax före soluppgången och när de ätit olika slags frukt, skyndade de på tills det blev för hett även under skuggande trädkronor. Kairru och Auirr gled ständigt genom grenverket ovanför, framför eller på sidorna. En av dem var alltid inom synhåll.

Siestan tillbringade alla slumrande uppe i ett träd. Den längsta sträckan tillryggalades när solen började gå ner och kvällssvalkan var på väg så att man levde på dess föraning. Kläderna blev ändå genomblöta och svettiga och de tog av dem och bar dem över axlarna. Även då revs tyget upp i taggiga snår och slets mot barken vid allt

klättrande. Mer och mer kastades, tills bara ett par tunna shorts återstod och en alltmer sliten blus till skydd mot solen. Jennifer hade tidigt börjat gå barfota, och han följde motvilligt hennes exempel när de svettiga skorna började ge skavsår och blåsor. De första milen var värst, sedan kastade han bort dem och var av med ett problem till.

De var på väg ner i den djupa skål som kanske var resultatet av en forntida kosmisk kollision. Skogen ändrade ständigt karaktär. Men vare sig den var glesare eller tätare, vare sig stammarna var tjocka och knotiga eller smala och blanka, bildade kronorna ett grönt valv över ett landskap, som mer och mer framstod som en tidlös ram runt en tidlös existens.

Ju längre ner i dalen de kom desto mer surrade luften av varelser som de spontant identifierade som insekter, helt oavsett deras eventuella släktskap med jordens flygfän. De hade antenner, tunna surrande vingar, var stora och dumma eller små och sluga, satte sig ofta på en och drack ens blod. Men det var ett annat blod än de var vana vid, så de flesta dog med käftarna begravda i en hårsäck, som inflammerades.

När Auirr såg hans eldröda insektsstygn insisterade hon på att först slicka dem och sedan gnida dem med ännu ett slags kåda. Han underkastade sig behandlingen. Hennes tunga hade en raspighet som hon kunde kontrollera. Den rev ut resterna av krypen och kådan desinficerade

efteråt. Kairru gav motsvarande hjälp till Jennifer.

Innan de somnade låg de och pratade. Han hade lärt sig särskilja fler och fler av katternas språkljud. Det svåraste var att härma dem utan att få ont i halsen.

Auirr hade lättare att härma honom, när hon hittat rätt tonläge. Att de två katterna lärde sig människornas språk, och vice versa, var något som växte fram i den dagliga samvaron, i nätternas tysta kommunikation, i en förening av toner, blickar, beröringar.

Men det växte fram något utöver den språkliga förståelsen. Allting var som det skulle när han vilade bredvid henne. Då var han bara en levande varelse, inte en man utan identitet som tagit steget från det ena självbedrägeriet in i det andra. Han hade lekt präst, men han skulle aldrig kunna spela rollen igen. Även om han blev återupprättad i kolonins ögon, skulle det vara helt omöjligt, eftersom det inte var han. Frågan var bara vad som var han. Det var den obesvarbara fråga som fick sitt ordlösa svar i hennes närhet.

Efter en tid hade han börjat skriva dagbok, eftersom han ville hålla fast vissa tankar och upplevelser. Han hade varken papper eller penna, men han hade sitt minne.

Dagboken skrev han som på ett osynligt papper i det säregna hypotillståndet. Det bara rullade fram och fylldes, ibland med långa utläggningar, ibland korta rapporter. Han mindes det han skrev ord för ord. Många år senare kunde han återkalla det med bara smärre luckor.

Fyrtiotredje dagen. Landskapet har varit egendomligt de sista veckorna. Jag börjar tro att det inte finns någon egentlig mark här, utan att skogen sträcker sig många kilometer neråt. Det är som om den växte ur sina egna fallna grenar och lövmängder. Man ser inte många djur, mest fåglar i olika storlekar och färger, och lysande insekter som virvlar förbi. Vi tror i alla fall det är insekter. Vi kan knappast fråga våra värdar, för även om vi börjat förstå varandra, vet de inget om Jordens djur. De kan bara ge namn, som vanligen är långa och svåra. Fast fågel heter 'orrhu'. Det är kort nog, men ska uttalas sjungande med en vindpuff i mitten som ingen av oss människor klarar av. Ibland slår det mig att här kanske finns mängder av djur, som vi inte kan se, som skräms av våra dofter eller knakandet av våra steg, eller som katterna dirigerar oss förbi i det gröna dunklet.

Femtiosjunde dagen. Vi tuggade i oss sista biten torrprotein idag. Nu får vi leva på nötter och frukt, men det verkar inte vara en dålig kost i och för sig. Auirr upprepar ord för mig, och jag försöker minnas dem. Hon avbryter när jag blir för trött, har en stor känslighet för mina sinnesstämningar. Hur hon lärt sig avläsa dem förstår jag bara inte. Men det jag beundrar allra mest hos henne är hennes fullkomliga öppenhet.

Om morgnarna kunde de dricka dagg ur skålformade blad. Det var för svettigt för att vara paradiset, men vissa bra dagar var det så nära paradiset man kan komma.

Vandrandet var till en början mycket tröttande och enformigt, men med tiden föll de in i en regelbunden lunk, och frukter och nötter återgav dem alltid krafterna för en sista insats innan det blev för varmt eller natten föll och skogarna blev ett enda gåtfullt surrande djup.

Han försökte hålla räkning på dagarna, men tappade den till sist. Auirr visste. Allting som hade med tal att göra var självklart för henne. Han frågade henne ibland, men det var svårt för henne att förklara något som föll sig så naturligt för henne själv. Det var ett enkelt och logiskt system, men kanske var det omöjligt att behärska det om man inte var född in i det.

Närmast kom han deras sätt att tänka när han sjöng något på deras sätt i sitt inre, så som man kan erinra sig musik som gjort intryck på en, liksom höra orkestern i sitt huvud.

Ibland försvann katterna om natten, men var alltid tillbaka vid soluppgången. Kanske de rekognoscerade.

Sextionionde dagen. En episod jag aldrig glömmer. Vi har äntligen nått fast mark, hårdtrampad jord. I kväll såg vi en bäck som en silverlinje mellan löven och stammarna. Kairru och Auirr var femtio meter borta, stod och väd-

rade i vinden. Vi två såg bara vattnet. Sprang dit och klev i. Det var iskallt och klart. Svalkan spred sig till huvudet. Blodkärlen i fötterna fick sin stadga tillbaka.

Då sa Jennifer sakta: – Vad gör Kairru däruppe?

Min blick följde hennes, och jag rös fast det är åtminstone trettiofem grader i skuggan. Kairru låg ovan oss på en utskjutande gren, och hur han ljudlöst kommit dit kunde man inte förstå. För ett ögonblick sen hade han varit långt borta. Hans blick var hypnotisk, fixerad och farlig, riktad mot oss. Genom det blå i pupillerna bröt en gul eld.

Men vi hann aldrig tänka. Plötslig flög han genom luften. 'Herregud, han anfaller oss!', tror jag vi båda tänkte och visste att vi inte skulle ha en chans.

Men han ven tätt förbi oss som ett starkt vinddrag och försvann ner i de tjocka lövplantorna på andra sidan bäcken. När han kom upp hade han ett grått djur i munnen. Huvudet på det hängde ner, nacken var knäckt. Han visade det och fick tydligt fram ett ord samtidigt:

– Farlig.

Jag gick närmare, rätt matt i knäna. Djuret erinrade om en ödla, men det hade päls, en tunn päls, eller var det mycket fina fjäll, ett slags fjädrar? Men jag glömde det genast, för som Kairru höll varelsen såg man dess tänder. Två sylar som stack ut.

– Tror du de är giftiga? sa Jennifer bredvid mig.

Jag nickade fast frågan var retorisk. Kairru måste ha

uppfattat situationen på långt avstånd, blixtsnabbt och tyst glidit genom trädkronorna, och tagit giftödlan eller vad man skulle kalla djuret i ett grepp om nacken, kanske precis innan det tänkte anfalla.

– Låt oss komma överens om en sak, sa jag.

– Ja, sa hon. Att aldrig berätta vad vi tänkte.

Vi har visst kvar den där förmågan att veta vad den andre tänker. En sak slog mig senare. Hur många faror har de räddat oss från utan att vi ens märkt det?

Skogen blev glesare. Klippor sprang fram ur den allt magrare jorden. Det var som om han hade upplevt allt detta förr, en omöjlighet. Men känslan följde honom, och en eftermiddag kom han på svaret. Han mindes hur han drivit omkring på stadsgatorna om natten, liksom på jakt efter något vilt och skönt. Och bredvid sig hade han haft en osynlig vän, en främmande men nära vän, någon som talade till honom med en röst som ingen annan kunde höra.

Hade han haft en svårförklarlig direktkontakt med framtiden de där nätterna för så många ljusår sedan, eller var allting en serie tillfälligheter? Han visste inte vad han skulle tro. Visste bara hur det kändes när de nådde klippornas krön och stod där. Och solen gick ner och allting blev en röd fond mot vilken de framstod som skarpa siluetter, katt och människa, människa och katt.

Åttionde dagen. Vi är starka, solbrända och rör oss nästan

som katter själva. Eller blir våra vänner alltmer lika oss? Skillnaderna krymper i alla fall, vi förstår varandra allt bättre. Det är en sån triumf, när svaret visar att den andre förstått. Tänk om vi hade mer tid att lära känna varandra. I stället för detta eviga vandrande under en främmande sol och under främmande stjärnor.

två

När de hade klättrat över en låg ås som solen bränt kal, nådde de trakter som katterna kallade 'Chuuaeourirr uie ourr', flodernas möte. Landet var ett inlandsdelta, ett träsk. Här mötte de en djungel som fick de landskap de hittills vandrat fram genom att verka glesa och livlösa. Träden växte mitt i träsket. Som om de var planetens egentliga herrar.

Nu klättrade de längs tjocka grenar och gled utmed hala lianer. Runt dem lyste grönschatterade blad. Gula rosetter flöt i solskenet mellan grenverken och purpurskimrande ballonger drev sakta omkring. Fåglar satt i färgglada svärmar på grenarna och flyttade sig knappt när man kom. Några såg direkt farliga ut med sabelliknade näbbar som de slipade mot benhård bark. Men det visade sig att de använde näbbarna till att hugga av det

hårda skalet på några frukter.

Någon möjlighet att stanna och se på allt gavs det inte. Katterna var på sin vakt och drev på dem om de försökte. Ibland ven snabba varelser genom luften. Man fick en snabb glimt av sylvassa tänder och utstående ögon.

Men luften var inte allt. Det simmade eller kravlade stora sköldpaddsliknande varelser genom dyn under lövverken. Katterna utfärdade en absolut regel: *Visa er inte för dem!* Varelserna miste också all likhet med sköldpaddor när skalet plötsligt delade sig och tjugo meter långa klibbtrådar slungades ut mot ett byte. Vanligen var det en färgglad fågel som skrikande drogs ner mot den skära öppningen. Skalet slöt sig om den när liv blev föda och ryggmunsdjuret klafsade vidare genom dyn.

– Mer tid... bättre väg, sa Kairru ursäktande.

– Det finns mycket..., sa Auirr nervöst.

Nu mera kunde han uppfatta nyanser. Så mycket kommunicerades med melodi och klang. Det här var en främmande värld även för dem.

Mikael mindes det väldiga djurlivet i Amazonas, i den bara delvis bevarade nationalparken. Minnen som måste vara goofade men ändå. Det här var ett ostört Amazonas där varelser från urtiden levde kvar, varelser som aldrig rörde sig utanför deltat. Auirr berättade senare att det fanns fler varelser i skogarna än ens katternas legendariske encyklopedist kunnat förteckna. Hans namn var outtalbart. En nysning följt av ett morrande. *Nchnigrr*

någonting. Men han förstod namnet på encyklopedistens verk, *Sången om skogen*.

Och han tänkte, så avundsvärt att kunna bli ihågkommen som författaren till en sådan sång.

Mitt på dagen var hettan ett slag i huvudet följt av uppmaningen att gå vidare, så du kan få ett nytt slag i huvudet.

Lyckligtvis hade katterna ett knep. Vissa stora blad samlade vatten under sig i tunga droppar. De slickade i sig dem, torkade pannan med en bladbit, gned sig rena.

– Är du säker på att de valde närmsta vägen? sa Mikael till Jennifer en dag när de stod stilla i skuggan och väntade.

– Helt säker, sa hon men med en grimas. Om hon tvivlade eller bara var trött gick inte att säga.

– Genvägar är senvägar, sa han, och höll sen på att halka. Auirr var där blixtnabbt och fångade in honom även om han fick en lång rispa på armen. Hon blev mycket olycklig över det. Sänkte huvudet. Kom med vatten för att skölja det.

Han letade efter ord. Jag förtjänade det, ville han säga. Men hur uttryckte en katt det?

– Mitt fel, sa han till sist, och pekade på sig själv.

Men hon bara såg outgrundligt på honom. Åter undrade han om det var hon som var skogarnas ande. Ett

primitivt sätt att tänka kanske, men allt var primitivt just nu, alldeles för vibrerande varmt för att förnuftet skulle ha en chans.

En kväll sa han till Jennifer:

– Jag minns att det fanns folk borta på Jorden som drömde om ett liv närmare naturen. De borde förflyttats hit på tjugo år. Sen kunde man intervju dem. Det vore väl roligt?

– Menar du dig själv? sa hon kort.

Kanske en vecka senare korsade de simmande en öppen sjö och nådde klippor med flata hållar. Framför dem låg fast land. En glest skogbeväxt slätt med en svag men tydlig lutning uppåt. Bergen stod bland molnen över horisonten.

Uppsluppet började de två människorna dansa med varandra. Katterna såg orörliga på, verkade förvånade. Men plötsligt stannade de dansande upp och såg tillbaka. Dimmorna steg mot skyn från kärrens guldkimrande vatten och avslöjade bara dunkelt väldiga, tropiska bladklungor på träden därute.

De stod fortfarande tätt intill varandra, och det gjorde även Kairru och Auirr. Vem hör till vem? tänkte han.

Plötsligt sa Kairru:

– Den mänskliga konstformen var intressant. Visa mer en annan gång.

tre

Auirr och Kairru hade varit mer än vanligt vaksamma på sistone. De hade ofta vädrat i luften, stående upprätt på ett sätt som gjorde dem slående mänskliga. Till sist insisterade de på att man skulle bege sig uppåt en bergssida, och efter att ha nosat i en klippgrotta mer eller mindre föste de raskt in Jennifer och Mikael.

Några minuter senare samlades de moln som börjat driva in från väster. Efter några knallar som skakade det plötsligen mörklagda landet, började vattnet forsa ner ovanifrån med ett dån och snart flöt allting därute.

Auirr sjöng sakta och med djup röst om det långa regnet som sveper allt med i sin väg, det regn som skänker liv men som också kan ta ens liv om man förlorar balansen.

Fukten drev i dimmor därute och det var som om hela världen förvandlats till ett vattenfall under vilket de hittat ett skyddande klipputsprång. Vattnet bildade bäckar och strömmar, det löste upp markens ytlager och rev det med sig, en mörkbrun strömmande matta mellan de ljusare virvlarna.

– Hur många dagar? frågade han, och hon ritade ett obestämt tal i grottans jordlager, men suddade genast ut det. På det snabba språk de utvecklat betydde det att regnet kunde vara över om ett par veckor, men också hålla på längre.

– Vi har inte tid att stanna, sa Jennifer otåligt. Deras utmätta tidsgräns blev plågsamt tydlig i hennes ansikte, men Kairru rörde bestämt vid henne med tassens. *Vi måste, sa gesten. Det finns inget val.*

Att gå in i hypo vid hennes sida var ansträngningslöst, som att drömma att man sov medan hon sjöng och berättade. Han befallde sig att vakna efteråt och fann att han behärskade allt fler ljudföljder. Känslan för vilka element som återkom blev allt bättre. Det gick att ställa riktiga frågor: ‘Vad betyder det?’ ‘Berätta mer!’

Han gengäldade med att berätta om sin värld, och hon låg och lyssnade på honom med ögon som vanligen var smala springor men ibland spärrades upp. Även hon lade på minnet. Även hon försökte förstå. Det första hon bad honom förklara var om ‘demokrati’ var detsamma som ‘gott samarbete’. Han hade mycket svårt att förklara att det inte var det även om det kanske borde vara det. Hon blev mycket förbryllad, och bytte artigt ämne.

Kairru och Jennifer drog sig också tillbaka. De valde ut en egen grotta och somliga dagar visade de sig inte alls. Han anade att de hade ett förhållande, men situationen var för egendomlig för att han skulle kunna bli svart-sjuk.

Förresten njöt han av att vara ensam med och nära Auirr, drömmande medan hon sjöng på sitt språk. Det var öppenheten som var det viktigaste. Att ha mött en varelse som föreföll helt utan förståelse.

Det kom till ett avbrott i skyfallen, även om himlen visade att det bara var tillfälligt. Svetten plågade honom. Auirr låg med huvudet tungt vilande på en framtass. Hon tycktes sova, så han tassade ut. Solen sken ner mellan några molnspetsar som rörde vid varandra, gråvita, fingerlika. Jennifer och Kairru syntes inte till.

Längre ner låg markerna som pärlband av små sjöar och gyttjepölar runt vilka regnbågsfärgade blommor bredde ut sig. Varelser krälade omkring därnere, de flesta lika grå som leran de kläckts fram ur, men stenen häruppe var torr. Han hittade en klipphåla som vattenfylld. Klädde av sig och kröp i, kände hur det regnfriska vattnet vidgade porerna och fick musklerna att slappna av. Sedan sköljde han tygstycket. Det skulle torka snabbt utanför grottan.

Klippväggarna bevarade alltid en grundkyla. Den skulle varit välkommen under heta dagar, men fick honom att rysa nu i regntidens fukt och dimmor.

Auirr låg lojt utsträckt, när han kom in. Hon följde honom noga med blicken, och han kände sig generad. Hon sa något. Vad menade hon? Han förstod när hon upprepade det. Hon erbjöd honom dela päls med henne medan han väntade på att hans egen skulle bli torr.

Nerkyld kröp han intill henne, och kände hennes fall tät och varm mot sin egen hud. Det var en mjuk känsla, mycket behaglig. Hon skiftade färg mot gult och orange vilket fick de skimrande pupillerna att lysa extra starkt. Han begrov sitt ansikte i hennes fall, och hennes doft var mild som mandel och honung, som nötter och vanilj.

Sakta undrade hon om hon fick undersöka hans kropp nu när den var utan päls, och han nickade. Hennes mjuka huvud gled över honom, undersökte, nosade, stannade förundrat. Hennes ögon mötte hans. De var främmande, men han kände igen dem som om han träffat dem förut i en dröm. De erbjöd honom det han alltid sökt och han tog emot det som en dyrbar och unik gåva.

Han anade att Auirrs gåva verkligen var sällsynt, och att den kommit sent. Hade hon väntat tills hon visste om han var värd den?

Herregud, jag börjar snart tänka som en katt. Hur mycket människa finns egentligen kvar i mig?

Gränserna hade suddats ut när han blev katt och hon kvinna i ett möte som överbryggade alla gränser. När han sett henne skifta färg vid varje beröring, som om regnbågar strömmade ut från hans händer. Närheten när allting var blottat och barlagt i ett gåtfullt skimmer av främmande ljus.

Långa timmar låg de bara vid varandras sida, såg på varandra, talade, spann. Hon ställde förundrade frågor om hans värld, utnyttjade de ord de båda hade gemensamt. Fanns det verkligen inga skogar? Fanns det inga väldiga djur, fruktansvärda motståndare och byten? Fanns det inga sånger?

Vad kunde han svara? Att den mänskliga kulturen nått sin första höjdpunkt i och med svedjebränningen? Att de återstående skogarna var hotade nationalparker? Att människorna inte drog inte på hedersamma jakter mot fruktansvärda motståndare, utan höll försvarslösa djur i fångenskap till tiden för slakten?

Sånger?

– Jo, sa han, vi har sånger.

Och önskade plötsligt att han kunnat spela någon av dem för henne.

fyra

Jennifer log menande. Han hade ju en lång rispa på ena skuldran.

– Så ni har äntligen...

– Och jag som är präst, sa han, flydde in i ironin.

– Kairru har förklarat att Auirr ansågs som den vackraste unga kvinnan i sin klan. Du borde vara stolt.

Jennifers eget ansikte glödde.

Borde han? Kanske. Men allt han klarade av just nu var att vara känslomässigt förvirrad. Dunkla skuldkänslor brottades med djup tillfredsställelse när han mindes det som hänt.

– Kan vi tala om något annat? Eller älskar du att göra mig generad? Nej förresten, låt oss tala om det. Kan du höra dig själv förklara för de andra i Biopolis att du haft sex med en katt? Utan att det verkar det allra minsta perverst? Och helt oavsett om man är prästvigd eller inte?

Hennes ögon blev allvarliga. Hon var tyst en lång stund.

– Jag förstår vad du menar. För oss är det självklart att de är som vi, att vi kan mötas på lika villkor. Antingen börjar de bli som människor, eller också börjar vi bli som katter. Men de andra skulle naturligtvis inte se det så. Vi får väl hålla tyst om det helt enkelt.

– Där ser du själv, sa han.

Men hon bytte samtalsämne.

– Har du aldrig känt dig svartsjuk på Kairru?

Frågan överraskade honom, men han tänkte igenom svaret.

– Jag borde väl svara ja? Men jag har varit alldeles för upptagen av att lära mig språket.

– Du har varit alldeles för upptagen *av Auirr*.

– Som du vill. Men jag gillar Kairru också. Fast ibland skrämmer han mig.

– Skrämmer?

– Blir inte du rädd ibland? Som ett får i en rovdjursflock?

– De är inte mer rovdjur än vi.

– Jo, men ärligare.

– Kairru skrämmer inte mig, han får mig hela tiden att känna mig som kvinna. Men där var katter borta i byn, som var mer skräckinjagande.

– Jag skojar inte. Det här är viktigt, sa han. För vi måste vinna sympati för dem. Tänk om man bara ser dem som farliga rovdjur?

Hon nickade. Blicken blev allvarlig.

– Men man kan ändå inte bortförklara deras matematiska begåvning, sa hon. Du måste förresten låna ut Auirr till mig. De sista dagarna har Kairru berättat om en talteori, som deras gamle klanhövding framlade strax före sin död.

– Så ni har *prat*at också, sa han och gav igen. En talteori? Fascinerande.

Hon låtsades inte höra.

– Kairru hävdar att det egentligen är Auirr som är den matematiska talangen. Även om han och jag kan diskutera algebra med framgång, har han svårt att få fram något annat än skenbara paradoxer när det gäller den nya teorin. Felet ligger kanske hos mig, men han säger att Auirr kan förklara bättre.

– Jag vill givetvis inte låna ut Auirr, sa han. Men för att främja vetenskapen. Och om du tror Kairru är villig ge

mig språklektioner i stället? Vi måste utnyttja tiden.

I grottan. Förra natten låg jag vaken och grubblade över katterna och oss, och plötsligt förstod jag rent intuitivt varför det funnits en distans mellan mig och Kairru. Jag trodde det var en slags dold maskulin rivalitet, ungefär som jordiska män ofta har svårt att komma varandra nära på det osökta sätt kvinnor har. Men vi hade bara saknat en väsentlig del av den nödvändiga kommunikationen katter emellan.

Till hälften med beräkning, till hälften för att jag ville det, började jag plocka Kairrus päls den förmiddagen, lät fingrarna glida genom den. Jag har inte katternas sträva tunga, men detta var något jag kunde göra i stället. Han tog emot det, vred sig runt för att jag skulle komma åt. Jag fylldes av obeskrivlig lycka.

Efteråt ville Kairru slicka mig till tack. Jag kände först en instinktiv lust att dra mig undan, för så här umgås inte jordiska män och han är väldigt mycket man. Men jag var klok nog att underkasta mig behandlingen. Allt annat skulle varit en grov skymf.

Jag märkte också att det fanns en stark nyfikenhet hos honom, en nyfikenhet som bara kunde tillfredsställas på detta sätt. Och insåg snart att det jag undermedvetet varit rädd för aldrig skulle ske. Det är erotiskt att slickas av

Auirr, men detta var fullkomligt annorlunda. Bara vänskap.

Efter det har vi blivit mycket ledigare mot varandra, och våra lektioner går allt lättare. Jag förstår mindre och mindre varför vi människor så puritant skiljer på kropp och själ. Om inte kropparna får mötas, hur skulle då själarna kunna det?

En vecka senare kom en stormvind som drev bort molnen. Plötsligt var himlen klarblå och luften torr och genomblåst.

De varelser som krälat i gyttnan överallt grävde ner sig och försvann, blommorna hade redan bildat om sig till hårda nötter. I klungor föll de av och begrovs i dyn som packade sig och hårdnade. Snart skulle marken ha torkat så att de kunde fortsätta. Mikael och Kairru höll sina språklektioner utomhus nu. En dag kom Jennifer ensam bort till dem.

– Jag tror jag blir vansinnig, utbrast hon och satte sig bredvid Mikael. Kairru lade ner huvudet, men sneglade hela tiden på henne med outgrundliga ögon.

– Hela tiden har jag betraktat den här talteorin gamle Auregk lade fram som senila fantasier. Begåvade men motsägelsefulla. Men i går kväll gav hon mig den sista pusselbit jag behövde. Allt föll på plats. Jag har inte sovit en minut sen dess.

– Vansinnig? Jag trodde du skulle bli lycklig.

Jennifers hår var rufsigt. Det syntes att hon inte sovit. Kinderna var hopsjunkna och ryggen böjd. Han fick en plötslig vision av hur hon skulle se ut om femtio år.

– Visst blir jag vansinnig. Av lycka. Av sorg. Av det ofattbara, som öppnar en avgrund under mina fötter. Fattar du inte? Nej, hur skulle du kunna det? Den här teorin ställer allt på ända som mänskliga matematiker trott på i århundraden. Den inför ett slags tal, som är komplexa enheter men samtidigt fungerar som vanliga heltal. När Newton hittade på begreppet gränsvärde förde han matematiken ett stort steg framåt. Men det här är ett steg åt ett annat håll. De nya talen kompletterar inte bara de gamla. De ersätter dem. En helt ny filosofi hör också till, fast den är outvecklad. Eller också förstår jag den bara inte. Den är på något vis inbyggd i själva talbegreppet.

– Du saknar kanske dina datorer, sa han.

– Herregud, sa hon. Bara tanken att försöka programmera de här idéerna får det att snurra. Och ändå, nu har vi beviset, nu har vi det vi har sökt så länge.

– Vad menar du?

– Förstår du inte? nästan skrek hon, och Kairru höjde huvudet.

– Här är det avgörande beviset att katterna är intelligenta! Allt annat du och jag har att komma med kan de avfärda. De kan säga att det är önsketänkande, eller att

vi fabricerat materialet. *Men detta är något ingen människa skulle kunna fabricera.* Om hon kommit på det själv, skulle hon definitivt inte gett någon annan äran för det. Inte jag. Ingen annan heller. Det här får våra matematiker att verka som småpojkar.

– Kan du förklara det närmare?

– Nej, men har du något emot om jag och Auirr ägnar eftermiddagen åt Gödeltal?

– Kan jag stoppa er?

Kanske var han svartsjuk. Det hade uppstått en intimitet mellan de två kvinnorna som var misstänkt lik kärlek när de låg alldeles nära varandra. samtalade viskande och förtroligt. Du är sjuk, sa han till sig själv. Du är en sjuk *människa*.

Några dygn senare fortsatte de vandringen som förut. Men mycket var förändrat.

– Om du kliar mig på ryggen, viskade Jennifer, så kan han ägna sig åt Auirr.

Sammansatta känslor trängde fram, möttes och bearbetades medan hans händer strök över hennes rygg, berörde henne från huvud till tå, drog som kammar genom hennes hår och kände det hårda läder som bildats under fötterna. Litet längre bort spann katterna dunkelt. Vita tänder lyst. När Kairrus sträva tunga strök över hennes rygg, borrade Auirr klorna djupt ner i marken.

Nittionde dagen (tror jag). Jag har försökt få Jennifer att förklara katternas nya matematik för mig, men hon vägrar. En gång försökte hon verkligen, men jag kände mig bara fruktansvärt dum. Jag är kanske mer sångare och poet i grund och botten. Bara katterna kan vara båda-dera. Tänk på den unge som var så väl förtrogen med det binära talsystemet.

De satt i skuggan av några klippor. Jennifer hade den holografiska kartan framför sig, och bet sig i läppen i spänd koncentration.

Kairru och Auirr hade aldrig sett något hologram innan Jennifer tagit fram detta. Deras kultur hade aldrig sänt upp några satelliter. Ändå hade de genast uppfattat principen och översatt den till sina egna kunskaper om skogarnas utsträckning och flodernas lopp, kunskaper som bevarats i sånger.

– Visa var vi är nu, sa hon till Auirr, och hon fällde med stor elegans ut en klo och placerade den ovanför den holografiska bildens mittpunkt.

– Vi är långt bortom floddeltat. Det är högland som ligger framför oss.

– Skog och slätt, sa Auirr. Kattland.

– Just det, sa han. Vi bör kunna röra oss mycket snabbare där.

Jennifer sa:

– Du talar deras språk nu.

– Vad?

Han kisade undrande mot henne. Hon lyste mot en bakgrund av soldränkta himmel.

– Du märker det inte ens längre, sa Jennie. Du talar interanglo med mig och kattspråk med dem. Hur långt har vi kvar?

– För katter tio dygn, sa Kairru. För er...

Han tvekade av artighet.

– Femtio, sa Auirr på kattspråk.

– Nästan två månader, utbrast Jennie. Det skulle bara ge oss två veckor att koda sändaren och få iväg meddelandet.

– Och innan dess måste vi övertyga de andra om att vi har rätt.

Hon såg på Mikael.

– Säg att vi klarar det, sa hon.

– Visst gör vi det.

Men den riktiga övertygelsen saknades.

fem

Nästa dag gjorde de uppehåll på en skuggig plats som vätte ut mot slätten. Gräset stod torrt och gulbrunt, som om det väntade på ett regn som aldrig kom.

Medan de vilade vandrade en långt karavan av stora varelser över slätten. De hade sex ben och massiva kroppar. Pälsen var lång och nötbrun, och de verkade mindre än den imponerande varelse han sett i skogskanten vid det första lägret. De rörde sig med uppenbar omsorg om sina ungar, som kilade fram och tillbaka mellan de storas ben.

– Lumurruchuu, spann Kairru.

Det fanns naturligtvis en förklaring till att deras vandring hittills tyckts ske i folktomma skogar, fränsett episoden med ödlan och de envisa insekterna. Många djur flydde säkert när de kände katternas vittring, och med sitt luktsinne hade Auirr och Kairru lätt kunnat undvika de hjordar som dök upp.

– Det här är landet Peranguorr. Ni kan vänta här utan fara. Vi måste möta dem. Det är god sed, när man passerar en annans land, sa katterna.

Ett prasslande och de var borta.

– De är fantastiska, sa han till Jennifer. Tror du vi klarar det?

– Jag hoppas det, sa hon. Vi har åtminstone en chans, och så länge har vi ingen rätt att ge upp. Vart gav de sig iväg? Tror du...?

– Låt dem göra vad de vill. Har du tänkt på en sak. Vi har anförtrott oss åt dem i flera månader. De är rovdjur enligt våra värderingar och klassifikationer, men de har tagit hand om oss. De anpassar hastigheten och vägen

efter vår förmåga. Och vi har bara accepterat det. Medge att det är märkligt.

– Är du misstänksam, sa hon en smula dåsig. Det är inte jag.

– Nej, jag är inte misstänksam. Men det är just det som är egendomligt. Tänk om två katter blivit strandade på Jorden. Tror du de skulle kunnat lita på oss på samma sätt?

– Du menar, varför anföll de oss inte med en gång och åt upp oss?

– Om man ska vara så extrem, ja, varför inte?

– Vi är inte deras naturliga bytesdjur, sa hon sömnigt.

– Men vi är främmande, sa han. Ett hot, säkert.

– De förstod att vi är intelligenta varelser, sa hon. De skulle aldrig anfälla en varelse som hade ens hälften av deras intelligens. Jaktetiken förbjuder det. Dessutom måste de ha blivit lika nyfikna på oss som vi på dem.

– Jag antar du har rätt, men jag undrar ändå varifrån den kommer. Den där känslan att man kan lita blint på dem. Skulle du kunnat sova ostört i en panterflock på Jorden?

– Ja, just nu, sa hon och sträckte lojt på sig. Hon hade inte tagit honom på allvar, var inte upplagd för diskussion.

Han såg hur brun hon blivit, nästan senig. Brösten hade krympt men var fulla och spänstiga. Det var första gången de varit ensamma tillsammans under hela den långa vandringen.

Plötsligt såg de in i varandras ögon. Han böjde sig fram och kysste henne. Hon besvarade kyssen nästan hungrigt.

– Kom, sa hon och tillade med ett egendomligt leende:

– Kairru blir inte svartsjuk.

Det var vansinniga ord, men han accepterade dem. Hon drog honom till sig bland skuggorna.

Det väldiga djuret kom mot dem i skymningen, när de var på väg in mot skogens skyddande mörker efter en dags vandring över het savann.

Mikael kände igen varelsen med detsamma, de stubbiga benen, den kraftigt muskulösa kroppen. Den liknade dem som vandrat över slätten men var större, svartare, vildare. Han kände igen den. Ingen hade trott honom när han kom tillbaka. På sätt och vis hade det varit början på alltihop. Han hade varit den som sett det främmande. Och det hade gjort honom till en främling själv.

När han märkte katternas reaktion och såg hur snabbt besten kom närmare, förstod han att det här var en annan situation. Och farligare.

– Mumurruchuu! röt Kairru. *Fly!*

– Fly till skogen! fräste Auirr med all sin lössläppta oro och gav honom ett slag med tassens, som sände honom i dess riktning kippande efter luft.

Marken dundrade. Plötsligt iskall såg han sig om efter Jennifer. Han hittade hennes handled i det höga gräset.

Hon hade snavat. Han drog upp henne, bortåt, snett bortåt.

Men hon spjärnade emot.

– Kom, sa han. – Vi måste hjälpa dem! utbrast hon.

– De vill inte ha vår hjälp.

Fast han kunde inte låta bli att vända sig om. Just då tog Kairru ett språng rakt upp ur gräset för att dra till sig uppmärksamheten. Det väldiga djuret ändrade riktning. Nu förföljde den honom. Auirr rusade rakt fram genom gräset. En strimma av eld som sköt fram så underbart vacker att han blev stående både andlös och ursinnig över sin maktlöshet.

Hon rusade fram och snittade med tänderna i den väldiges bakben. En felaktig bedömning på en hundradels sekund och hon skulle ha trampats ner i marken. Var detta grodden till deras matematik, och dess fulländning?

Besten röt, tvekade. Det gav Kairru tid. Han snurrade runt och kopplade loss sin fruktan, sin vrede, sin oro, bedömde situationen med ett slags kylig distans som öppnade den för honom och han själv för den.

En ensam och galen mumurruchuu. Precis vad vi sökt undvika hela tiden. Ett helt vältränat jaktlag skulle ha undvikit den. Och vi är bara två. Auirr hejdade den med stor skicklighet. Men det behövs ett mirakel.

Mumurruchuun ställde sig upp på de fyra bakbenen.

Fast den var galen och utstött var den på sin vakt. Den hade en fiende framför, en bakom. Den tvekade. Men den skulle inte låta dem bara fly.

Kaiiruechuirr hörde stjärnmannens röst bakom sig:
– Kom Jennifer!

Om vi inte klarar det här, måste våra vänner hinna nå skogen, tänkte han. Där kan de klättra upp och vara säkra för den, nå sitt eget folk. Men det tar för lång tid, insåg han, om de ska göra det på egen hand. Och då kommer deras plan att misslyckas.

Det här är det avgörande ögonblicket.

Han insåg hur rätt den haft som en gång sjungit: 'Det avgörande ögonblicket kommer utan förvarning. Om skogarna är med dig, vet du när det är där och kan gripa det i flykten och segla med det som ett frö som driver med vinden och landar precis där det ska.'

Mumurruchuun valde plötsligt ut Auirr och snurrade runt. Ett tordönsvrål bröt löst ute på slätten. Den skulle jaga henne till döds. Trampa ner henne i marken. Hon var fienden, den eviga fienden, och kanske förespeglade det mumurruchuuns dunkla tankevärld att den skulle kunna bli tagen till nåder igen för en sådan bedrift. Att den drivits bort ur sin flock för att den dödat två andras ungar hade den för länge sen glömt.

Hon såg den komma emot sig, visste att hennes enda chans var att inte fly. En mumurruchuu kunde hetsa henne till döds.

Balans och harmoni. Respekt för motståndaren.

Hon tog ett kort språng åt sidan just som den nådde henne. Skuggorna föll fram i ett omusikaliskt brakande. Men hon var ute, ute ur de virvlande tjocka benen och en idé av det slag som annars bara kommer till en när man skapar en sång omsattes i handling. Hon såg Kaiiruechuirrs position, kände motståndarens sinnesstämning och visste dess läge. Plötsligt hade ekvations-systemet bara en lösning.

Hon flög upp längs dess sida. Halvvägs uppe borrhade hon in klorna och höll sig fast där. Inne i skogen skulle det aldrig gått. Där hade den pressat sig mot en trädstam och krossat henne. Här kunde den bara ställa sig upp och försöka skaka henne av sig. Och den gjorde det.

Och Kaiiruechuirr visste att detta var den unika stund när man kan göra mer än man blev född till. Hon hade byggt upp det åt honom, hon gav det till honom, men det var hans sak att se gåvan, utnyttja den rätt, rädda dem eller gå under. Fullkomligt ensam med sig själv, och ändå inte ensammare än någon annan i universum, föll han samman som ett träd som böjer sig i stormen, lurar hela världen med att verka svagt och ge efter, för att nästa ögonblick slå tillbaka. Han tog *Det Gyllene Språnget*.

Inget jaktlag såg det, bara två skrämde människor som aldrig sett katter slåss med en mumurruchuu fört. Auirr såg det inte heller, för hon hängde fast i muskler som bara ville en sak, skaka av henne och trampa ner henne i marken.

Kaiirrueluiirr lyfte från marken, liksom seglade upp mot bestens blottade hals. Nervknutar och ådror låg som spända strängar bland ärren efter tidigare strider. Ett snabbt bett innan den hann ana. Han stod med benen mot dess kropp, höll sig fast med trycket av sitt anlopp, sökte och fann punkten.

Sedan slog han ifrån med hela kroppens fjäder och flög ut i luften med uppåtvänd mage. En väldig klo träffade honom i flykten, han kände något i sidan, när han landade i gräset. Mumurruchuun stod som förlamad, sedan började den falla. Ur markperspektiv såg han Auirr på dess sida.

Om hon hamnar under...

Men hon tog sig upp på dess rygg. Den kollapsade, och hon följde den. Från sina skilda platser sjöng de seger-sången tillsammans, och visste att de gjort det omöjliga. Men det fanns ingen tid för glädje. Och tröttheten fick inte hindra dem från att sjunga sången över en motståndare, som kämpat väl.

– Den som bara haft en kamera, sa Jennifer spämt.

– För att ta bilder åt sig själv kanske. Men inte för allmän spridning, invände han och undrade om han var så blek som han kände sig.

– Men de var väl enastående...

– Människor i allmänhet skulle bara ha sett två vilda pantrar. De skulle bara sett rovdjur i aktion.

– Och vad såg vi? frågade hon blekt.

– Vi såg att de kämpade för sina liv mot en jämbördig, rentav överlägsen motståndare. Vi har levt med dem, beskyddats av dem. Vi kan se dem som de är. Men vilken människa vänder sig inte i vämjelse bort från tanken på dödandet? Människan kan avfyra en laserpuls. Men att döda som de, med sin egen kropp och sina egna tänder, det tycker hon är brutalt, rätt och vilt.

– Om du menar att vi är skenheliga, så har du rätt, sa hon och rös med hela kroppen. – Det kommer att dröja innan Kairru får komma när mig igen.

– Utan dem skulle vi varit döda nu, sa han. Men jag förstår dig. För kanske första gången har vi sett dem som de verkligen är.

Katterna åt av den döda mumurruchuun. Det hade varit dåligt med jaktmöjligheter medan de följt främlingarna. De hade anat att tanken på jakt uppfattades negativt, och ibland smugit ut tillsammans för att nerlägga ett smådjur, en gurrhu eller en chaurruu.

Den sortens jakt bjöd dem emot. Det var ingen värdig motståndare, det var någon som inte hade en chans. Men vad skulle de göra? De behövde kött minst var fjortonde dag. Den galna mumurruchuun gav dem tillfälle att fylla depåerna inför den fortsatta färden.

När Kairru kom tillbaka lade han något i gräset.

– Kom! kallade han tyst och det var som ett surrande. När Mikael och Jennifer tagit sig ner ur trädet från vilket de följt stridens slutskede, såg de att han lagt ett stort köttstycke framför dem.

– Mat, sa han.

Varefter han med stela rörelser gick bortåt buskagen och försvann. De tänkte inte på det just då, fortfarande upprörda över det som hänt, och kunde ha hänt.

– Vad gör vi nu? sa Mikael.

– Eld, sa hon. Jag tänker då inte äta rått kött.

– Men var får vi eld ifrån? Om vi haft en laserpistol...

– Men ett hologram kan bryta ljus precis som ett fysiskt föremål... med litet tur.

Ute på slätten var solen på väg ner men fortfarande het. Hon vinklade hologrammet mot en hög avskrapad bark och betraktade den koncentrerat. Vred den ännu litet.

– Skulle varit ännu bättre med ett hologram av en lins, sa hon. Som det är nu får jag hoppas någon del i bilden har sådana optiska egenskaper att den...

En gnista hoppade upp.

– Grenar, snabbt!

När elden brunnit ner kom Auirr glidande som en mörk skugga.

– Mumurruchuu gott...

Hon stod avvaktande. Plötsligt förstod han att det varit en fråga.

– Mycket gott, svarade han. Tack!

– Varför satte ni eld på kvistarna?

Hur förklarar man för en katt sitt behov av att grilla köttet innan man kan äta det? Han bytte samtalsämne.

– Den stora faran övervanns tappert.

Hennes svar förvånade honom.

– Kairru tog det Gyllene Språnget. Och ingen såg det.

– Vi såg det, sa han.

– Men kan ni göra en sång om det?

– Nej, svarade han på sitt eget språk. Det kan vi inte. Jag är ledsen.

– Auirrchchiuiia är också ledsen, kom det på bedrövad interanglo. För Kaiirrueluiir är skadad.

sex

Kairru låg inkrupen i en skugga. Bara ögonen syntes och deras glöd var svagare än vanligt. Jennifer föll på knä intill honom och tycktes ha glömt vad hon sagt tidigare. Auirr ledde bort Mikael och hoppade upp i ett träd. Hon vände sig om och gav tecken:

Stanna där.

Löven prasslade när hon försvann uppåt trädkronan som en nattvind. Strax efteråt hörde han henne sjunga i

sitt högsta register, skärande, bärande toner, ett meddelande.

Sedan kom hon ner, smal och liten. Hennes spända intensitet förvånade honom. Hittills hade han uppfattat förhållandet mellan Auirr och Kairru som ett slags syskonskap, ett nära kamratskap.

Det är vårt fel alltsammans, tänkte han. Om inte vi tvingat ut dem på den här vansinniga färden, så hade detta aldrig hänt. Och ändå gjorde vi det för deras skull. För att rädda deras värld. Fast är det helt sant? Vill vi inte också rädda något åt oss själva? Deras vänskap, kärlek, verklighet?

Jennifer satt kvar hos Kairru, när de kom tillbaka.

– Han har ett sår i sidan, sa hon med behärskad oro. En reva från en av jättens klor. Han trodde först att det bara var en skråma, men det har tydligen tagit djupare än så. Det är inget livshotande, vad jag förstår. Men han är djupt olycklig för något annat. Tror du att du kan ta reda på det? Du har större ordförråd än jag numera.

Hon drog sig bekymrat tillbaka. Kairru lyfte på huvudet.

– Jag är skadad i sidan. Men jag kan gå, väste han på matt interanglo.

– Men då läker det sämre, talsjöng Mikael. Vi väntar.

– Chennies plan jagas av tiden.

Den poetiska omskrivningen tvingade honom tänka efter. Menade han att det var bråttom? Det visste de alla.

– Svek, sa katten som om han yrade. Svek mot den Gamle.

– Förstår inte, talsjöng Mikael hest.

Svaret som kom var långt, omtöcknat och bara delvis tydligt. Men han kunde pussla samman en bild av hur den Gamle gett de två katterna ett uppdrag. De måste lära känna människorna för att se hur hotet från himlen skulle kunna undanröjas. Det var det uppdraget Kairru svikit nu.

Där han hukade intill den främmande varelsen som de här månaderna kommit att bli en nära vän, den bästa vän han någonsin haft, kom med ens allt på plats. Och långt borta föll ett berg omkull.

Den gamle Auregk gav dem ett uppdrag som de lojalt utförde. Och jag inbillade mig att de tyckte om oss, att hon blivit förälskad i mig och Kairru i Jennifer. Men det var bara vad vi skulle fås att tro. Deras lojalitet mot sin klan och sin värld, mot skogarna och mot den gamles ord är så stor att de offrade sig för den. Och jag som uppfattade bara öppenhet och gemenskap. För hon älskar Kairru. Nu när han är skadad kan hon inte dölja det. Hon är hans, har alltid varit hans, kommer alltid att vara hans. De bara kämpar för sin existens. Och det är deras värld. VF-stadgarna ska följas. Ingenting är förändrat. Allt är detsamma.

– Uppdraget ska fullföljas.

Han reste sig och gick.

Vi är främlingar här, kommer alltid att vara det.

Vi kommer att gå till historien som de som försökte vara något annat än de är och misslyckades. Vad kan vi göra? Återvända till människorna, vårt folk? De som redan stött bort oss?

Han slog knytnäven i en trädstam. Jag trodde jag började finna mig själv, men jag hör inte hemma här heller.

Hur hade han kunnat tro att hon skulle kunna älska honom tillbaka? Han jämförde sig själv med Kairru, kroppsligen och mentalt. Ett stort hål öppnade sig i hans bröst. Svarta tankar flöt upp som gasbubblor ur en sumpsjö. Han sjönk ner vid trädet. Trötthet och tomhet tog överhanden.

När han vaknade var det gryning. Han hade sovit på ris och grenar och det skar till i nacken, när han satte sig upp. Auirr satt där som en egyptisk sfinx, dödligt vacker och allvarlig. Om hon nyss kommit eller suttit där en evighet var som alltid omöjligt att veta.

– Kairru stannar, sa hon. Vi fortsätter själva. Kairru kommer sen. Han är hos dem nu.

Han såg upp på henne.

– Kan de hjälpa honom?

– Ja, bättre än jag. Skogarnas barn hjälper alltid varandra. De har goda läkare i Peranguorr.

– Var är Jennifer?

– Hon sover. Vi måste fortsätta.

– Du kommer att sakna Kairru. Jag vill inte att du ska lämna honom.

– Kairru är säker här. De är vänner.

– Jag menar inte det. Auirr och Kairru är mer än vänner.

Hon stelnade.

– Du måste förstå, sa han snabbt. Vi är inte som ni. Det människorna ställt till med får de själva reda ut. Stanna här hos honom!

– Men Kairru kommer efter.

– Men Kairru och Jennifer...

För ibland kommer det ögonblick när man kan säga sådant som man inte skulle våga annars. Inte få fram.

– Är du inte...?

Han kunde inget ord för svartsjuka. Men om de älskade, om de var monogama, måste de väl kunna känna svartsjuka?

– Ledsen? Vred?

– Ja?

– Nej. Vi talade inte om det. Jag visste.

Han försökte förstå en sådan kultur, en sådan mentalitet. Fast kunde han lita på det hon sa? Och vad spelade det egentligen för roll? De skulle aldrig hinna fram i tid, och även om de hann var deras chans att påverka det budskap kolonin tänkte sända mycket liten.

Jorden skulle sända hit sina kontingenter av bulldozers,

växtbekämpningsplan och agronomer. En planet av den här kvaliteten skulle bli en sensation. Alla skulle stå i kö för att komma hit. Inom några decennier skulle allt vara förstört.

– Fly med Kairru, sa han. Fly till skogarna, lev medan ni kan.

– Nej, sa hon. Uppdraget...

Han stod inte ut med att vara nära så henne och ändå så långt borta. Han reste sig. De ville lära känna oss, så de behövde bli intima med oss. Då spelade de teater, tänkte han. Då spelade de på våra känslor, vilket katter alltid varit experter på.

Plötsligt stod hon framför honom. Spärrade vägen med sina ögons gröna eld.

– Auirrhchiuüia har två vänner. Kaiirruuechuirr och Mikael. En dag ska vi flyga genom skogarna tillsammans.

När hon sagt det försvann hon upp bland löven. Han såg efter henne.

– Fortsätt du locka mig, sa han. Uppdraget är ju allt.

Den dagen tog de sig fram under tystnad, och kom inte långt. När mörkret föll definitivt stod Auirr i en trädtopp och vädrade.

– Vänta, sa hon till de andra längre ner.

Ett prasslande däruppe. Hon försvann. De satt tysta i varsin grenklyka långt under henne. Och lyssnade på det

de plötsligt visste skulle komma.

Sången steg och böljade. Och plötsligt förstod han den fast det var mot hans innersta vilja. Sången var en hyllning till Kairru. Han hade gjort *Det Gyllene Språnget*, och det fanns bara hon som kunde besjunga hans bragd.

Böljande fagottoner och gälla falsettskrin fyllde den mörka himlen under stjärnor som aldrig blinkade. Flöt ut och fyllde markerna, täckte skogarna, ekade under himlen. Hon sjöng om sin älskade, om avskedet och återseendet men mest av allt om hans skicklighet och balans. Hon fick fåglarna att tystna och lyssna, fick djuren undertill att stanna och se uppåt. Men mest av allt sjöng hon för alla katter som fanns och skulle finnas. Sjöng för att bevara hans ögonblick, och kunde göra det i vissheten att varje katt som hörde skulle minnas hennes sång och hennes älskades bragd.

sju

Bergen flöt viktlösa på en bädd av vita moln över en bred remsa av slätt och skog. Däruppe fanns sjön, lägrret, striden och kanske lösningen. Man kunde komma närmare och närmare. Men man nådde aldrig fram.

Dagarna gled förbi, blev veckor. En vandring i plågad tysthet. Han visste att både Jennifer och Auirr såg på

honom när de trodde han inte märkte något, men det betydde ingenting. Låt dem hålla samman. Det jag beundrade hos henne var framför allt den fullkomliga öppenheten. Låt dem sova samman. Jag klarar mig själv, ensam är stark. Vi ska skicka budskapet, löftet ska hållas, och sen – ingenting! Absolut *ingenting!*

Jennifer stannade en dag. Hon såg sig omkring nästan som om hon vädrade hon med.

– Har jag varit här förut?

Det var ingen fråga till honom, eller Auirr. Hon skakade på huvudet. Sedan såg hon mot bergen. – Precis den här vinkeln, nej inte riktigt.

– Vad pratar du om? sa han till sist.

– Det finns en mätstation någonstans här. Jag kan svära på det. Och om jag inte kan hitta den, kanske Auirrs väderkorn kan spåra var det funnits människor här tidigare. Kanske vi kan fingera en felsignal, locka dit ett flygplan.

Några dagar senare verkade stationen lika ensam där den låg i den glesa skogsmarken som den var främmande. Men Auirr vädrade spánt.

– Här finns någon, sa Mikael intuitivt.

– Uppenbarligen, svarade Jennifer.

– Vad menar du?

– Ser du inte helikoptern?

– Var då?

Hon pekade. – Bakom stationen.

Plötsligt urskilde han den. De hade kanske tur. Samtidigt kände han starkt att allt inte stod rätt till. Varför fanns det någon här alls? Hans utplacering hade varit ett specialfall. Jennifer hade suttit och bedrivit forskning på sin station utan tillgång till helikopter.

– Vänta, sjöng Auirr och försvann med ett rassel av löv.

– Jag tycker inte om det, sa Jennifer. Tänk om hon blir beskjuten.

– Ingen kommer att se henne ens, sa han kallt.

Katten kom tillbakasmygande strax efteråt.

– Två. Doften av sjukdom är stark. De förstår inte att äta usuirr.

Det var den kåda som botade febern.

– Jag går dit, sa han.

– Nej, sa Jennifer. Vi går tillsammans.

– Nej, jag går ensam. Händer något kan ni alltid ingripa. Men är de verkligen sjuka, så misstänker jag att de är helt försvarslösa.

De låg medvetslösa i kojerna. Svett och en veckas skäggstubb täckte ansiktena till oigenkännlighet.

Han såg sig om efter vapen, och hittade en laser. Stopade den på sig, och såg sig om. När han hittade den röda knappen och tryckte på den hände ingenting. En elektrisk pump startade undertill, för han hörde

surrandet, men ingenting rann fram. De hade inget vatten ens. Hade det blivit stopp i rörsystemet?

Han gick ut och signalerade. Auirr kom glidande. Jennifer småsprang efter henne.

– Auirr, sa han, kan du vädra vatten?

Hon svarade jakande, och när han kom tillbaka ut hade han en flaska med sig.

– För mig dit, sa han. Under tiden kan du bevaka dem, Jennie. Här är lasern. Men de är mycket sjuka. Jag tror inte de märker att du är där.

Han följde Auirr genom täta snår ner till en nästan osynlig ström, som vindlade sig mellan de höga trädens rötter. Vattnet var klart och rent. Han drack själv och fyllde flaskan.

– Finns det usuirr här?

– Gå före, svarade Auirr. Jag ska söka det.

Hon böjde sig mot vattnet och drack, medan han skyndade mot stationen. Jennifer väntade utanför.

– När jag fick det, så sa man att det var psykosomatiskt, sa han bittert till henne samtidigt som han njöt perverst av att ha haft rätt. – Jag undrar vad man säger nu, om en epidemi brutit ut?

Men hans tillfredsställelse kändes ihålig, när han tänkte på vad det innebar för alla oskyldiga i kolonin. Snabbt hittade han en trasa, blötte den kall och torkade av den närmaste mannens panna. Den var het som solen. Han tyckte nästan saltkristallerna krasade när han torkade bort

dem. Det ryckte i de insjunkna ögonen. De öppnades. Ljusblå och dimmiga.

– Kan du resa huvudet? Jag ska ge dig vatten.

Mannen försökte, men klarade det inte. Han lade armen under den andres nacke, lyfte honom uppåt. Att ett huvud kan vara så tungt, tänkte han, och förde flaskan till läpparna. Några droppar rann ner. Mannen hostade. Sedan drack han i små klunkar.

Mikael såg på honom med vaga känslor av igenkännande. Med ens visste han vem det var.

– Kan jag få flaskan. Min har vaknat också.

– Känner du igen honom?

– Kanske om han blev rakad.

– Jag känner igen min. Det är Peter Kampf. Vad pågår egentligen?

Att få de två febersjuka männen att tugga kåda visade sig vara en svårare uppgift, speciellt när de sett den bäras fram av en stor panter.

– Peter, jag har haft sjukdomen själv. Det här hjälper verkligen. Det är som kinin.

Han bände upp munnen och tryckte in en bit. Den kom ut igen.

– Gift... rosslade den sjuke, som knappast visste var han var eller vem han var.

– Nej, medicin. Kinin. Se på här. Hör du? Öppna ögo-

nen och se på mig.

Febertomma ögon försökte fokusera. Han bröt en bit av kådstycket, höll upp det och stoppade det i munnen på sig själv.

– Ser du? Vi kan ta varsin bit. Det är som tuggtobak. Du vill väl inte låta mig tugga ensam?

Mannen bredvid hade ögon som glimtade till längst ner i sina hålor.

– Du... det är du som är prästen... fast du ser ut som en indian nu? Han rosslade ett skratt.

– Ja det är jag, svarade Mikael och gick till honom.

– Du hade det... va...?

– Och jag är frisk nu. Ser du? Här är en bit. Behåll den i munnen. Eller vill du dö?

– Nä... inte dö...

– Öppna munnen då. Så.

– Peter har svimmat igen, sa Jennifer. Har vi mer vatten?

Han vacklade ut från stationens instängdhet och unkenhet, lukten av svett, urin och sjukdom. Hur hade han någonsin kunnat leva därinne, ligga ensam och sjuk utan att bli vansinnig? Skulle han någonsin vilja sova inomhus igen?

Auirr satt med blicken fäst på helikoptern.

– Vad är det?

Hennes ton var distant.

– Vi kallar det helikopter. Vi använder den för att flyga med.

– Ni kan inte bota genaurr, men ni kan flyga bland molnen.

Plötsligt retade hennes kritik honom.

– Den maskinen blir vår räddning, sa han skarpt.

Auirr drog sig undan, som slagen av en pisksnärt.

När Jennifer kom ut insisterade hon ändå på att de skulle äta varsin bit usuirr själva.

– Det skyddar. Ni har andats deras luft.

Jennifer nickade.

– Du vet det bättre än vi.

Nästa morgon hade männens feber sjunkit till strax över 38 grader. De kunde gå, fast vacklande, och han visade dem vägen till bäcken. Båda drack häftigt.

– Ni måste äta mer av kådan, sa han envist. Man får pröva sig fram. Stiger febern tar man litet mer. Även sedan den varit borta flera dagar måste man fortsätta. Och hur länge har ni legat här?

– En vecka, minst. Det var värst när vi fick stopp i vattenpumpen.

– Var ni ute på inspektion när det slog till?

Peter skakade på huvudet.

– Biopolis har varit ett inferno. Tio har dött i febern, kanske fler nu. Dave Chirocco blev som vansinnig när jag påpekade att det måste vara samma sjukdom som du haft. Jag ville vi skulle hämta tillbaks dig, men han vägrade uppge vilken station du fanns på. Vi två stal en lista och tänkte gå över dem alla, men när vi kom till den här angrep det först mig, sedan...

– Jag fattar ingenting, sa den andre, som hette Richard Barth, en bredaxlad ingenjör med mörkt, lockigt hår. Du kommer hit här med Dave Chiroccos fru och en stor – ja en katt. Det finns dom som påstår att dom sett vilda katter, men den här verkar tam.

– Nej, sa Mikael. Hon är verkligen inte tam. Hon är bara intelligent.

– Menar du det?

Peter såg oroligt på honom.

– Det fanns katter någonstans utanför Biopolis. Chirocco skickade ut en expedition för att jaga dem. Två man kom tillbaka av fem. Om de är intelligenta kan man förstå det. Men då är det ju fasansfullt.

Mikael vitnade.

Det har börjat. Tänk om det redan är för sent?

– Vad menar du med intelligent? undrade Richard.

– Det man brukar mena. Det är katterna som lärt oss att den här kådan botar febern. Det är deras förtjänst att vi lever. Jag låg själv febersjuk i stationen, dit Dave och parlamentet förvisat mig. Katterna sökte upp mig och botade mig.

Richard såg skuldmedveten ut.

– Vi var flera som höll på dig, sa han, men vi var väl fega. Och Chirocco fick alla att tvivla. Och den där kvinnan som vittnade, Haugen. När febern bröt ut i lägret var vi några som fattade sambandet. Chirocco hade redan börjat bete sig som en galning då. Kanske hade han också febern i ett förstadium? Vi tog helikoptern och gav oss iväg för att söka efter dig, men också för att vi var rädda för att stanna kvar. Inte bara smittan, om du förstår.

Han hostade.

– Dave? Jo jag förstår, sa Mikael.

– Det värsta är att många fortfarande litat blint på honom, sa Peter.

Mikael lyckades efter hand pussla samman en bild av vad som hänt. Helikoptern som flytt från hans station hade återvänt med två män som skrämda berättat om Auirrs hemska uppenbarelse. De hade inte blivit tagna på allvar, eftersom ingen annan sett några kattvarelser. Kuypers höll passivt på med sina växter, inom sig deprimerad över händelseutvecklingen.

Ett radioanrop till Finetti, som då fortfarande var ute på sin globala rundflygning föranledde svaret: – Vad hade dom druckit?

Man sände två helikoptrar upp till Mikaelns station och fann den övergiven. Men antog att han och Jennifer omkommit i skogarna, eller skulle göra det inom kort.

Långt senare, efter stormregnen som hotat skölja ner Biopolis i sjön, hade en förnyad expedition bortom denna stött på en grupp stora katter. De hade visat sig på avstånd men kunnat fotograferas.

Dave Chirocco och Finetti hade samrått. Flygundersökningen hade gett klara bevis för att planeten saknade varje form av högre liv, men detta var något nytt. Det var en sensation, något som skulle göra dem kända. Det måste med i rapporten till Jorden. Tänk om man kunde få hit miljonärer på storviltjakt i stället för vanliga, taffliga kolonister.

Det idealiska skulle vara att få tag i ett exemplar att undersöka anatomiskt. Finetti såg också sin chans att gå till historien som den förste som upptäckt ett högre däggdjur på en annan värld.

Så några man gav sig iväg beväpnade med bedövningsgevär och laservapen. Katterna hade mött dem, säkert nyfikna, och när Mikael senare hörde en av de överlevande berätta om vad som hänt, fick han hålla tillbaka en stark lust att slå honom. Han kunde se det ur katternas synvinkel.

De hade gjort ett direkt kontaktförsök, för annars skulle de aldrig kommit fram oskyddade.

Ett bedövningsgevär avfyrades, och en katt blev träffad. Männen väntade sig att de andra katterna skulle fly, men det som hände slog dem med panik. Katterna omgrupperade sig till ett jaktlag snabbare än någon kunde

tänka. Och Mikael förstod att det inte varit en tillfällighet att några människor överlevt.

Katter anföll från träden, medan de fem bar bort sin bedövade klanfrände, och i tumultet avlossades lasergevären. Katterna var oförberedda på det slagets strid, men lärde sig oanat snabbt att undvika de fräsande ljustrålarna. Flera dog ändå, men de få överlevande människorna tvingades retirera utan byte, chockade och sårade. De tilläts tydligen återvända som en varning.

Men epidemin var redan på väg i lägret, och när de kom tillbaka låg Dave och Finetti, som inte själva följt med, i feber som många andra. Vid tanken på de vilda bestarna låste man dörrarna och inväntade kolonins undergång i kollektiv feberyrsel.

Det fanns plats för tre i helikoptern, fyra om man tömde ut en del utrustning. Han satt och grubblade över hur mycket mer de skulle behöva tömma ut för att få plats även med Auirr, om man nu kunde få henne att gå med på att flyga. Men en dag skulle Kairru komma här, spårande henne. Och om alla flög iväg skulle spåret upphöra.

Kairrus intelligens måste kunna lägga ihop den information han redan hade. Han skulle söka henne vid sjön. Det måste han. Ändå kändes det fel. Han diskuterade det med Jennifer. Hon nickade, men bekymrat.

– Vi behöver hennes hjälp. Vi måste söka rädda så många vi kan undan febern. Och bara hon vet var man söker kådan. Tror du hon vill lära oss? Jag ska fråga henne.

Nästa dag kom Auirr ut ur skogarna med ett bastknyte i munnen. Det innehöll tio stora klumpar kåda, som hon lade ner framför Mikael.

– Ni kan färdas som orrhu. Gör det. Jag kommer efter genom skogarna.

– Återvänd till Kairru. Han är din, och ni hör ihop, sa han envist.

– Vi hör alla samman. Kairru är i goda händer. Han finner mig. Jag följer marken.

– Var försiktig då, sa Jennifer. Människorna är sjuka, och de blir farliga när de är hotade. Farväl Auirr.

Hon kramade katten. Mikael satt redan i planet.

Auirr sänkte huvudet, och drog sig tillbaka. Hon var en mörk gestalt mot löven och buskagen, när de lyfte, en siluett med brinnande ögon.

Golvet vibrerade i kabinen och plötsligt var de på väg rakt upp mot en het blånande himmel, på väg tillbaka till den mänskliga värld de tvingats lämna för så länge sen. Richard Barth var redan kry nog att sköta spakarna, vilket ändå var hans jobb. De korsade vidsträckta skogar med insprängda sjöar och blänkande vattendrag. Vid en flod var en hjord kraftiga varelser med sex ben på väg över.

– Mumurruchuu, sa han och pekade ut dem för Peter. Det vill säga, katterna kallar dem det.

– Det finns mer här än vi trodde först, inte sant? sa Peter. När de flög ut över savannen där de haft sitt första läger såg Mikael på Jennifer, som satt med Auirrs bastknyte i famnen och tittade rakt fram. Plötsligt var allting likgiltigt och främmande. Han förstod det inte.

De nådde Biopolis i skymningen. Allt såg ut som det brukat från luften. Frånsett att ingenting rörde sig utomhus.

åtta

Man kunde tro att barackstaden var obebodd. Dörren till hus B var låst, men Peter hade huvudnyckel. – Var försiktiga, sa han. Vem vet vad som hänt? Jag går in först.

Han knackade på dörren och ropade. Inget svar. Han öppnade och gick in. De tre andra väntade medan de utbytte nervösa blickar. Peter kom ut igen.

– Nästan alla ligger. Även Rijad och de flesta i sjukpersonalen. De är rädda för något också, men ingen kan stå vakt. Om några är friska är de utmattade av att hjälpa de andra och försöka hålla staden igång. Jag fick inte mycket vettigt ut av dem.

– Jag har tänkt på en sak, sa Mikael. Kådan är svår att dela ut. De kommer att vara lika misstänksamma som

jag själv och ni. Om läkarstationen står oanvänd kanske vi kan utnyttja den. Det jag tänkte mig var att försöka tillverka en lösning i vatten eller alkohol.

Jennifer såg förvånad på honom.

– Bra idé. Om du försöker göra det, så går vi andra gemensamt runt och inventerar läget.

Han gick mot den barack där han själv legat sjuk. Det fanns en separat olåst dörr till laboratoriet. Han gick in, sjönk ner i en stol. Luften gick plötsligt ur honom.

Det hade hänt alldeles för mycket och för snabbt. Att vara tillbaka här var mycket egendomligt efter ett halvår i skogarna, och livlösheten och tystheten var skrämmande. Han mindes Biopolis som ett stöj och larm han ville bort från, ut i skogens tysthet, åtminstone ner till vattenlinjens stilla sorl. Nu var det bara beklämning och död kvar.

Den diagnostiska datorn var lämnad på och projicerade ett meddelande.

Alla test negativa. Symptomatiskt föreligger en variant av malaria.

Så Rijad hade försökt konsultera den, kanske rörande sig själv? Men hur skulle en mänsklig dator kunna diagnosticera en sjukdom som inte fanns i dess data-

bas? Vad var det för mening att anlita den, om man inte använde den som ett rent instrument. Felet med Rijad

var att han lärt sig använda den som en auktoritet i stället för att tänka själv.

Nog med det. Han måste tänka själv nu. Om han körde kådan i en centrifug skulle han riskera slå sönder långa molekyler. Löste han den i alkohol kunde en viktiga ämnen förändras. Han måste göra prover med mycket små mängder.

När han rörde vid centrifugen, sa en mekanisk röst:

– Auktorisation saknas. Anropskod begärs!

Han snurrade runt och stirrade på datorn. Skärmen lyste.

Möjlighet att icke auktoriserad personal berett sig tillträde. Åtgärd?

Han log snett, och satte sig vid terminalen. Programspråket var detsamma som datorn på hans station använt. Han fick nytta av sina frenetiska studier under resan hit ändå. Efter en stund lydde den honom, och laboratoriet stod till hans förfogande.

Han beordrade kemisk analys av en bit kåda, och lagrade resultatet, liksom informationen att någonting i denna substans botade den ännu icke diagnosticerade febern.

Sedan centrifugerade han en bit kåda i vatten, men den löstes inte utan sjönk till botten. Han gjorde om experimentet, men bytte ut vattnet mot 60% sprit. Re-

sultatet blev en ljusbrun vätska som smakade främmande skog och alkohol. Han lämnade den till datorn för analys. Större delen av de olika substanserna var kemiskt oförändrade fränsett ett ligninbesläktat bindemedel. Förhoppningsvis var det utan betydelse.

Han bad den lagra den informationen också, och meddelade maskinen att han tänkte ge lösningen till febersjuka människor. Han hade väntat sig protester, men den bara avvaktade.

Jennifer hittade Dave Chirocco i hus G. Han var utmärglad och färglösare än någonsin. Trots det var han någorlunda redig, men kunde inte ens lyfta armen för att dricka. Bredvid honom stod ett gammalt glas vatten, som hon sköljde och fyllde igen. Hon höll det till hans torra, heta läppar. Han drack och lyckades nästan genast le på det sätt hon så väl kände igen.

– Så du är tillbaka, viskade han. Civilisationen utövar visst sina lockelser.

Hon sa hårt:

– Vad har ni hittat på här?

– Åh, vi har... har ju mest legat så här.

– Men det är ju en psykosomatisk åkomma inte sant? Du dömdes Mikael till exil på de grunderna. Den här sjukdomen får man bara om man knuffat din övergivna fru nerför ett klippstup? Har du glömt det?

Dave blinkade bara en gång.

– Det fanns medicinska vittnesmål. Och psykologiska. Vi följde bara deras råd, viskade han segt.

– Du lurar mig inte längre. Du kan lura andra, men inte mig. Vet du att Mikael också är tillbaka nu.

Effekten uteblev inte. Den febersjukes ögon flammade till av hat.

– Om du är snäll kanske vi ger medicin till dig också, sade hon och fann att hon njöt av sin överlägsenhet.

– Har ni...?

Hon nickade.

– Vi kan bota eländet. Och vet du vem som lärt oss det?

– Vem? Prästaskräppet?

Han försökte skratta.

– Samma varelser som ni jagade med lasergevär.

Han såg på henne en lång stund, innan han lyckades koppla samman det hon sagt med sina minnen. Hon lät honom svettas. Det var en nästan pervers njutning att ha honom i underläge.

– Menar du katterna? fick han fram. Men hur...?

– De är mer intelligenta än både du och jag.

– Omöjligt!

– Du får väl se.

När Mikael kom ut från läkarstationen blev han tillropad bakifrån.

– Vem där!?

Han vände sig om. Det var en av sjukvårdarna. En gråblond, medellång karl i en rock som brukat vara vit. Han såg utmattad och desperat ut. Och igenkännande.

– Du! utbrast han plötsligt.

Mikael kom inte ihåg hans namn.

– Vi kommer att klara det. Jag har botemedlet här, sa han och höll fram karaffen med brun vätska.

– Det finns inget botemedel, fräste den andre.

– Jag lever ju. Minns du inte att jag var den förste som insjuknade?

Karlen såg misstänksamt på honom.

– Nej, du var ju psykiskt sjuk.

Mikael behärskade sig.

– Jag hade feber, och jag blev botad av det här, och nu ska vi ge det till dem, sa han kort.

– Men jag kan inte tillåta att ni går och ger sjuka människor... vad *är* det där? När gyttja?

– Nej, det är det inte. Men jag märker att det inte är lönt att försöka förklara.

– Vi har ett helvete nog utan att behöva tampas med några satans kvacksalvare, utbrast vårdaren som en besatt.

Han sträckte snabbt ut handen efter flaskan, men Mikael tog ett lika snabbt steg tillbaka. Plötsligt stod Barth bakom den aggressive.

– Rör dig inte. Jag har dig på kornet. Gå vidare, sa han till Mikael. Den här bråkmakaren låser jag in nånstans.

– Nej, sa Mikael. Vi får inte ta till sådana metoder. Låt honom vara.

– Okej, men jag tror du har fel. De väntar på dig i hus D. Några där är mycket illa däran.

Elizabeth Farnsworth var en blek skugga som döden svävade över. Hennes mun var låst i en egendomlig feberkramp, hon varken kunde eller ville dricka. Han var inte ens säker på att hon kände igen honom. Febern var nära fyrtioen.

Han såg förtvivlat på henne, undrande om de kommit för sent.

– Om vi hade en pipett... sa Jennifer.

– Vänta, sa Peter som var blek av stanken och fortfarande febermatt själv.

Han gick ut. Efter en kort stund kom han tillbaka med en plastpipett som de försiktigt fyllde. Skulle det fungera? Det måste det! Att få en som var så sjuk som Elizabeth att tugga i sig kåda måste vara en hopplös uppgift. Sakta lirkade Mikael in pipetten i den sjukas mungipa och tryckte på överdelen. Hon svalde i en spasm och klagade som ett barn.

– Hon fick det i sig. Nu kan vi bara vänta, sa han som för att trösta sig själv.

De gick runt till de andra husen. De delade ut all lös-

ning som Mikael berett. De som var friska var ändå apatiska, utmattade. Det var ett desperat experiment. Tänk om alkoholen ändå reagerat på något okänt kemiskt sätt? Tänk om centrifugen förstört någon komplicerad substans?

Två till dog under natten. Båda hade fått av lösningen, men hade varit om möjligt sjukare än Farnsworth.

Richard Barth kom bort till dem på morgontimmarna.

– Du skulle låtit mig låsa in den där idioten. Han har spritt ut ett rykte att vi redan tagit livet av fem stycken.

– Jag ville bara inte att vi skulle...

– Nej, jag förstår, sa Barth. Mannen är ju sjuk själv. Om det här fungerar som malaria påverkar det även psyket. Frågan är bara vad vi gör med honom?

– Jag följer med dig, sa Peter.

Mikael såg dem gå. Han väntade på något annat. Baracken innehöll tio sjuka, som alla fått av lösningen. Elizabeth var den sjukaste av dem. Hon låg oroande stilla. Ute ljusnade det mer och mer. Människor dör vanligen på tidiga morgonen erinrade han sig. Han kände på henne. Hon var sval. Snabbt, en panntermometer.

– Jennifer.

Hon ryckte till, vaknade och reste sig från golvet, där hon sovit två timmar.

– Elizabeths feber är nere, sa han.

– Jag får termometern.

Hon gick runt till de andra. Fem av dem vaknade och

klagade över hunger. Ingen hade feber över trettioåtta.

– Det fungerar, sa hon. Du kan blanda till mer.

När solen gick upp, stor och het, hade han blandat tre flaskor av den bruna vätskan.

Två av dem som stod på benen hade blivit övertygade av att så många tillfrisknat, och som en av dem sa:

– Herregud, vi är ju dömda annars. Kanske det fungerar. Vi har inget val.

Mikael satt kvar i laboratoriet. Han matade in så många symptombeskrivningar i diagnosdatorn han kom ihåg, den ungefärliga mängd av katternas läkemedel var och en fått och minskningen av febern över en natt. Han glömde inte de två som dött.

Han bad den utvärdera.

Efter en stund kom svaret:

Sannolikheten att preparatet innehåller en verksamt substans är 92.7% +/- 0.01. Substansen är ej identifierad.

– Du är inte dum, mumlade han, sedan stupade han omkull på en brits och somnade.

Han gick in i skogsranden som kröp förbi alldeles intill. Detta var Auorangng. Det var det land han hade längtat till, men det skulle aldrig bli hans. Ingen visste var han var eller vad han tänkte göra. Bäst så. De som stod på benen städade ut baracker, tvättade sängkläder, lagade mat. De sjuka intog lydigt sin dagliga klunk 'kinin'. Han behövdes inte längre i människornas värld. Något annat måste göras.

Peters ord var inristade i honom. Det finns katter någonstans utanför Biopolis. Chirocco hade skickat ut en expedition för att jaga dem. Två man kom tillbaka av fem.

Det hade inte gått att få något vettigt ut ur någon om vad som hänt. Att de låst dörrarna om de sjuka hade dock berott på rädsla. Två man av fem. De hade gett sig ut med gevär. Hade de verkligen försökt nerlägga en katt? Kunde de ha varit så ohyggligt dumma? Han nickade, där han gick. Det var vad man borde vänta sig av dem.

Han smög inte. Grenar knäcktes under hans skor. Han hade kläder igen. Det kändes konstigt, men han måste det. Han måste vara människa nu.

Samtidigt frätte ett surt tvivel. Vad gav han sig in på? Och obeväpnad! Tänk om katterna här var annorlunda? Varför inte? Människor är ju olika. På Jorden fanns det fredliga indianstammar en gång, men också krigiska. Tänk

om Auirrs och Kairrus klan bara var ovanligt högtstående?

Men han måste ändå göra det ensam och obeväpnad. Det fanns inget annat sätt att visa dem vem han var. Ingenting fick vara gömt, allt måste vara öppet. Om de varit utsatta för mänskliga vapen skulle de se det på långt håll.

Frånsett att en ilsket surrande tvärhandstor insektsliknande varelse blev intresserad och följde honom på kusligt nära håll, innan den slutligen försvann in i ett hål i en trädstam, var skogen tommare än tomheten. *Var är ni?*

Det var ju vid sjön han mött sin första katt, vid ingången till den här skogen. De kunde vandra milsvida, men borde de inte bevaka främlingarnas läger, särskilt efter en sammanstötning?

Om jag lever i kväll ska jag se en film, tänkte han, om jag fortfarande lever. Kanske *Casablanca* igen i originalversionen. Med Ingrid Bergman. Ja, det ska jag. Det var så länge sen.

Strax efteråt blev han varse dem utan att förstå hur. Det var som en telepatisk förnimmelse. Han stannade inte, men gick långsammare. Mörkgröna pälsar smälte in i lövverket framför honom. Han urskilde tydligt två, nej tre. Och i dunklet bakom skymtade många fler. De hade skäl till försiktighet. De hade skäl till misstänksamhet. De hade skäl till fientlighet.

Han stod stilla, visade att han upptäckt dem. Bakom honom prasslade det lätt när en, två, flera katter tog mark. De var ett jaktlag. Och han var bytet. *Fly!* sa en instinkt.

Men framför honom stod plötsligt tre stycken, minst lika stora som Kairru, den i mitten ännu större. Deras ögon fixerade honom. Det fanns ingen ansats till vänlighet eller försonlighet i dem. Tre människor dog, men hur många katter?

Sakta lyfte han händerna och visade dem. Visade att de var tomma. Höll dem i luften. Ingenting rörde sig. Tills –

Utan förvarning gav den största katten därframme en signal med huvudet. De två vid hans sida kröp samman ett fruset ögonblick och kom sedan blixtnabbt emot Mikael. När de var nästan framme vände han sig om, och de kom från alla håll lika snabbt som när Kairru och Auirr gett mumurruchuun dess dödsbett. Han skulle bli offret som hämnade oförrätterna.

Men just som han väntade sig att huggtänderna skulle borra sig in i honom stannade katterna tvärt. Det var en ofattbar prestation som de klarade genom att trycka sig mot marken och liksom överlåta sin rörelseenergi åt den. En meter från honom var de. Han var omringad från alla håll. På sitt eget språk sa han tyst:

– Om ni dödar mig, så är det kanske er rätt. Men ni kan knappast jaga och döda oss människor på era villkor. Vi kommer att föra striden på våra villkor, och mot

bulldozers och laserbrännare har ni inte något att komma med. Om ni dödar mig, är varje chans till försoning borta, och ni kommer att gå under. Ni förstår mig säkert inte. Men det är sanningen i all dess ohygglighet.

De avvaktade igen. Han andades långsamt. Åter visade han att han var obeväpnad. Visade sina händer. Mindes hur han fallit på knä framför Auirr och erbjudit sin hals. Fast här förmådde han inte göra om det.

Däremot böjde han huvudet. Hälsade.

Efter en lång stund öppnade sig kattledet framför honom, och den äldre katten, patriarken, kom fram. Hans gång var majestätisk och tung. Mikael erinrade sig legenderna om den Gamle. Men när patriarken stod framför honom, såg han att det var en drottning.

Hennes bärnstensdjupa ögon fixerade honom oavvänt. Kattspråk nu.

– Vän... ville han säga. Men halsen förvred det till ett kraxande. Han svalde. Auirr och Kairru hade lärt sig förstå hans klumpiga imitationer av deras språksång. Men de här katterna hade inte levt med människor i månader.

– Vän, sa han och försökte sjunga fram det. Sjöng de enkla orden för beklagande av sorg.

Hon rörde sig inte, fixerade honom fortfarande.

Vad kan jag säga mer? Vad begär hon?

Hon bröt sin tystnad.

– Du talar som vi. Vem har lärt dig?

Avsiktligt artikulerade hon mycket långsamt. Åter

denna snabba förståelse, kännetecknet på hög intelligens. Han förstod inte varje ljud, men innebörden var klar.

– Vänner lärde mig, sa han trevande. Auirrchchiuiia och Kaiirruachuirr. Från Auregkchchuuirrs klan. Kaiirruachuirr tog Det Gyllene Språnget. Han och Auirrchchiuiia bildade jaktlaget.

Hon reagerade inte, så han började upprepa, men då fräste hon:

– Jag förstår!

Av det hon sa sen urskilde han bara 'Auregkchchuuirr' och 'död'.

– Död, sa han. Sörjd, beundrad.

Ett utdraget och märkligt samtal följde. Han förstod kanske hälften av det hon sa. Hon var vred och upprörd. Det som hänt hade upprört dem alla. Och nu kom han och talade om vänskap. Hur hade en sån som han blivit vän med Auirrchchiuiia och Kaiirruachuirr?

– Jag hade genaurr. Auirr botade mig med usuirr.

Kattdrottningen såg undrande på honom.

– Auregkchchuuirr sände en varning för främlingar från stjärnorna. Han sände den till alla klaner. Är det ni som är främlingarna?

Han nickade.

– Ja.

Plötsligt kände han sig matt i hela kroppen. Han hade arbetat hårt, sovit litet, gått länge och sedan trott sig

dödsdömd. Tydligt skulle han leva. Insikten kom som en chock.

– Får jag sitta ner?

Hon gav de andra katterna en blick. De försvann tyst från platsen och lämnade dem ensamma. Han satte sig på en rotknöl, men hon stod kvar.

– Varför kommer du till Auorangng?

– För att samarbeta.

Samarbete var det närmaste ett heligt ord man kunde komma i katternas språk. Samarbete var en matematisk harmoni. Samarbete förutsatte frihet och ansvar. Samarbete var nödvändigt för överlevnaden.

– Samarbete? Ni kom med död!

– Inte jag.

– Din klan.

– Nej, inte min klan. Klaner finns inte hos oss. Vi är olika tal.

Det fanns inget ord för det han ville säga i katternas språk. Kairru och Auirr hade haft mycket svårt att förstå att människor inte levde tillsammans i grupper som höll intimt samman i livsavgörande frågor. Det hade varit svårt att ens få dem att acceptera möjligheten. Men viktigt, eftersom det var så fundamentalt mänskligt att vara ensam i kollektivet.

– Varför kom de med död?

– De visste inte.

Hon ruskade på huvudet. Olust, avståndstagande.

– Ni jagar mumurruchuu, sa han efter en stunds tystnad.

Hon liksom nickade.

– Det är det största bytet.

– De som kom med död var också jägare.

Raggen på hennes rygg sig och pålsen slog över mot rött. Bärnstenarna flammade.

– Vi är inte mumurruchuu. Och ni dödar på avstånd. Med ljus. Var finns modet i det?

– Det var ett stort misstag. De visste inte. Jag sörjer de döda.

– *Vi* sörjer de döda. Det är vår klan. Vår skog.

Han satt tyst, undrande vad han kunde säga. Det nyanserade samtal som katter kan föra sinsemellan var utslutet mellan dem. Ändå skulle det behövas om han skulle kunna nå genom tveksamheten och fiendligheten, få henne att förstå situationen. Att människorna inte alla var likadana.

Med Auirr hade han samtalat till hälften i trance, i en stämning av avslappnad intimitet. Det var som om det släppt fram förmågan att förstå och göra sig förstådd. Var det lösningen?

Han formulerade ett långt budskap i tankarna:

Somliga människor är kunniga, somliga okunniga, somliga dödar, medan andra aldrig gör det. Många människor är fiender, några är vänner. De som kommit till skogen har begått ett misstag som inte kan förlätas. De har

inte förstått att katter är intelligenta varelser som de själva. Men det finns människor av två slag. Det ena erkänner att detta är katternas värld, det andra vill att fler människor ska komma hit och bosätta sig, bränna ner skogarna med eld, förvandla världen till något annat. Jag och mina vänner hör till den första gruppen. Vi vill avvärja att fler människor kommer hit. Jag har kommit för att visa vänskap och för att beklaga sorgen.

Med dessa tankar i huvudet koncentrerade han sig, gick in i hypo och drömde att han var en katt som sjöng ut sina tankar som en katt.

När han kom ut ur trancen, satt kattedrottningen och lyssnade med ny uppmärksamhet.

Hon sträckte på sig, hennes blick blev varmare.

– Du visste att du kunde bli dödad här, sa hon.

I de orden fanns ett erkännande av mod, som han tyst tog emot. Åter visade hon att de var kulturvarerter på en nivå långt över de flesta människor.

Att gå in i hypo hade frigjort hans språkförmåga. Han förklarade ledigt att Auirrchchiuiia var på väg hit, men att Kaiirruenchuirr skadats av en mumurruchuu som anfallit dem på vägen, när han tagit det språng som är katternas förnämsta. Under väntetiden måste katterna i skogen undvika människornas läger, undvika att bli sedda av dem, men samtidigt bevaka det.

– Auregkchchuirr hade rätt. Detta är en ond tid. Du sörjer våra döda. Vi sörjer era. Vi ska minnas att

Kaiiruechuirr tagit Det Gyllene Språnget liksom du tog ditt idag. Det du har sagt ska bli gjort.

Hon gick sakta bortåt skogen. Han satt kvar och såg henne försvinna. Efter en lång stund reste han sig och gick tillbaka mot människornas stad.

Det brinnande tornet

ett

‘Rådet sammankallas.’ Det var innehållet i ett budskap som innehöll mer dramatik än något budskap i känd tid. Rådet sammankallades bara om det fanns en tvist mellan klaner som inte gick att lösa på annat sätt, eller om ett annat problem fordrade samråd. Det hade inte sammankallats sedan den tid när legenderna skapades, och sången om Myihuirrchchuiiaa och Mishuangeuirr blev till. Meddelanden hade spridits mellan angränsande klaner på andra sätt, för det fanns alltid enstaka katter som föredrog att ströva ensamma men gärna bar bud.

Rådet bestod av de erkänt klokaste katterna från alla klaner. Det fanns ingen möjlighet att tillkalla klanerna på den andra kontinenten. Man anade att de fanns, men det hade aldrig förr getts några skäl att försöka nå dem.

Kurirer utgick nu från Peranguorr. För både Teguaiir som ledde klanen där och hans råd insåg att det som hände var något så speciellt att urgamla seder måste återuppväckas. Kurirerna färdades i par, och var de snabbaste i sin Man. De skulle korsa en halv kontinent, och

enligt den sårade gästen fanns inte lång tid att avvärja hotet.

Det bestämdes att Rådet skulle mötas uppe vid sjön, nära främlingarnas läger. Så många klaner som hann kontaktas skulle vara med. De andra fick meddelas och komma så snart man hann.

Situationen var otrolig, kände Teguirr. Så det hade kommit främlingar från stjärnorna, främlingar som funderade på att bosätta sig här. Främlingar som saknade respekt för skogens överhöghet, främlingar som hade något de kallade maskiner, eftersom deras lemmar var för svaga för att de skulle kunna jaga själv.

Än mer otroligt var att klanerna hade bundsförvanter bland dessa främlingar. Kaiirruenchuirr hade berättat om mannen och kvinnan han lärt känna, och det ökade nästan ytterligare förvirringen. Uppenbarligen var detta släkte ytterst främmande, eftersom det kunde vara på en gång fiende och bundsförvant. Det var tragiskt att den Gamle i bergen inte levt länge nog, för hans klokhets hade varit vida kända, och hans nya tal var de mest förunderliga skapelser som skådats av det inre ögat.

Men hans röst talade genom Kaiirruenchuirr. Teguirr hörde den och sände sina bästa medhjälpare som kurirer. Samtidigt var Auirrchchiuua på väg norrut mot Auorangng. Hon färdades dag och natt.

två

En av de svårast sjuka hade varit dr Rijad själv. När han återvände till sin station efter ett par veckor, satt Mikael där. Han hade programmerat in de journaler han bett vårdarna att föra. Nu hade han matat in doseringarna av katternas medicin, feberkurvor och andra data på nästan alla patienterna.

– Vad gör du här? sa Rijad, som var blek och blivit nästan gråhårig.

– Någon måste ta hand om det hela.

Mikael försökte dölja sin irritation över den andres revirbeteende.

– Du har legat sjuk i tre veckor, som du vet.

– Jag antar förstås jag borde tacka. Men jag är långt från övertygad om att inte de flesta tillfrisknandena varit spontana. I mitt fall tog det lång tid.

– Det kan bero på att du under en vecka vägrade inta medicinen. Men litar du på din dators förmåga till statistiska beräkningar?

– Absolut, svarade Rijad.

Mikael hade kodat datorn att lyda hans röst nu, så han sa bara till den:

– Kommando: Utvärdera inmatade data. Hypotes: att tillfrisknandena beror på en tillfällighet.

– Vilka data?

Den fortfarande bleke Rijad var misstänksam.

– Det är enkla data över feberkurvor, tid för insjuknande, mängd av den medicin du inte tror på och så vidare. Du kan kontrollera dem om du vill.

Skärmprojektioner hade redan svaret:

Hypotesen är mycket osannolik. Sannolikheten att tillfrisknandena beror av en slump, är 1 på 100000.

– Obegripligt, sa Rijad envist.

Mikael tilltalade datorn i stället:

– Ny hypotes. Det finns ett samband mellan den givna medicinen och tillfrisknandena. Vilket stöd har den?

Den svarade:

Hypotesen är sannolik. Med de nya data har den en sannolikhet på 99.99%. Den verkliga faktorn är inte känd. Mer data fordras.

– Du ser, den är så intresserad att den vill veta mer. Vi befinner oss visst i det märkliga läget att en maskin är mer öppen för nyheter än en människa.

Rijad hade tappat hakan, men samlade sig.

– Det här måste kontrolleras. Jag kan inte godta det utan granskning, sa han stelt.

Mikael kände vid det här laget väl igen den irritabilitet som hörde till febern.

– Visst, det är du som är experten. Har du några frå-

gor, så är jag hos Jennifer.

De två hade flyttat samman igen. De låg inte med varandra, men de hörde samman. Det var också ett sätt att visa hela kolonin att Jennifers korta episod med Dave varit ett misstag.

Hon satt och stirrade på en skärm när han kom in. Den projicerades var man ville i rummet från dator-enhetens gulgrå kub. Framför sig hade hon ett tangentbord med mängder av specialfunktioner för beräkningar som gick snabbare att mata in på det viset.

Skärmen meddelade:

Uttrycket är ologiskt och instruktionen inte utförbar.

– Problem? sa han lätt.

Hon vände sig om, och han ryckte till när han såg hur hålögd hon var. Hon hade den här tendensen att arbeta ihjäl sig när det behövdes. Han mindes tiden på Orpheus.

– Jag har försökt utforma ett program i något standard-språk, sa hon, men börjar fatta att det är omöjligt. Det värsta är att det borde gå. Auregks teori är inte ologisk, bara annorlunda. Men att övertyga Converse eller något annat datorspråk om det går bara inte. De bygger på den gamla matematiken.

– Gör ett eget språk, föreslog han mer av trötthet än på allvar.

– Jag tror faktiskt det är enda lösningen.

Hon var helt allvarlig. – Men i så fall måste jag på tre veckor hitta ett sätt att beteckna Auregks tal och koda in en ny tolk i maskinen. Den mängd rent räknande det fordrar är ofantlig. Vi slår hela tiden huvudet i tidstaket.

Hon vände sig bort.

– Det går inte, sa hon kvävt. Jag klarar det inte ensam.

Han nickade.

– Finns det något jag kan göra? Rijad har återtagit sin station, så jag är hemlös. Och det här är det viktigaste, näst intill att få tillgång till sändaren.

– Jag vet inte.

Hon lät tveksam.

– Jag vet mycket väl att jag inte förstår vad du sysslar med, men jag kan följa instruktioner. En del tidsödande rutinarbete kan jag avlasta dig från. Eller fordrar allting geni? utbrast han argt.

– Nej, sa hon avvärande och blinkade med trötta ögon. Jag är tacksam. Gå och ät först, du. Jag är inte hungrig.

Han såg på henne. På kvällen skulle hon äta. Nu var hon envis och det lönade sig inte att tjata. Ibland saknade han livet i skogarna. Allt hade varit så mycket enklare där.

Solen var fortfarande het på en djupblå himmel. Svartvita fågelsvärmar var på väg upp mot bergmassiven som om de sökte sig till svalka.

Han följde huvudgatan till den konditionerade matsalen, där saker och ting börjat fungera igen. Sandra Abrams, en av hans yngre patienter, nickade vänligt åt honom. Det kändes bra. Alla var inte hans fiender nu. Men lägret hade på ett ännu oklart sätt delats i två fraktioner. En som fortfarande höll på Dave, en som var beredd att tro mer på Mikael och Jennifer. Och kanske än fler som ännu var tveksamma. Var det inte det han såg i deras blickar? Eller var det misstänksamhet?

Peter kom bort till honom.

– Det blir möte om två dagar, förkunnade han. Och det är viktigt att alla är med. Vi ska begära att rättegången mot dig ogiltigförklaras, och att Dave avsätts från sin post. Sen har vi det här med katterna...

– Men Jennifer har inte hunnit någonvart med sin programmering...

– Herregud!

Peter förrådde att även han kunde bli otålig.

– Hur många av oss skulle förstå en helt ny typ av matematik? Vissa skulle bara bli ännu mer skeptiska. Spara det där till experterna ute i kosmos. Det finns andra saker som är viktigare. Att ni levde med katterna i ett halvt år, att de lärde sig ert språk och ni deras, att de tog hand om er och skyddade er. Vi måste motverka det fatala intryck den här jaktexpeditionen gett, för att inte nämna de piloter som kommit hem och berättat att de anfallits av hemska väldiga tigrar. Den historien har plock-

ats fram igen, och tigrarna växer i storlek för var dag. De är fem meter långa nu, och sprutar snart eld.

– Det var Auirr, sa Mikael ironiskt. Bara Auirr. Hon jagade dem tillbaka till deras plan utan att skada dem. De besköt henne däremot.

– Men ryktena förvanskar henne, framhöll Peter.

– Du har helt rätt. Om vi bara hade en katt här! Tänk om Auirr kunde stiga fram och hälsa dem på deras eget språk!

– Var är hon? Kan något ha hänt henne?

– Jag hoppas det inte. Men hon hade lång väg att färdas till fots. Under tiden får vi försöka berätta övertygande. Att katterna finns kan ingen tvivla på i alla fall.

Efter en kort diskussion med Peter om mötets organisation återvände de till rummet, där Jennifer hade sin dator. Hon satt bredvid den och såg bara frågande och gråblekt trött ut. Sedan utbrast hon att de var idioter och körde ut dem.

De gick ut.

– Jag hoppas hon klarar pressen, sa Peter.

– Jag har sett henne under belastning förut, svarade Mikael. Men aldrig så här. Om det bara fanns något jag kunde göra.

– Men vi ger inte upp, eller hur?

– Nej, vi ger inte upp.

Ett par nätter senare vaknade hon. Kände sig plötsligt klarvaken och orolig. Utan att väcka Mikael, som snarkade lätt och vred sig i värmen, smög hon tyst ut i natten och stod under främmande stjärnor med en egendomlig känsla av att hon flög.

Hon hade drömt något, och det hade inte varit Kekulés orm som bet sig i svansen och blev en molekyrling, det hade varit... diffusa högar på en sandstrand, ingen klart avgränsad från de andra, ingen helt distinkt.

Det ligger inbakat i kontinuumbegreppet, tänkte hon. Det finns fler punkter på en linje än det finns naturliga tal. Varför kallar vi dem naturliga? För att de grundar sig på våra fingrars åtskildhet. Anta att vi som fundamental talserie tar antalet punkter på en sträcka... och inte de så kallade naturliga talen.

Resultatet måste bli en mer generell teori. Samtidigt gäller en rad klassiska principer inte längre. Vi gör det omvänt – i stället för att betrakta de irrationella talen ur de naturligas perspektiv, gör vi tvärtom. Och det blir bara början... till en teori om obestämda tal.

Det svindlade plötsligt för henne. Och jag trodde jag förstod Auirr. Jag hade bara börjat. Vi har bara börjat. Hon såg som en väg framför sig. En möjlighet att simulera Auregktalens egenskaper i en programmerbar modell. Hon visste att om det nådde rätt personer, skulle det få deras hjärnor att explodera, eller ta egna gyllene språng som hon i natt tagit sitt.

På morgonen såg hon upp på honom, nöjt och sömnigt. Hon sa:

– Jag har en idé. Som du vet har maskinen en tolk som översätter från mänskligt språk till maskinkod. Om jag gjorde om delar av tolken skulle jag kunna anpassa den till en modell av Auregktalen. Men det fordrar mycket beräkningsarbete. Vill du hjälpa mig med det?

– Bara du förklarar vad jag ska göra. Jag är ingen vidare matematiker, men jag kan sköta en dator.

Plötsligt var det en nytta med det han lärt sig. Plötsligt föll saker på plats. Man behövde inte vara bäst, duktigast, klyftigast. Ibland räckte det att ha gjort sitt bästa, att hjälpa till, att göra något för någon.

– Vi behöver en dator till som hjälp i det rena beräknandet. Vi måste ha tillstånd att disponera den som finns i sändaren.

– Tillstånd? Varför inte bara låna den? sa han.

Hon skrattade till, och han förstod att någonting hänt.

Mötet gav en försmak av vad som väntade kolonin. Dave försökte åter framstå som självklar ordförande, men Peter trädde fram:

– En rad saker ska diskuteras där Chirocco är part i målet. Nya fakta måste läggas fram. Om medborgarna i Biopolis efter det fortfarande vill ha honom kvar, står

det dem fritt. Till dess bör ordföranden vara en som är neutral. Jag föreslår Manfred Schwarz.

Manfred tillhörde inte någon av fraktionerna.

Dave röstades ner för första gången, vit i ansiktet. Mikael tänkte: nu blir han en ännu farligare motståndare.

Schwarz intog platsen. Peter begärde åter ordet, och summerade vad som förändrats efter rättegången mot Mikael. Det viktigaste var utbrottet av epidemin. Det hade bevisat att den sjukdom Mikael lidit av varit en verklig infektionssjukdom. För som han ironiskt sa:

– Mikael påstods ha blivit psykosomatiskt sjuk sedan han knuffat Dave Chiroccos första hustru från en klippa. Nu frågar jag alla er som blev sjuka med samma symptom senare: vem knuffade ni egentligen utför en klippa?

Skrattsalvor från mer än halva auditoriet.

– Dessutom var den stackars Janni Moe en kvinna som övergetts av Dave Chirocco. Jag vet inte om det är skäl för självmord, men många har omvitnat det deprimerade intryck hon gjorde efter ankomsten hit. Bakom hennes handlande låg alltså tragiska, men personliga problem. Jag yrkar att Mikael frias från alla anklagelser.

Då rusade Rita Haugen upp:

– Men jag såg det! Han knuffade ner henne. Ska ni frikänna en... en...

– Bra du är här, sa Peter lugnt. Några frågor fordrar svar. Varför berättade du inte vad du sett förrän det gått

lång tid? Och hade du inte ett förhållande med Dave Chirocco medan han ledde rättegången?

– Jag protesterar, utbrast Dave. Mitt privatliv har ingenting med det här att göra. Ordförande, om det hela ska få fortsätta så här...

Schwarz sa:

– Protesten godtas. Har Peter Kampf mer att säga? Inte? Det finns ett förslag, att Mikael Land ska anses rentvådd från tidigare anklagelser. Har någon något att tillägga?

Dave var vit i ansiktet.

– Inte? I så fall, votering. Hur många röstar för?

Inte ens Dave röstade emot. Han och några andra lade ner sina röster. En stor majoritet röstade för. Men Dave begärde ordet igen för att försöka rädda situationen.

– Jag betonar än en gång att det som kallats en rättegång mot Mikael var ett ärligt försök till utredning. Den stödde sig på vittnesmål av flera experter. Deras uttalande var entydiga. Det fanns ingen personlig illvilja mot vår forne skeppskaplan, och jag är glad om han kan frias nu.

Daves anhängare applåderade entusiastiskt, men ljuden ekade ändå tomt i salen. De höll inte på honom för att de trodde att han haft rätt, de bara höll på honom ändå.

Jennifer begärde ordet. Hon stod upp och sa:

– Det har talats om vilda blodtörstiga tigrar. Jag vet varifrån den rövarhistorien kommer, från de två piloter jag fick att flyga mig till Mikaelns station. De blodtörstiga tigrarna var en enda katt på cirka sjuttiofem kilo. Hon heter Auirr. Vi har levt tillsammans med henne och en frände till henne i snart ett halvt år. Ser vi ut att ha lidit nöd? De har skyddat oss från de verkligen farliga djur som finns i skogarna.

Hon gjorde en paus för att hämta luft och bedöma effekten av vad hon sagt. Publiken lyssnade spänt.

– Varför anföll hon piloterna? Svaret är enkelt. De försökte ta mig och Mikael till fånga. Hon skrämde dem på flykten. Tydligt bra. Ingen av dem blev det minsta skadad, men de tycks ha blivit väldigt rädda. (Fnissanden.) Jag tror vi kan avfärda idéerna om de vilda tigrarna.

Hon vände sig mot Dave och Finetti.

– Värre är det med den jaktexpedition som gick ut långt senare. Det är tydligt att katterna sökte kontakt, och människornas svar var att beskjuta dem. Om det borde anordnas rättegångar i det här lägret skulle det snarare vara mot dem som så uppenbart bröt mot både VF-stadgarna och normal anständighet.

Med högre röst fortsatte hon:

– Katterna är unika varelser. Den första livsform vi stött på i universum som uppvisar hög intelligens. Man kan bara hoppas att skadan går att reparera.

Sedan berättade Mikael om sina första möten med Auirr, gjorde sitt bästa att dölja de sår som aldrig skulle kunna läkas. Han kunde inte förebrå henne något. Hon försvarade sin värld. Det var hennes rätt att använda alla medel. Även honom.

Han fyllde i med en del episoder från den långa vandringen.

Efter det berättade såväl Peter Kampf som Richard Barth om när de mött Auirr. Även om det varit helt kort, hade de uppfattat henne som en intelligent varelse som dessutom kunde tala med de andra två.

– Menar du att hon talade vårt språk? sa Kuypers med stort intresse.

– Jag hörde henne göra det, sa Peter. Men jag var fortfarande febersjuk då, så några detaljer minns jag inte.

– Det var kanske hallucinationer, sa Finetti halvhögt och sarkastiskt.

– Begär ordet och säg om det, sa Peter högt.

Finetti antog utmaningen.

– Den som säger sig ha levt med de här katterna under lång tid kan ha blivit duperad av deras charm. Vi vet ju alla hur gulliga katter kan vara. Om de kan härma den mänskliga rösten är det intressant, men det tyder i sig knappast på intelligens. Det kan papegojor också. Våra expeditioner har inte sett några tecken på civilisation.

Mikael reste sig.

– Mikael Land, sa ordföranden.

– Skälet att Finettis expedition misslyckades både med att finna katterna och spår av civilisation, är att de flög runt planeten och fotograferade på avstånd. På det viset ser man skog och slätt och hjordar av större djur i bästa fall, men inte mycket mer. Katterna bygger sina byar inne i trädskronorna. De har ingen maskincivilisation som vi. Men de *är* intelligenta. Till sist, visst blev vi charmade av dem. Det är vad varje förnuftig person skulle ha blivit. Dave Chirocco och Finetti skickade i stället ut en beväpnad jaktexpedition.

Det stora tumultet bröt ut när Richard Barth lade fram en motion om att formellt avsätta Dave från borgmästarposten. Här klövs lägret. Många erkände att Dave gjort fel, men hade övertygats om att han vilseletts av dåliga rådgivare. Andra ville avsätta honom och välja Peter i stället. Någon gav någon en knuff, och det hela slutade i kaos och halva slagsmål.

Lägret stod utan ledare. Splittringen var total.

tre

Auirrchchiuiia nådde fram till Auorangng i ett tillstånd av stor utmattning. En av spanarna kände hennes doft och spårade henne till ett snår där hon låg, utmattad.

– Jag kommer med bud, sa hon. Sen föll hon i dvala. Han hämtade hjälp och hon fördes till klanens by, där hon sov i två dygn. De gav henne vatten och väntade.

När hon vaknade satt klanens ledarinna och såg på henne.

– Du bär bud, sa hon, men om vad? Vi fick ännu ett bud i går. Det kom från Teguirr i Peranguorr och kallade till rådsmöte.

– Bra, sa Auirrchchiuua matt. Det borde gjorts tidigare. Vi har varit försumliga.

– Men ändå hunnit ganska mycket, verkar det som, sa ledarinnan med stor vänlighet. Välkommen till Auorangng, dotter. Vi kan talas vid mer när du ätit. Du är välkommen till mitt läger.

– Mitt tack kan bara beskrivas med en sång.

– Vi vet att du redan är en ryktbar sångare, dotter till Auregkchcchuirr. Förresten, det kom ett bud från Peranguorr även till dig.

Ledarinnans ögon hade en varm glöd.

– En ung man vid namn Kaiirruenchuirr mår bättre. Han är på väg hit tillsammans med Teguirr.

Värmen till trots var Mihuirrach, äldst och klokast vid sjön, bekymrad. Hon berättade om mötet med främlingarna och deras fruktansvärda eldvapen. Hon berättade om sorg och dödar, och Auirrchchiuua fylldes av hat och oro.

Auirrchchiuua gjorde sitt bästa att förklara alla främ-

lingarna inte var onda, och berättade om Jennifer och om Mikael. Hon berättade också om hur de ville hindra andra människor från att komma hit genom att sända ett budskap till stjärnorna som sa: Denna skog är redan befolkad. Sök en annan skog.

Och Mihuirrach lyssnade med undran.

– Främlingarna är svåra att förstå. De lever inte i klaner. De bildar inga jaktlag. De... kämpar inbördes.

– Primitivt och obegripligt.

– Den Gamle hade en gåtfull föraning. Han gav mig och Kaiirruenchuirr i uppdrag att lära känna främlingarna.

– Jag har redan mött den du kallar Mikael.

– Hur?

– Han kom ensam till skogen och förklarade att hans fränder handlat fel.

– Jag är inte förvånad. Jag måste snarast kontakta dem och höra hur det gått med deras plan.

– Men inte förrän du hälsat dina fränder.

– Fränder?

– I min ungdom var jag en friströvare, sa Mihuirrach. Jag mötte Auregkchcchuirr då. Men jag strövade vidare och kom så småningom till sjön, och här blev jag upptagen i klanen. Så du har fränder här. De vill träffa dig och höra om sin stamfar.

fyra

Nästa dag var allting fullkomligt tyst. Det var en tystnad som först var oroväckande men övergick allt mer i ett solgassat lugn ju fler dagar som gick. Ingen stiftgrammofon spelade längre dixie på kvällarna. Hösten var långsamt på väg.

Fast om nätterna hände det saker. En dörr öppnades, någon smög ut och försvann i skuggor av skuggor. En dörr stängdes om någon som slunkit in osedd. Trots värmen kunde fönster vara tillslutna i byggnader, vars fibernät skulle tillåtit dem annat.

Kunde man verkligen ha blivit förda till den grad bakom ljuset? Dave Chirocco hade väl alltid verkat saklig. Vad skulle man egentligen tro om de här halvvilda typerna som kommit ut ur djungeln och påstod att de botat alla från en periodisk feber som lika gärna kunde gått tillbaka av sig själv?

Så det fanns intelligenta katter? Det hade varit en chock först, men när man fått några dygn på sig... var det inte egentligen vad man kunde väntat sig? Många förstod inte ens vad katterna hade med saken att göra. Världarnas Förbund och dess stadgor var överklighet. Det var ju politik. Här gällde det realiteter. Här gällde det en själv, ens egen framtid, barnens.

– Så här är det, förklarade Dave en kväll för en publik av sina mest trogna, men även några tveksamma.

– Låt oss säga att Haugen såg fel. Jag är övertygad om att hon var uppriktig, men låt oss följa majoriteten och säga att hon såg fel. Ändå var det med lättnad jag fick anledning att sända bort den där snabbutbildade prästen från Biopolis. Jag har en instinkt för vilka som man kan lita på och inte. Och han var inte att lita på.

Dave utnyttjade hela sin förmåga att trollbinda med en ton av självklar saklighet. Och de lyssnade.

– Det handlar inte längre om småsaker, som vem som mördade vem eller om det snarare var självmord. Det handlar om hela vår kolonis framtid. Vill ni stanna kvar här? Eller vill ni deporteras till Betelguize, denna trevliga plats för en picknick i kosmos?

– Vi vill förstås stanna här, sa ingenjör Tadeuz Tarski. De flesta nickade energiskt.

– Det här är en bra värld, med väldigt gott om utrymme, sade Dave. Så gott om utrymme att vi kunde bo här i nästan ett år innan vi ens märkte att det fanns några katter.

Han skrattade lättvindigt, och flera skrattade med.

De förstod vad han sa. Och han sa vad de ville höra.

– Det finns plats till både dem och oss. Så enkelt är det, och det borde var och en med förnuftet kvar också förstå. Tyvärr har varken Mikael Land eller hans fysikerhustru något förnuft kvar. De har blivit så intagna av sina kattvänner, att de tänker gripa makten och ensamma skicka rapporten hem.

Han såg på dem.

– En kupp, nickade han. Just det. Och vad tänker de skriva i rapporten? De tänker bifoga den mest fantastiska historia om att planeten är befolkad av överlägsna intelligenser. Och Jennifer sitter vid en dator och programmerar något som hon påstår är en ny matematisk teori påhittad av en katt! Hur dumma tror dom vi är?

– Ursäkta, sa en i publiken. Hur vet vi allt detta?

– Bra fråga, svarade Dave. Men svaret är enkelt: de har inte gjort någon hemlighet av sina planer.

– Men vad säger att de har fel?

Dave lät inte sin irritation synas längre. Han var förberedd. Han omvandlade den i idel älskvärdhet.

– De anser att planeten ska spärras av helt. Vi andra anser däremot att det finns plats för katterna liksom för oss. De kan ju få egna reservat där ingen skulle störa dem. Planeten är stor. Den för människor mest lämpade värld som hittills påträffats. Mikael och Jennifer har dessutom inte för avsikt att fråga folk till råds, som jag gör här. De tänker skicka en rapport på egen hand.

– Är det sant?! utbrast alla.

– Jovisst, sa han. De ville ta makten för att göra det legalt. Men det gick ju inte.

– Då kan vi väl skicka en kompletterande rapport? påpekade tvivlaren. Hon hette Dobie Xantos och var en av de fem växthusföreståndarna

– Sändaren kan skicka *ett* enda meddelande med

överljushastighet några hundra ljusår eller mer. Den smälter ner medan den sänder. Och det vet de där två mer än väl. Därför är kuppen de planerar så slug. Och fruktansvärd för oss som tror på demokratin.

Efter det teg även tvivlaren.

Ordet demokrati var magiskt.

– Låt oss nu se objektivt på de här katterna. Det sägs att vi var så väldigt grymma. Vi sköt en bedövningsampull i en av dem, och som svar rev de tre man till döds. Det är sanningen om det hemska övergreppet mot de oskyldiga urinnevånarna. Det sägs att de är fantastiskt intelligenta. Borde de inte ha förstått att det var en bedövningsampull då? Kort sagt, vad har vi för bevis att de här katterna är intelligentare än vilken leopard som helst borta på Jorden? Mikael och Jennifer försäkrar det. Men det är allt i bevis som erbjuds.

– Och för det ska alltså planeten spärras av, en planet, där vi mödosamt upprättat en bas och där vi skulle kunna leva sida vid sida, sa han. Det första understödsskeppet med materiel och mediciner får startförbud. En kommission kommer hit för att undersöka om rapporten talar sanning. Under tiden läggs vi i malpåse eller skickas bort.

– Det kan ta femtio år innan VF-byråkraterna bestämt sig, och då är vi döda eller ur leken sedan länge. När det visar sig att katterna inte ens kan räkna till fyra utan hjälp, då är det för sent för oss. Ska vi godta det?

Kuypers kom ibland och ville fråga mer om katterna. Han var visst på väg att bli övertygad. Däremot förnekade han att det kunde ligga något i Mikael's intryck att katterna utmanade utvecklingsläran.

– Om de utvecklade matematisk begåvning är det för att de har nytta av den. Vi människor utvecklade inte vår intelligens för att kunna bygga datorer heller. I början fyllde den helt andra syften.

– Jag vet inte, sa Mikael. Men det är en annan sak. De har en stabil kultur. Den är många tusen år gammal. De strider inte inbördes, de samarbetar. De förtrycker inte varandra. Hur stämmer det?

– Kanske evolutionsprocessen bara lyckades bättre här, menade Kuypers. Den producerade en varelse som överlever genom att samarbeta. Vi kanske kan lära oss av dem.

– Men borde inte du som katolik välkomna något som strider mot Darwin? dristade sig Mikael att säga.

– Jag är inte fundamentalist, och det vet du mycket väl. Bibelns skapelseberättelse är inte en naturvetenskaplig teori, den är en legend. Dess innehåll är att Gud skapat universum, hur han gjorde det är hans ensak. Men en sak som jag brinner av lust efter är att träffa en av dina kattvarselser. Jag tror många som är tveksamma skulle bli övertygade åt ena eller andra hållet, om katterna inte bara vore något man talar om.

– Jag förstår. Men den närmaste kattbyn har vi angripit och de talar dessutom inte vårt språk. Jag hoppas Auirr hinner hit i tid.

Och när det är över, tänkte han, vad då? Vi får väl vänta i decennier på ett skepp som kommer för att hämta hem oss. Hur ska jag kunna stå ut med det?

– Jag tror vi klarar det, utbrast Jennifer. Och när vi kört den rekursiva testserien så vet jag om det är rätt.

– Om du ställer om till mottagning, så kommer det. Jag har matat in algoritm och program som du sa. Varför kopplar du inte av? Du har arbetat dag och natt.

– Koppla av? Nu?

– Resultatet kommer i alla fall automatiskt. Jag går ut och får litet luft.

– Gå du. Jag väntar i alla fall.

fem

Han gick utåt slätten. Ensamheten var lättare att bära när man var för sig själv. Det var svårare att vara ensam bland alla de andra.

Mot skymningen hörde han ett prasslande i gräset. Det växte högt igen sedan några korta regn avbrutit den nya

torrperioden. Han tvärstannade. Såg sig omkring. Han såg inget. Kröp samman avvaktande som ett djur.

Plötsligt anföll en röd blix. Han kastade sig åt sidan. Det var som om hans reflexer blivit upptränade av ett halvt år med katter, han reagerade snabbt men kände likväl en klo röra vid hans jacka utan att få riktigt tag. Han landade, snurrade runt och insåg att han var chanslös i det långa loppet.

Men då förstod han plötsligt vem som kommit. Han hade blivit mött som en katt möter en annan katt, en nära vän, på lek. Men leken var slut, lika snabbt som den börjat. Auirr kom emot honom klyvande gräset i två hälfter.

– Är du glad att se mig? sa hon, och han svarade återhållet att han var det, för deras gemensamma saks skull.

Hon kom från Auorangng. Hon visste vad som hänt där, och han gjorde sitt bästa att förklara tillståndet i lägrret. Han berättade om feberepidemien, om hur han löst upp kådan i vatten och alkohol – vilket hon förstod när han lyckades hitta ett uttryck för jäst fruktsaft.

Han berättade om hur byn nu var kluven i två läger, och att Kuypers sagt att det vore bra om alla i byn fick se en katt som talade deras språk. Det skulle göra att de förstod bättre.

– Vi kan ha vårt budskap till Jorden färdigt i afton, sa han.

– Och de kommer att lyssna långt därborta bland stjärnorna?

– Ja, sa han. De kommer att lyssna. Bara vi kan sända det.

– Visa mig till denne Kuypers, sa hon. Om de vill se en katt, så får de se mig. Vi hinner inte hämta Kaiirruuechuirr.

Så Kairru var också här nu.

Hans vän. Hennes älskade.

Kuypers rum hade sin ingång avsides, och det mörknade. Ingen såg dem. Hon insisterade på att gå in själv. Mikael var tveksam, men fick ge med sig. Efteråt förstod han att hon bara visat psykologisk intuition.

Eller katthumor.

Kuypers hörde någon knacka på dörren.

– Kom in! sa han utan att vända sig där han satt hop-sjunken över en orchidé. Så var det som om han anade något. I varje fall vände han sig om, mötte den stora kattens gåtfulla, forskande blick.

– Så du är biologen Kuypers? sa hon beslöjat men tydligt. Hon hade hittat en nivå, där stämbanden producerade de omusikaliska ljuden.

Han nickade efter en stund.

– Vad innebär det att vara biolog?

Hennes blick fixerades på honom. Det var hon som studerade honom. Han svalde besväret.

– Jag är ett slags kännare av levande varelser, sa han trevande. Av växter... djur.

– Då vet du mycket om mig. För jag är väl vad du kallar ett djur?

Fanns där inte ironi i hennes blick? Han hade velat tro på Mikael, men först nu gjorde han det verkligen. En fullkomligt främmande varelse. Och mycket intelligent. Han hade svårt att få luft. Hade hjärtat slutat slå? Men vad betydde det? Han hade talat med henne. Nej, hon hade talat med honom.

– Jag skulle inte kalla dig ett djur, sa han långsamt och återvann självkontrollen.

– Inte? Varför då?

– Du liknar till utseendet varelser som finns på vår hemplanet. Men de är inte intelligenta som du.

– Men jag är inte en människa, sa hon. I så fall är jag varken människa eller djur. Och vad gör det mig till?

– En icke-mänsklig intelligens, sa han långsamt.

Hon gjorde en nickande rörelse.

– En icke-mänsklig intelligens, upprepade hon. Intressant.

– Du talar vårt språk nästan perfekt.

– Jag har haft lång tid på mig att lära, och en bra lärare. Men det finns mycket som jag inte förstår, och inte kan säga än. Får jag komma närmare?

Han nickade, och hon gick emot honom, varken leopard eller människa. Någoting mitt emellan. Graciös,

skimrande. Påminde kanske mest om ett stort lodjur. Hon såg på hans preparat och vädrade.

– Varför skadar du blomman?

– För att se hur den ser ut inuti, svarade han förvånat.

– Om du ville se hur jag ser ut inuti...

– Det finns andra sätt.

– Så jag behöver inte frukta dig?

Drev hon med honom?

– Inte mig, sa han. Det finns andra. De känner inte ditt folk. Man är ofta rädd för det obekanta.

– Mikael sa att de borde se mig.

– Han hade rätt.

– Då måste de få det.

Det tog tid att skicka runt bud om ett extra sammanträde i Parlamentet. Peter organiserade det hela tillsammans med Richard och några andra. När alla satt bänkade, tätt hopklämda i samlingslokalen, ställde Dave en ordningsfråga.

– Har detta möte utlysts på ett korrekt sätt?

Richard svarade:

– Egentligen spelar det ingen roll. Det finns någon ni bör träffa. De flesta är närvarande. Jag ger ordet till Mikael Land.

Denne sa:

– Det har talats en del om katter på sistone. Men ingen här har sett dem, utom de två som överlevde anfallet på den närbelägna kattbyn, och två man som blev bortskrämda med sin helikopter. Nu ska alla få bilda sig en egen uppfattning om den här planetens urinnevånare, och hur de kan vara när man inte själv angriper dem.

Man kunde göra entré genom en sidodörr längst fram och Auirr gled smidigt in över golvet och ställde sig bredvid honom. Ett sus gick genom salen.

Hon reste sig på bakbenen. Och Mikael såg henne förvandlas. Hon var inte längre den ursprungliga stora, intelligenta katt han levt med i skogarna. Det kameleontiska i hennes väsen var skrämmande även för honom, hennes förmåga att plötsligt anta en gestalt som inte var mänsklig men nära på. Och att nästan utan brytning säga:

– Mitt namn är Auirrchchiuua. Jag är vad ni kallar en katt. Er biolog säger dock att jag inte är ett djur. Jag är knappast människa heller. Jag är född på den här planeten. Vi kallar den 'Ouirr', och det betyder världen.

Finetti tog sig för pannan, och såg ut som om han hade huvudvärk. Kuypers såg sig om, och höll tillbaka ett skratt. Han mindes sin egen reaktion. De flesta satt mycket stilla, som om de inte trodde sina ögon utan hoppades det till sist ändå skulle visa sig ha varit ett avancerat dressyrnummer.

– Ni får gärna ställa frågor, påpekade Mikael.

– Hur har du lärt dig tala? sa en man på första raden klenetroget.

– Mikael har lärt mig ert språk, jag har lärt honom vårt.

– Du är kvinna...? sa Dobie Xantos.

– Ja, sa Auirr med en glimt i ögat, precis som du. Jag hoppas föda barn en dag och ge dem di. Precis som du, antar jag.

Mikael kände sig mer och mer lättad. Hon var avväpnande.

– Hur lever ni? frågade Arlene Powers, en av ingenjörerna.

– Vi lever i träden. De skyddar oss, och vi skyddar dem. Men vi kommer ner på marken för att jaga.

– Är ni alltså... rovdjur?

Auirr som hittills varit sammetsgrön skiftade något mot isblått.

– Som ni, sa hon.

– Jag vägrar tro på det här spektaklet! utbrast plötsligt en man vars namn Mikael inte kom ihåg. Han lämnade lokalen.

Många såg på Dave, som om de väntade på en reaktion. Det var ju han som ledde motståndarsidan. Dave bevarade fattningen. Han var bara märkbart ljus-hylt under solbrännan. Men hans röst var den vanliga, kontrollerade. Mikael måste nästan beundra honom.

– Auirr, sa Dave sakta, det är det du heter?

– Auirrchchiuua, men Auirr går bra.

– Fint, sa Dave. Jag ska vara uppriktig. Först trodde vi inte att ni fanns. På vår värld finns det primitiva djur som liknar er, och vi gjorde ett misstag när vi upptäckte er. Jag beklagar det som hänt.

– Det är bra att erkänna misstag, sa Auirr avvaktande. Hennes blick såg igenom Daves, och Mikael märkte att det gröna blivit avgrundsdypt med en ond gul glimt i botten.

– Men jag är glad att du kommit hit, fortsatte Dave milt. Dels för att jag kan be dig framföra vår ursäkt, men också för att jag kanske kan få svar på en fråga.

– Om jag kan svara, ska du få ett svar, sa hon.

– Vi är ett litet antal människor, sa Dave. Vår egen värld har inte plats för oss. Hur ser ni katter på att vi lånar en liten del av ert land?

Mikael kastade en snabb blick på Jennifer. Hon skakade olyckligt på huvudet. Vi borde väntat oss detta!

Auirr svarade ärligt:

– Vi har inte träffat många av ert slag. Några få har velat lära sig Skogarnas språk, andra har skjutit på oss med det ni kallar vapen. Vi har inga vapen. Men även om det var ett misstag är det inte viktigt. Jag vet att ni inte är många just nu, men att många skulle komma efter. Jag vet att ni bränt ner skogarna på er egen värld. Jag kan inte tala för Rådet, men om det jag hört om er är sant, är fler av ert slag inte välkomna hit.

Hon sa det ärligt och med skärpa. Just det gjorde att varje hopp om fredlig samexistens plötsligt evaporerade, som eter ur en öppnad flaska, lämnande efter sig en besk doft. Mikael blundade och knöt händerna tills de vitnade. Den satans illistige Dave!

Hon återvände till Rådet, glad åt att se Kaiirrueluiirr så frisk men fylld av grubbel över människans svårberäknlighet. Mikael hade varit missnöjd med hennes svar. Jennifer hade varit olycklig. Men hon hade ju bara sagt vad de alla var överens om. Människor, tänkte hon. Människor... vad de är gåtfulla.

Rådet hade ingen ordförande och det sammanträdde inför hela klanen och andra representanter.

– Vill du avge rapport över människan Mikael, sa Teguaiirr.

Hon tänkte en lång stund, försjönk inåt, samlade sig. Känner jag honom alls?

– Människorna är olika oss. Jag har träffat människan Mikael och levt tillsammans med honom ett halvt år. Jag har till och med delat läger med honom. Ändå kan jag inte säga att jag känner honom väl. Jag vet att han är klanernas vän, men jag är osäker på varför. Det fanns en lång tid när jag trodde att han ville bli medlem i en klan själv, och leva som vi. Nu är jag inte längre säker på någonting.

– Det vi diskuterat är hur vi ska möta de här varelsena i framtiden, sa Mihuirrach. Om deras meddelande till den egna skogen gör att inte fler kommer hit, hur gör vi med de som redan är här?

– Det finns två argument hittills, sa Kaiirruachuiri. Den ena säger, att vi bör lämna en begäran till den främmande skogens ledare, att alla lämnar vår värld. Människor och vi är så olika att vi för all framtid bör gå skilda vägar. Men det finns ett argument till, som jag själv framfört. Tänk om vi borde gå skilda vägar, men inte kan det. Vad är din mening?

– Den Gamle gav oss uppdraget att lära känna dem, och min uppfattning är att han hade rätt. Vi bör lära känna dem, bättre och bättre. Det är möjligt att deras ledare gör som vi vill idag. Men Mikael har berättat för mig att deras marker är tätt befolkade. De bränner skogarna för att få plats till fler. Kommer de att hålla ett avtal?

Tanken att bryta ett avtal var lika främmande som tanken att man avsiktligt skulle bränna skogarna, och alla insåg att Mihuirrac inte haft lätt att säga det högt, än mindre tänka det.

Det var dödostyst medan man försökte förstå och bilda sig en uppfattning. Det gick knappast. Tanken var för skrämmande.

- Men... är det inte oförnuftigt att bränna skogarna?
- Mycket oförnuftigt. Men människorna tänker inte

som vi. De lever inte som vi. De bränner sina skogar och uppför byar av sten på marken i stället.

– Chennie har berättat om dem, fyllde Kaiirruachuiri i. Hon säger att varje by är stor som en skog. Överallt finns det bara sten.

Många krökte rygg inför detta och visade sin olust.

– En gång sa Mikael att hans folk saknar harmoni. Det är därför de bränner skogar. Men varför saknar de harmoni? Hur är deras förflutna? Vilka var deras anfäder? Hur blev de som de blev? Vi har levt med Mikael och Chennie under lång tid. De är olika oss, men de har många goda egenskaper. Det är just det som gör dem så svåra att förstå. För när de berättar om sin värld, så är det som att höra berättas om sjuka barn.

Auirrchchiuiri tystnade.

– Den Gamle var känd för sin vishet, sa Teguirr. Jag mötte honom bara en gång, men hans rykte spreds i skogarna. Det ni säger visar att han hade rätt. Människorna är okända faktorer. Hur de kommer att handla kan inte beräknas. Vi måste fortsätta studera dem.

Om någon varit av en annan mening, skulle det varit dennes plikt att framträda, liksom det skulle varit de andras plikt att lyssna och förstå.

Men skogarnas folk hade fattat sitt beslut.

Jennifer sov visst. Han lutade sig över henne, men då

öppnade hon ögonen.

– Det fungerade, sa hon. Jag kan överföra en programkod som förmedlar viktiga delar av teorin. Den kommer automatiskt att modifiera den mottagande datorn.

– Kommer någon att förstå det? sa han skeptiskt.

– Det ingår ett bevis att Gödels oavgörbarhetsteorem inte gäller i den nya teorin. Beviset är Auirrs. Hon levererade det en natt i grottorna, under regnen du minns. Teorin tillåter inga Gödeltal, så enkelt är det. Det kommer att bli ett väldigt liv därute i universum. Rymdfärder snabbare än ljuset kan komma fortare än någon vågat drömma om. Nya kvantteorier...

Hon talade till honom som en jämlike.

– Bra, sa han med en känsla av inre värme. Fortsätt sova. Du har gjort ditt.

Hon slöt ögonen igen. Han satte sig vid skärmen och började fundera på hur resten av meddelandet skulle låta. En kort beskrivning av katterna, deras intelligens, språkförmåga, sång? Vad var viktigast att få med? Hur kunde det sägas så att ingen kunde vantolka det?

Senare under kvällen smög Richard in till Peter. Han berättade något som fick denne att säga:

– Är du säker?

– Jag har uppgiften från Dobie Xantos. Hon är helt säker. Hon gick till deras möte för att hon var tveksam,

men nu är hon övertygad om att deras planer är ännu skummare än våra.

– Så Dave har bildat en väpnad grupp i hemlighet. Det tog visst skruv när de fått se Auirr. Och hon klargjorde ju sin position med stor tydlighet. Vi är inte välkomna här, åtminstone inte om vi tänker bedriva normal kolonisering. Det innebär att de flesta i byn kommer att ansluta sig till Daves sida. De vill stanna, vad de än tycker om honom i övrigt. Och de vill se samhället här växa.

– Det hade varit klart bättre om hon charmat dem. Det var det som var meningen.

– Men tänk på att hon stod inför en stor församling främmande varelser, där många utstrålade fiendlighet. Dessutom ljuger inte katterna. Hon är ingen mänsklig politiker, men är det ett fel? Hon fick en fråga, och hon svarade uppriktigt. Dave var lika förbaskat smart som vanligt. Vi borde ha anat det och förberett henne. Nu är det för sent. Även de flesta av dem som tidigare stödde Mikael vill hellre stanna kvar här än återvända.

– Jag träffade Jennifer. Hon var säker på att de snart skulle vara färdiga. Men jag är rädd för att de ska försöka sända på egen hand...

– Varför då?

– Av rädsla att inte få lov annars. De begår stadgebrott, men när det är dags kommer de att säga att de bröt mot en mindre lag för att kunna följa en större. Om de lyckas, kommer det inte att spela någon roll. Men annars...

Han tystnade. Den andre såg på honom, med en blandning av tveksamhet och undran. – Får jag fråga dig en sak?

– Vad då?

– Varför gör *du* det här?

– Jag avskyr Dave Chirocco. Han vill bygga ett eget imperium, och det är en utveckling jag inte vill se. Dessutom tyder allt på att Jennifer och Mikael har rätt. Och då bör vi respektera stadgan. Vi människor måste väl ha utvecklats sedan Pizarro kidnappade Atahualpa. Jag vill inte bli en syndabock i historien. Rapporten som skickas måste vara sann. Vårt liv får inte baseras på en lögn.

– Även om det innebär att du måste resa härifrån du också?

– Om det skulle bli nödvändigt. Men jag är inte helt säker på att det blir det? Och du själv?

– Jag håller med dig. Jag vill gärna tro att en mindre koloni här skulle kunna samexistera med katterna, lära känna dem. Men det är något man får diskutera senare. Får Dave iväg sin och Finettis rapport, innebär det att han tar makten igen. Nu har han ännu fler att hämnas på, och väpnade anhängare. Jag har ingen lust att bli hämtad en mörk natt.

– Vi är alltså snarare mot Dave än för katterna? sa Peter med en spänd underton av ironi.

– Vi har träffat en enda katt, och bara några timmar. Vad Dave går för har vi sett.

– Och det blir mycket arbete sen, intressant arbete. Att lära känna katterna, att föra förhandlingar. Det behövs inte bli så tråkigt, eller hur?

– Nej, men vi måste varna de två först.

– Vi är för få.

– Jag har tre som väntar därute. Elizabeth är en av dem. Jodå, hon kan sköta en laser. Vi måste till sändarstationen innan det händer något där.

Peter nickade åt Elizabeth och de andra två när han kom ut. Utan var han obekymrad som vanligt, men han hade plötsligt fått en föräning av att något inte stod rätt till. Det var som att stå nära en mörk skugga. Han ryckte på axlarna. Nerver, tänkte han. Och jag som inte haft problem med dem sen vi kom ifrån Jorden.

– En och en, sa Barth. Håll er i skuggorna.

Stationen låg utanför Biopolis. Sändaren fyllde ett trä-torn med skyddande reflektorer av aluminium. En lägre barack intill rymde styrelektroniken. De följde husens baksidor. Natten var tyst och stjärnklar, och frånvaron av måne ökade kontrasterna, fick den att gnistra. Det var som om himlen var fylld av snöflingor.

Utanför barackstaden låg slätten egendomligt upplyst. De sprang nerböjda genom det höga gräset. Då såg Richard ett ljus i ett fönster.

Han hejdade dem med en armrörelse.

– Det är redan någon där, viskade han.

sex

Med den lilla datorkuben under armen lämnade Mikael och Jennifer staden och smög upp i riktning mot sändarens siluett. Frånsett några fågelskrin utifrån slätten och enstaka svar nerifrån sjön låg allt tyst. Han tyckte att det gick för lätt. Men ska det inte gå lätt någon gång? Vore det inte bara rättvist?

De nådde stationen och låste upp. Som ledande medlem i den vetenskapliga gruppen, hade Jennifer nyckel.

– Jag trodde förstås att rätt sändningsdag var i morgon, sade Mikael. Om man vill ha bästa förhållandena. Men det är kanske inte avgörande?

Hon log när hon avslöjade sin hemlighet: – Jag trodde det skulle kunna bli trassel redan när jag gjorde de beräkningarna. Så jag räknade medvetet fel på ett dygn.

– Du menar...

– Just det, bästa sändningstid är klockan tolv i natt. Men om det inte blir soleruptioner kan man sända tre dagar framöver.

– Vad kan jag göra?

– Det tar två timmar att starta upp sändaren. Om du väntar tills jag satt igång processen, ska du få mata in meddelandet i sändarminnet. Det är väl en historisk uppgift? (Hon log snabbt.) Lagar du en kopp kaffe under tiden?

Hon hade satt sig vid kontrollbordet och skärmen lyste upp rummet. Vi syns ut, tänkte han oroligt. Fast inte ända ner till staden. Han gick ut det pentry som hörde till baracken, gjorde i ordning och startade kaffebrickaren.

Deras kaffe hade börjat ta slut, och kaffeodlingarna hade inte kommit sig som man väntat. Kunde man tänka sig ett liv utan kaffe, en av de starka symboler som fortfarande band en till Jorden? Naturligtvis kan man det, sa förnuftet. Men känslorna tvekade. Han ryckte på axlarna. Man hade inget val?

Han kastade en blick in i rummet. Jennifer var i färd med att starta upp den minireaktor som skulle driva sändaren. Hennes fingrar rörde sig vant över manuella strömbrytare och touchkontakter, medan hon följde statuslinjernas spel på skärmprojektion.

Det var tid för hans insats. Meddelandet skulle matas in i ett minne och vila där, medan plasmat laddade upp ikonerna tills de glödde. Därefter skulle reaktorn kopplas om för maximal effekt. I rätt ögonblick, just när systemet började självsvänga, skulle datorn styra in meddelandet på de brinnande ikonerna, och de skulle smälta ner medan budskapet avgick mot stjärnorna.

Det var egentligen bara en sak han inte riktigt förstod, och det var varför de speciella metallstavarna kallades ikoner. Han glömde fråga.

Dörren öppnades sakta och en laser med vidhörande hand stack in ur nattmörkret.

– Släpp allting!

Det var Manfred Schwarz. Så han hade bestämt sig till sist. Han kom in, samtidigt som det fräste i luften utanför. Laservapen. Plötsligt förstod Mikael att det värsta höll på att hända. Utan att röra en min släppte han kaffekannan. Den var full av hett kaffe.

Schwarz märkte inget förrän den nådde golvet med en krasch och hett kaffe dränkte hans sandalklädda fot. Han böjde sig ofrivilligt av smärta. Mikael slog till hans arm, samtidigt som fler laserstrålar lyste upp natten utanför. Schwarz tappade vapnet, men ryckte sig fri och försökte ta tillbaka den. Mikael blockerade honom med höften och böjde sig mot golvet.

Jennifer stod vid kontrollbordet liksom om hon inte brydde sig om något som hände utanför hennes egen värld. Vad hon gjorde förstod han inte. Hon kunde ju inte sända.

Han skulle just gripa tag om vapnet när någon strax bakom honom sa:

– Jag skulle låta bli det där.

Han stelnade.

– Ta den nu! Och hjälp de andra!

Schwarz grep lasern och sprang ut i natten, kanske för att kyla foten i kallt gräs. Dave såg overseende på Mikael, som vände sig om.

– Jag är nästan ledsen att du lydde. Annars kunde jag blivit av med dig med bevarat samvete. Och sluta med det där Jennifer! Kom hit!

Jennifer lämnade kontrollbordet.

– Jag hann, sa hon till Mikael, med ett hemlighetsfullt leende.

Dave stirrade på henne.

– Det är omöjligt. Sändaren är inte inkopplad.

– Vi får väl se, sa hon.

När de stod ute i gräset, sa Dave i ett tonfall som inte kunde dölja hans triumf:

– Vi tänkte väl att ni skulle utnyttja tidsmarginalen och gå dit en dag i förväg. Inte ens era beväpnade vänner klarade av att hjälpa er.

– Vilka då? sa Mikael men fick inget svar.

Bernardo, en av Daves andra män, kom springande.

– De har flytt nu. Vi fick en, sårade en och de andra flydde.

– Vem är död? sa Dave skarpt.

– Det är den där Kampf, sa Bernardo. Jag tror i alla fall att han...

Inte Peter! Det svindlade för Mikael. Nej, inte han. Men vem då? Varför måste någon dö? Vad är det vi håller på med?

– Mördare, sa han tjockt. Svin, pack...

– För oss dit, sa Dave trött.

Stjärnorna spred ett ihåligt sken. Någon låg i det kalla gräset Dave riktade en ficklampa mot honom. Mikael och Jennifer föll på knä. Peter var inte död, men ögonen var insjunkna i ett vidbränt ansikte. Han hade ett stort svart ärr i bröstet. Ögonen såg dem inte.

– Peter!

Mikael blundade. Han tänkte på en kväll när han och Peter gått längs sjön för en knapp vecka sen.

Peter hade sagt: – Jag vill aldrig ge mig av härifrån. Jag vet inte varför. Jo, det vet jag. Här behöver man inte vara spänd jämt. Jag brukade ha väldiga problem – men här finns de inte. Är det inte märkligt?

– Jo, sa Mikael. Det är mycket märkligt. Men många har känt detsamma.

Så Peter hade haft något problem med nerverna? Han som alltid verkade så lugn och fattad. – Men några måste väl få stanna? hade han fortsatt. De kommer att behöva någon som förhandlar, ett slags ambassad, eller hur?

Då svarade Mikael med övertygelse: – Om någon ska sköta den ambassaden, så bör det vara du.

Han mindes förtvivlat hur lättad den andre sett ut. För Mikael kände katterna, talade deras språk, kunde lägga ett gott ord. Om katterna sa: Vi förhandlar endast med Peter Kampf, vad kunde VF-delegationen göra?

Han rycktes loss ur minnesbilden, när Peter plötsligt såg upp på dem. Han lyckades röra den sneda munnen till ett leende som inte avslöjade någon smärta.

– Vi kom för sent. Det blev inte... riktigt som jag tänkt mig.

– Det är inte för sent än.

Mikael visste att han ljög.

Peter svarade inte heller. Han hade slutat andas. De såg ner på sin vän, visste det var över. Lögnen skulle segra. Egoismen och föraktet skulle triumfera. De borde ha förstått det. Det hade varit dömt från början.

Bulldozers och växtbesprutningsplan skulle snart vara på väg i små lådor, märkta med nummer så de snabbt kunde sättas samman på platsen. Reservat skulle avsättas åt katterna. Men det skulle gå med dem som med indianerna. Reservaten skulle begränsas för varje år. Och det skulle växa fram en blomstrande svartabörshandel med luxuösa kattpälsar.

– Den här scenen hade vi kunnat slippa om ni uppfört er som folk, sa Dave vasst. Eftersom ni redan börjat starta upp sändaren, så ska vi passa på och sända det riktiga budskapet till Jorden. I det ska vi lägga in en kort redogörelse för ert kuppförsök. Vi behåller Jennifer tills vi är färdiga. Efter det spelar det faktiskt ingen roll vad ni gör.

– Jag anade det, sa hon snabbt till Mikael. Så jag lade in en spärr i datorn. Den är kodad så att inga vanliga program kan klara av den. Enda sättet är att räkna ut hur jag gjorde det. Och det tar i alla fall ett par dagar även för specialister.

– Akta dig Jennifer, sa Mikael. Han är desperat nu.
Dave log ihåligt.

– Nej, jag är helt lugn. Vi kan nog övertala henne. Schwarz, du tar ner den här förrädaren till häktet och låser in honom. Skjut om han försöker fly. Meddela de andra, och kom tillbaka så fort du kan.

Han är desperat, tänkte Mikael, det står för mycket på spel. Han kommer att tortera henne om han blir tvungen.

Han försökte tala med Schwarz om saken på vägen ner mot barackstaden. Denne klippte snabbt av:

– Håll tyst. Ni hade ingen rätt att sända ett meddelande utan att rådfråga resten av oss.

Vad kan jag göra? tänkte Mikael. Han måste göra något snabbt, men såg ingen utväg. Schwarz gick på säkert avstånd bakom honom med vapnet riktat framåt. Stor, beslutsam, omöjlig att rubba, omöjlig att överraska.

Under tiden kunde de andra bruka alla upptänkliga medel för att tvinga Jennifer att röja spärrkoden. Skulle de göra det? Ja, Peters död hade vant en vändpunkt. I och med att någon hade dött rådde det krig. Allt stod på spel nu. Inga metoder som kunde ge resultat skulle längre hållas i schack av civilisationens överjag.

Han hoppades för hennes egen skull att hon skulle ge med sig snabbt. Ge dem koden. Med den skulle de visserligen hinna sända sin lögnaktiga rapport och en kulturutplåning skulle ha påbörjats ännu en gång. Men hon skulle få leva. Fast han visste det, hon skulle stå emot i

det längsta. Och vad hade hon för utsikter då? De kunde alltid använda lasrarna. Ju längre hon motstod dem, desto värre skulle det bli.

Han tänkte på det Peter sagt. Inte riktigt som jag tänkte mig. Nej, svarade han i tankarna. Inte alls.

De nådde staden i snabb marsch. När de vände runt ett hörn rubbades balansen. I desperation svängde han runt för att kasta sig på den storväxte Schwarz, men hörde ett dovt ljud och såg en mörk hög på marken. Han stelnade, men var sedan nära att skratta av skadeglädje och lättnad.

En välbekant siluett tornade upp sig över den fallne. Ett gap med självlysande tänder, ögon som lysande blå stjärnor.

– Ska jag döda honom? sa katten.

Det var Kairru, som fallit som en tystnad från skyn. Schwarz låg utsträckt under honom. Kairru höll honom nere med en tass på ryggen.

– Kan du få bort den, flämtade Schwarz tungt.

– Egentligen borde han få bita nacken av dig. Vem var det som sköt Peter?

Schwarz stönade bara.

– Jag sa, vem sköt Peter!

– Det... måste varit Bernardo. Men det var i självförsvar...

– Tror du verkligen på det själv?

Mikael böjde sig fram och tog vapnet. Dess fokus var

fortfarande hett.

– Du kan släppa honom. Jag tror inte han vågar göra något mer nu.

Kairru tog bort tassen.

– Vad gör vi med honom? sa han hest.

Schwarz reste sig osäkert.

– Kan den också prata? sa han som om hans värld krossats. Talande katter hade inte riktigt trängt in. Han hade sett den där andra kattens uppträdande som ett dressyrnummer. De hade ju haft halva år på sig.

– Jo jag kan prata, sa Kairru, reste sig på bakbenen och stirrade honom rakt in i ögonen.

Kattironi, mitt i alltsammans. Schwarz tog ett par skräckslagna steg bakåt.

– Jag trodde ni dresserat den där andra? Jag trodde det.

– Det är för sent med ursäkter när en man är död, sa Mikael. Vem där?

Richard Barth kom upp längs gatan. Han såg lättad ut att se dem och ignorerade Schwarz.

– Så du har klarat dig, sa han. Vi har lotsat Elizabeth till läkarstationen och kört upp Rijad. Han opererar just nu.

– Är hon svårt skadad?

– De svedde henne i armen, men det verkade inte vara någon fara med den. Hur är det däruppe?

– Helt åt fanders, utbrast Mikael. De kom in just när vi

skulle starta sändaren. Jennifer lade in en spärrkod, så ingen kan använda den, men Dave tog henne med tillbaka för att tvinga henne lämna den ifrån sig. Och Peter är död.

– Vi såg honom falla, men kunde inget göra. Vi borde kanske ändå...

– Han hade ett stort hål i bröstet. Ni kunde inte hjälpt honom.

– Det stora huset? sa Kairru eftertänksamt. Är det sändaren?

– Ja.

– Auirr, Chennie!

Han försvann i natten med ett vilt skri.

– Lås in Schwarz någonstans och kom efter fort, ropade Mikael. Auirr är däruppe, och hon har ingen aning om vad hon har för motståndare. Det har inte Kairru heller.

sj

Det fanns ingen tid att tänka, för då skulle man stanna och ge upp. Han sprang flämtande upp emot tornets siluett. Kairru hade haft stort försprång och all sin snabbhet. Själv sprang han så snabbt han kunde med en skärande motvind i ansiktet och en visshet att han skulle

komma för sent.

De var fel slag allihop. Peter hade aldrig varit en stridens man. Auirr kunde nedlägga väldiga djur, men de sköt inte med laser. Det här var något bortom hennes erfarenhet, grymt och brutalt och utan minsta känsla för rättvisa och heder.

Dörren till det lilla huset rörde sig långsamt fram och tillbaka i nattvinden, släppte ut en springa av ljus som växte och avtog oregelbundet. En fågel skrek hest i fjärran.

Han följde stigen fram till dörröppningen och steg in. Det han såg borde fått honom att reagera. Han kände ingenting, bara registrerade det som fanns i blickfältet.

En doft av ozon vilade tung i rummet. Jennifer stod lutad mot en vägg. Kairru stod bredvid en man. Mannen låg orörlig på golvet. Det var inte Dave, för han låg vid en annan vägg. Ihjältriven.

Vid ingången till pentryt såg han Halvdan Surlasson och Bernardo ligga orörliga. Bernardo blödde svagt vid munnen. Alldeles framför dem låg Auirr. En gång i ett annat liv hade Mikael sett en död kanin som förirrat sig in i stan och blivit överkörd. Den bara låg där på ett fullkomligt livlöst sätt. Auirr låg på samma sätt.

– Vad hände? sa han avlägset förvånad att höra sin egen röst.

Jennifer fick inte fram ett ord. Han hämtade ett glas vatten till henne. Det var som om det hjälpte bara hon

höll det i handen, för hon fick fram: – De tvingade mig gå med tillbaka. Dave tappade fasaden helt. Han hotade med allt möjligt. Han skulle ha koden. I innerfickan hade han Finettis rapport. De tänkte skicka valda delar av den.

Hon drack. Kairru rörde sig. Han såg på Mikael med ögon som tycktes ha mist allt sitt liv.

– De diskuterade hur de skulle tvinga mig, fortsatte Jennifer. Halvdan tyckte det började urarta och ville dra sig ur. Men Bernardo tvingade honom stanna på Daves order. Dave hade just bestämt sig för att de skulle bränna av mig ett finger med lasern, när Auirr slog in dörren. (Jennifer såg på honom som om hon fortfarande var förvånad.) Hon bara slog in den.

Nu såg han att dörren hängde delvis lös i karmen.

– Jag förstår, sa han lugnt.

– Det som sedan följde... Auirr flög runt i rummet och hade blicken på laservapnen. Hon slog undan dem, slog alla hon kunde komma åt medvetlös och ropade åt mig att fly. Dave försökte träffa henne, men hon slog den ur hans hand. Han drog fram en vanlig pistol ur en ficka och försökte ta mig som gisslan. Hon attackerade. Han träffade henne i luften.

Jennifer blundade.

– Hon föll samman. Det var ohyggligt. Dave måste ha förstått att någon skulle komma efter, för han rusade ut men mötte Kairru i dörren, och Kairru slog till honom. Sedan började den här mannen röra på sig, och Kairru

slog till honom. Det är nog bara Dave som är död. De andra ligger stilla, annars slår han dem igen. Jag är rädd han håller på att bli galen. Jag menar, om hon är död...

Mikael knäböjde vid Auirr, som nu verkade så liten. Kairru morrade, men han sa sakligt:

– Kairru, jag vill bara hjälpa henne.

Kairru stod stel, men sänkte sedan huvudet. Mikael fattade om Auirrs utsträckta arm, försökte se var och hur hon blivit skadad. En svag puls. Hon levde. Men skulle det gå med henne som med Peter? Några sista ord före döden. Det fanns en färsk mörk fläck på golvet under hennes arm. En kula måste ha gått in strax under halsen.

Kairru röt halvkvävt av sorg.

– Det kommer att bli bra, sa Mikael. Han sköt försiktigt in en arm under skuldran och en under höften och lyfte upp henne.

Vägde hon verkligen sjuttiofem kilo? Han hade trott hon skulle vara tung, men hon var lätt och han stödde hennes huvud mot sin axel.

Jennifer stirrade så egendomligt på honom.

– Sänd meddelandet, sa han. Kan du det?

Hon nickade stumt.

– Du måste ha iväg det genast. Om Richard eller några andra kommer, akta då så inte Kairru angriper dem. Kairru, stanna här och gör som Jennifer säger. Lova! Jag vet vad jag gör.

Och hans ögon mötte Kairrus. Han visste att han pres-

sade katten mot en gräns där allt kunde hända. Men något ägde rum mellan dem. Något överfördes. Att de båda älskade henne.

Han gick ut i nattluftens kyla, ner mot staden. Hon vilade i hans famn. Han hade stött bort henne. Han hade inte förstått. Vilken rätt hade han haft att ställa krav? Hon måste bara finnas. Det var allt han kunde begära.

Halvvägs mötte han Richard med tre man i sällskap.

– Jennifer håller på att sända. Hjälp henne genom att bevaka stationen, sa han till dem.

– Ska vi inte hjälpa dig? sa en av dem förvånat.

– Med vad då? sa han och bar sin börda förbi dem.

Han lade ner henne på trappan till läkarstationen. Det var tänt därinne. När han öppnade dörren stod Rijad där och tvättade händerna. Han hade nyss lämnat över Elizabeth Farnsworth till en vårdare.

– Här är en patient till.

Rijad betraktade honom.

– Men du ser oskadd ut.

– Inte jag. Följ med ut.

Rijad följde honom tveksamt, men tvärstannade i dörröppningen.

– Hur kom hon hit?

– Jag bar henne. Hon lever, men hon är illa skjuten. Du måste operera henne genast.

– Men jag... jag är ingen veterinär.

– Hon är för helvete inget djur!

Det blev tyst.

– Jag skulle verkligen vilja hjälpa, sa Rijad. Men...

Han tystnade och såg hjälplös ut.

– Jag antar hon inte kan ligga härute, mumlade han.

Mikael lyfte upp och bar in henne. En stor bår hade tidigare upptagits av Elizabeth. Han lade försiktigt ner henne där. Rijad såg underligt på honom. Vad är det med alla, tänkte Mikael.

– Hon har skadats av en kula, sa han. Jag vet inte om den sitter kvar. Hon behöver röntgas.

– Det här är vansinne, sa Rijad. Jag erkänner att jag hade fel om både din sjukdom och om den här infödda medicinen. Jag har gått igenom dina kliniska data. Du handlade helt rätt då. Men detta...

Han slog ut med handen.

– Så hon är intelligent. Så hon är inget vanligt djur. Men hon liknar mest ett vanligt djur. Dessutom är hon en främmande varelse. Kirurgprogrammet är gjort för människor. Jag är utbildad på människor. Om jag försöker skära i henne vet jag inte vad jag gör. Det är ett ansvar jag inte kan ta på mig.

– Men du måste, sa Mikael och låste dörren om dem. Han tog upp en laser ur fickan och riktade den mot Rijad.

– Bara gör som jag säger, sa han.

Rijads blick blev sakligt bedömande, snarare än rädd.

– Och om hon dör?

– Hon dör om vi inte gör något.

Rijad skakade på huvudet.

– Okej. En röntgenanalys kan inte skada. Om den nu säger något. Men ta bort den där saken. Den hjälper oss inte.

– Bra, sa Mikael och lade ifrån sig vapnet. Jag kan hjälpa dig vid datorn. Jag satt här i två veckor, så jag kan den ganska bra. Du säger till vad som ska göras.

De flyttade båren.

– Det här är förstås inte röntgen i egentlig mening, sa Rijad, för då skulle vi inte kunna vara här. Det blir datoranalys av ultraljud.

– Jag vet.

– Hon blöder vid halsen. Men mycket litet. Vi tar bilden

Han vände sig till datorn.

– Kontroll fjorton. Genomsiktscyklo. Maximalt omfång. Skärmbild på vänster vägg. Intervall 1 millimeter.

Väggen glödde redan. En mekanisk röst varnade:

– Organdata verkar abnorma.

– Varelsen är inte en människa, sa Mikael. Jämför med tidigare data. Utför korrelativ analys och projektion.

Rijad såg förvånad på honom, men datorprogrammet var tydligen tillfredsställt. Bild ett kom upp.

– Märkligt, sa Rijad, hon är tydligen byggd som vilket jordiskt däggdjur som helst. Men en del ådror har kon-

stiga banor. Och nervsystemet... förbluffande likt ett jordiskt däggdjur, Men ändå finns där små avvikelser. Han skakade på huvudet.

– Jag får studera bildanalysen sen. Under tiden ska jag se på henne. Eftersom hon är ett däggdjur, utgår jag från att hennes symptom påminner om våra. I så fall så befinner hon sig i djup chock, och den förvärras hela tiden. Jag borde väl göra något åt det, men vad?

– Jag vet bara att vi äter detsamma, sa Mikael.

– Rimligen tål hon vätska och elektrolyter.

Medan Rijad sökte efter en lämplig ven, studerade Mikael genomsiktscykeln. Kulan satt kvar, nära ryggraden. Den hade också passerat mycket nära hjärtat och genom en del av lungan.

Hon kan inte dö. Det var hans enda tanke. Hon får inte dö.

Jennifer tog bort spärren och gav koden 'uppstart för sändning'. Det skulle ta tid, men under tiden kunde hon föra över programkoden och Mikael's korta rapport från datorn till sändarens minne.

Mitt i alltsammans var det nära att hon log, det blev en ironisk grimas. Auregktalet skulle förvåna många därute. De skulle revolutionera matematiken, fysiken och astronomin. Alltsammans skulle tvinga fram en omvärdering av en rad förutfattade meningar om främmande varelser. Mikael's rapport skulle revolutionera kulturan-

tropologin, psykologin, filosofin.

På manöverpanelen låg Mikael's korta handskrivna blad. Rapporten över katterna och deras civilisation. Hon läste in den. Plötsligt murrade Kairru. Richard Barth kom in strax efteråt, men hon sa:

– Den här mannen är en vän. Det vet du väl?

Hon måste tala till honom som ett stort, farligt barn.

Vad hon skulle velat ha Auirr hos sig här nu. Trots att hon var en varelse helt främmande för maskiner, så var det ändå hennes anfaders teori som skulle spridas ut i universum. En teori hon skickligt utvecklat vidare.

Mikael hade visat en rent ofattbar styrka, som burit iväg den sårade. Skulle Auirr överleva? Bäst att inte tänka på sådant nu. Sedan, när allt var gjort. När budskapet var sänt. Då skulle hon få tänka och känna.

– Det är en timma till sändning nu, sa hon till Richard. Vi måste ha utrymt här innan dess. Du vet vad sändningen innebär i strålning och värme?

– Vi klarar det, sa han, om du kan hålla din vän lugn. Surlasson kunde plötsligt gå själv när han burits utom kattens räckhåll. Bernardino och den andre var obestämbar skadade. Det var nödvändigt att hämta bårar.

En timme senare kom Richard in.

– De andra är halvvägs nere vid staden nu.

– Och vi måste härifrån, sa hon. När sändaren startar slits vi i stycken av gravitationsvågorna, annars, och resterna brinner upp.

- Vi har bara Dave kvar.
- Han är död, sa hon. Kan vi inte lämna honom här till kremering?
- Han ryckte på axlarna.
- Som du vill.
- Hon fattade Kairru om halsen.
- Kom nu, sa hon. Det är tid att ta sig härifrån.

Sändningen började när de tre var halvvägs nere. De drogs omkull av gravitationsvågen som läckte ut, och såg det hända liggande på marken. En dag måste vi få bättre sändare, tänkte hon. Allt är i sin begynnelse.

Kairru morrade mot hettan från tornet. Det stod som en fackla när trät i väggarna hettades upp. Snart tog byggnaden bredvid också eld.

Den kritiska punkten nåddes. Budskapet avgick. En skärande ljusbåge sträckte sig flera kilometer upp i skyn och lyste upp savannen vars djur flydde i panik.

Snart hade ljuspelaren nått sitt maximum. De omsorgsfullt uppbyggda fälten kollapsade medan ikonerna smälte. Ljusbågen bleknade, och det enda som fanns kvar var de slocknande glöderna. De skulle brinna till gryningen och in i nästa dag.

Rijad studerade med klinisk min bilderna, som datorn skrivit ut i färgrelief.

- Den enda skada som finns, såvitt jag kan se, är kulan

som gått rakt in här. Pistolen måste ha varit lågkalibrig. Skadan är liten, men nerverna är skadade, och vissa blodkärl. Det vi kan göra är att ta bort den, försöka kontrollera chocken och se vad som händer. Jag vågar inte ge vare sig antibiotika eller interferon. Inte utan analyser, och det hinner vi inte med.

- Men du gör det?

– Har vi gått så här långt... sa Rijad. Dessutom var anatomi mitt bästa ämne. Men tro inte jag opererar henne själv. Kulan får skäras ut med laserkniv. Jag är inte så stadig på hand.

Han vände sig åter till datorn: – Kontroll tolv. Förbered laseroperation. Mål: uttagning av metallobjekt ur övre spinalregionen på en icke mänsklig patient.

En metallisk arm styrde mikrograd för mikrograd in laserkniven i den främmande vävnaden. Rijad styrde den med korta muntliga kommandon. I tveksamma lägen stannade den självant. Programmet var associativt. Det jämförde med en människas anatomi och drog slutsatser efter allmänna likheter. Men allt som skedde kontrollerades av operatören.

Tiden fanns inte förrän det grydde. När solen syntes som en rodnad strax under horisonten lyftes kulan ut av en magnetisk pincett. En avklippt nerv skarvades. Lasern brände igen de finaste såren. Rijad lade på kompresser. Hennes puls var redan stabilare.

- Jag tror hon är ute ur chocken, sa Rijad.

Han såg på Mikael. Hans blick förvandlades. Han kom emot honom med en spruta i handen.

– Lagg dig, sa han yrkesmässigt. Jag tror du är på väg in i den själv nu.

Ljus ur sneda ögon

ett

Jennifer böjde sig plötsligt över honom.

– Hur känner du dig? sa hon, och han tyckte frågan var konstig. Mjuka, varma lappar snuddade vid hans kind. Vad hade hänt?

– Hur du gjorde det du gjorde kommer jag aldrig att förstå, men du räddade henne, sa Jennifer.

En minnesbild. Hon låg skadad på golvet. Men de hade försökt hjälpa henne. Hade de...?

– Auirr? fick han fram.

– Hon lever. Kommer att bli bra. Hon är trött, men inte mycket mer än du. Kairru är hos henne. Han har med sig frukter och bär som han säger är läkande. Ingen vågar tro något annat. Hon får dem.

– Och budskapet?

– Jag sände det. Inte många är tacksamma för det, men det finns inget de kan göra längre.

Han försökte sätta sig upp.

– Jag kan inte, sa han förvånat. Hela kroppen är som bly.

– Det förvånar mig inte när jag tänker på vad du gjorde.

Vad han gjorde? Det var en dröm. Eller hade han verkligen burit ner Auirr till Rijad och tvingat honom operera? Bara känslan av att varje muskel gett sitt yttersta övertygade honom om att det var sant.

– Jag hittade den här bland dina saker, sa Jennifer. Kanske du kan ha glädje av den nu?

Det var hans pocorch, hans miniatyrmusikbibliotek. Som han fått av henne för många hundra ljusår sedan, men gömt under den svåra tid när han varit en idiot.

Dagarna gick och han kunde så småningom stiga upp fast han låg kvar på observation. Men han gick inte till det rum, där han visste att hon fanns. Han kunde det inte. Han gick förbi det, och mötte Sandra Abrams på gatan. Hon såg bort och han började förstå hur det skulle bli för dem här nu.

Men han hämtade luft, såg höstens början och visste att det inte skulle snöa här nere någon vinter, bara uppe i bergen.

Kairru kom in till honom dagen innan han blev utskri-ven.

– Jag har hälsningar från Auirrchchiuiia. Hon undrar varför du inte kommit till henne?

Förstår du inte det? tänkte Mikael, men katten var uttryckslös som en katt.

– Du tror hon blir bra?

– Hon kan röra alla ben rätt, sa Kairru. Hon behöver bara bli starkare.

Han såg in i Mikaelns ögon.

– Ingen katt kunde gjort sådan skada, sa han. Men ingen katt kunde heller läkt den.

Han gick närmare, och strök sig mot Mikael. Den starka kroppens beröring var fjäderlätt, gula band drev i rytmiska vågor genom pälsens vår.

– Du var min vän, sa Kairru. Nu är du min bror.

Rijad skrev ut Mikael nästa dag. De hade nästan börjat bli vänner efter den lyckade operationen, och Rijad berättade att han hade en hypotes om feberns orsaker.

– Det tycks vara en svampspor, sa han. Den angriper träden, men de utsöndrar kådan till skydd. Kådan innehåller en hämmande substans, som vi så småningom bör kunna analysera fram. Hos oss retar svampsporerne immunförsvaret, som löper amok. Vi får hög feber, nervrubbingar och i värsta fall dör vi. Problemet var att vi alla har fullt med svampsporer och mikroorganismer i oss, och den här främmande sporen är mycket lik det vi har i oss normalt. Inga standardtester kunde därför upptäcka något.

Han såg liksom anklagande på sin patient.

– Om ni inte bränt ner sändaren kunde jag sänt in en medicinsk rapport och fått den publicerad i Acta Medica.

– Det kommer väl ett skepp om tio år, sa Mikael. Kanske har det också med en bättre typ av sändare. Vem konkurrerar med dig innan dess?

Samma dag valdes Richard Barth till ny borgmästare. Mikael gratulerade honom.

– Vi borde valt dig, sa Richard med en liksom urskuldande blick.

– Nej, jag duger inte till sådant. Dessutom är jag för komprometterad.

– Du har kanske rätt i det, sa Richard och stramade upp sig. Om jag ska vara uppriktig, så är det nog bäst om ni håller er för er själva ett tag tills det hela lugnat ner sig. Den allmänna känslan är att ni bröt mot både skrivna och oskrivna regler, när ni tog på er själva att sända budskapet.

Mikael såg på honom. Först förvånad, sedan fylld av en bitter förståelse.

Så låter det nu. Vi hjälpte alla till, men nu är han vald till Daves efterträdare, och då är allt förändrat. Sin egen roll vill han tona ner. Hur många vet förresten vad som egentligen hände den där natten? Få deltog, Peter och Dave är döda.

– Jag förstår, sa han kyligt.

– Missförstå inte nu, sa Richard snabbt. Det var säkert det rätta som skedde, men nu är min plikt mot kolonin

det viktigaste. Det kommer att dröja många år innan vi hör något, och under tiden måste vi hålla fred. Jag ska givetvis göra mitt bästa för att skydda er.

Underförstått: men en dag kanske jag inte kan. En dag jag kanske inte ens vill.

två

Mikael gick utåt slätten igen. Solen var varm fast mindre brännande, inte längre bedövande.

Hon har bara fått se det värsta hos oss, tänkte han. Det är fel. För vi människor är inte som katterna. Vi saknar deras balans. När vi spårar ur gör vi det helt, men vi kan också prestera värdefulla saker?

Han skulle velat testa hennes sångsinne och begåvning på fugor av Bach och Beethoven. Han skulle velat höra hennes omdöme om Puccinis arior. Han skulle velat visa bilder för henne, medan de vandrade genom solnedgången tillsammans, bilder som skulle lära henne att bättre förstå de främlingar som kommit till hennes värld. Han skulle velat visa henne Parthenon, Caravaggio, van Gogh.

I budskapet till Jordan hade han gett planeten namnet Catworld, interanglo för Katternas värld. Det hade slagit honom som det självklara, eftersom det var sant. Här var det bara Ouirr, världen, en värld som delades av

många varelser, stora som små. Men sett utifrån var det framför allt katternas värld, inte hans, och absolut inte människornas.

Hon var inte heller hans. Han accepterade det. Det hade varit han som begärt det orimliga. Problemet är bara att den som begär det orimliga ser sin begäran som högst naturlig. Men han hade förstått det när hon låg där döende. Det viktiga var att hon levde.

I skymningen återvände han mot människornas stad. Nu fick allting ett rödfärgat skimmer. Hon fångade in ljuset som ett prisma där hon stod och väntade i det torra gräset, nära skuggan från ett förkrympt stäppträd.

– Du kom inte och hälsade på mig, sa hon, och han förvånades över hur välmodulerat hon behärskade hans språk nu. Hon kunde till och med lägga in en anklagande överton så att den blev mångtydig, svår att placera, flytande mellan verklig anklagelse och vänlig ironi.

– Du ville kanske inte, sa hon när han inte svarade.

– Ofta ville jag, sa han. Är det säkert att du är bra, att du kan vara ute så här?

– Riichad har själv sagt det. Kom med här.

Hon förde honom en omväg runt staden ner till sjön, som i kvällstillheten var en svagt böljande väv av siden utspänd över ett moln. Ledde honom upp på en klippa, som behållit dagsvärmen åt dem. De satt där tysta en lång stund, två varelser som bara fanns.

– Varför räddade du mitt liv? sa hon plötsligt.

Han tänkte svara: det var min plikt, men munnen svek honom. Det var inte sant, och efter allt de varit med om kunde han bara säga sanningar. Men sanningen var svår och grym, en beklännelse, som kanske skulle slita sönder honom.

– För att jag älskar dig, sa han fast orden stockade sig. – Vet du vad det betyder? Det betyder att jag ser dig som en kvinna av mitt eget släkte. Det betyder att det känns som om jag alltid vetat att du fanns.

– Jag vet mycket bra vad det betyder, sa hon. Och jag vet att du har stött bort mig en lång tid. Varför?

– Det var när jag förstod att du älskar Kairru, sa han. Och jag har varit blind. Jag ville att du skulle vara min. Löjligt inte sant?

– Jag förstår inte vad du menar med löjligt?

Hennes tonfall lät uppriktigt. Hon var så främmande egentligen. Och han för henne. Hon kanske verkligen inte förstod.

– Men det var en sak till, sa han. Det var när jag förstod, att ni blivit våra vänner för att den Gamle gett er ett uppdrag.

– Det är sant, sa hon på sitt eget språk, men inte så enkelt som du tror. Den Gamle gav oss i uppdrag att studera människorna, inte att komma dem nära. Ett sådant uppdrag skulle aldrig kunna ges. Så varför får du inte älska mig?

– Men jag kan inte tävla med Kaiirru, sa han

haltande på hennes språk. Han är stark, intelligent och vacker. Han är den du behöver. Jag kan inte vara något av det han är.

Hon fäste sina stora, outgrundliga ögon på honom. Han rös invärtes. Hon var så ohyggligt vacker.

– Men varför måste du vara Kaiirruelui? sa hon. Han kan inte vara den du är.

Han såg ut över landskapet. Vad menade hon? Bäst byta samtalsämne.

– Men allt det hör till det förflutna. Budskapet är sänt. Vi väntar på det skepp som ska föra oss hem.

– Men det dröjer?

– Ja.

– Och måste du fara med det, när det kommer?

– Vad menar du?

Hon lade åter sin tass, nej sin hand på hans hand. Det var en intim beröring. Den påminde honom om nätterna i en trädklyka, om när hon sjungit för honom, om tiden i klippgrottan.

– Kaiirru och jag vill att ni ska stanna. Du och Jennie.

Han såg nästan argt på henne.

– Så ni kan fortsätta studera oss.

– Nej, svarade hon. Rådet vill studera er. Vi vill bara leva med er. Vårt uppdrag är slutfört.

Plötsligt var det som om hon suckade.

– Jag vet att jag älskar Kaiirruelui. Jag vet att han älskar mig. Kan man älska mer än en? Han skulle ge sitt

liv för mig, och jag skulle dö om det räddade honom. Men du skulle gett ditt liv för mig. Och jag skulle ge mitt för dig. Det är så svårt. I början kom ni mellan oss. Men vi lärde känna er, såg att ni ville förstå oss. Då förändrades allt.

Han visste inte vad han skulle svara.

– Du märker att jag börjar förstå mer om människor, sa hon. Det du lärde mig har blivit tydligare. Jag ser nya mönster. Ensam hade jag aldrig kunnat se dem. Kaiirruelui hade aldrig kunnat lära mig dem. Fast jag skulle ge mitt liv för honom, har du visat mig något han aldrig skulle kunnat visa.

– Det är bra, sa han. Då kan vi ju vara vänner.

– Vänner? Kan du röra vid mig... säga, ja, jag vill resa bort. Jag vill lämna henne. Vi är bara vänner.

– Nej, sa han. Och du vet det ju.

– Men varför kan du inte tro detsamma om mig? Om jag inte vill att du ska resa bort nu, vad säger det dig?

– Att du känner tacksamhet.

Hon gjorde ett kast med huvudet. Kvinnlig otålighet?

– Du har inte förstått oss. Det vi gör gör vi för att vi vill det. Om något sker motvilligt, måste det sägas högt. Hur skulle det kunna vara annorlunda?

– Hos oss är det inte så, invände han.

– Nej, med er vet man aldrig när ni handlar av eller mot er vilja. Det gör er svårbegripliga.

Hennes ögon hade aldrig varit klarare, hennes päls ald-

rig mer skimrande. Solen låg över dem, men lyste upp allt inifrån. Till och med bergen såg ut som porösa glaskroppar utan tyngd.

– Det är inte en fråga om att förstå utan om att våga.

– Minns du grottan? sa hon. Det var inte plikt. Vi kom mycket nära, och det hände. Liksom Kaiirru chuirr kom nära Jennie. Något hände där.

– Men vi kan aldrig få barn.

– Men vi ska få barn. För jag kan föda barn med Kaiirru chuirr och Jennifer kan föda barn med dig. De blir våra gemensamma barn. Vi fostrar dem tillsammans.

Han stirrade på henne. Vad var det hon föreslog? Menade hon allvar?

– Jag har länge velat visa dig en sak, sa han plötsligt, för han måste byta ämne, måste få tid. Han tog fram sin pocorch. Den reflekterades i hennes blick.

– Även vi har sångare, sa han. Kanske ett annat slag. Vill du höra?

– Du berättade om dem i skogen, sa Auirr. Kan de höras med hjälp av det där?

Fast de saknade maskiner förstod hon lika snabbt som om hon läst hans tankar. Plötsligt visste han vad hon måste höra. Det digitala minnet letade fram lagrade mönster, förstärkte dem, modulerade ut dem i luften. Toner växte fram, en orkester som ingen kunde se, luftig som vinden och i harmoni med den främmande, sjunkande solen. En vibrerande sopran steg mot himlen: 'Summertime...'

tre

De såg på varandra. Kaiirru hade gett samma förslag till Jennifer.

– Vill du? sa Mikael.

– Ja. Något inom mig vill och måste. Men kan jag? Får jag? Och hur ser du på det? Vill du?

– Ja, men jag tvekar också.

– Men om vi vill, varför tvekar vi då?

Hon gick fram och tillbaka över golvet. Rummet kändes instängt. Biopolis kändes instängt. De var främlingar här. De hade fullgjort sin uppgift. Han svarade:

– För att vi inte riktigt litat på dem? För att vi är rädda att de i grund och botten mest vill studera oss? För att vi är människor och inte kan lita på någon annan varelse?

– Men bör inte vi studera dem? Är det inte ett enastående tillfälle? Vi får möjligheten att studera ett högtstående, men annorlunda folk inifrån. Kan vi säga nej?

– Om vi är rädda.

– Är du rädd?

– Mycket.

– För vad?

– Vad säger du om historiens dom? Vi blir de två som gick över till fienden. Som man predikar om i kyrkorna, håller fram som varnande exempel. Ménagement a quatre med två katter. Och jag var präst. Herregud!

– Mycket kunde vara värre. Att intelligenta varelser

berövades sin värld. Att...

– Eller så kommer man att psykoanalysera oss sönder och samman. Vår uppväxt, våra föräldrarelationer, allt kommer att kunna grävas fram. Och flyr vi inte egentligen?

– Flyr?

– Ja, bort från allt normalt mänskligt. Hur är det med mitt Oidipuskomplex, Elektra?

– Nu gör du mig arg, sa hon. Finns det bara en verklighet? Den enda sunda snusförnuftiga inskränkta verkligheten? Eller har varje kultur sin verklighet, har du en verklighet och jag en annan. Vi utforskar en möjlig verklighet, kan de andra verkligen fördöma oss?

– Jo, sa han. De skenheliga. Fast är vi inte redan dömda? Kan du komma in i ett rum här i byn utan att samtalet tystnar? Känner inte även du att man undviker dig på gatan? Till och med vår vän Richard Barth antydde här-omdagen att det skulle vara bäst för friden här om vi gav oss iväg. Kuypers har gett sig iväg på en expedition utan att säga något.

– Men du var ju hans medarbetare?

– Var, just det.

– Man kan visst inte lita på någon längre. Vi har kanske inget val?

– Visserligen men vi väljer ändå rätt. Jag ser det nu. Vi tar inte ställning mot mänskligheten. Vi tar ställning för alla dem som är beredda att umgås på lika villkor med

främmande varelser. Som är beredda att lära sig något nytt. En dag kommer VF-farkosten hit. Den kommer att vara fullastad med klentrogna experter. Vi måste ha svar då, annars var allt vi gjorde förgäves. Du kan studera deras matematik, jag kan lära mig deras sånger, deras kultur. Allt vi är och blivit kommer till användning.

– Det kan se ut som en flykt, sa hon, men det är ett unikt tillfälle. Samtidigt som vi griper chansen att få leva ett liv som vi drömde om utan att veta det, samlar vi kunskaper. Katterna är rovdjur, men lever i harmoni med sin värld. De är intelligenta men har valt en annan väg än vi. Kan lösningen på gåtan hjälpa oss?

Hon mötte hans kyss med halvöppen mun, och när han kände hennes kvinnliga doft, förstod han i djupet av vilja, känsla och själ: Jag vill ha dem båda.

De släppte varandra.

– Du har utvecklats, sa hon tankfullt.

– Du med.

– Tycker du?

– Åjo, jag minns en mycket intelligent flicka som dolde sin osäkerhet bakom en effektiv yta. Du är mycket anorlunda. Lugnare, säkrare. Till och med vackrare.

– Nu brer du på.

– Bara lite.

– Tror du rädslan går över?

– Ja, när vi inser att vi inte hade något val.

fyra

De lämnade Biopolis utan att säga farväl. I sitt rum lämnade de ett kort meddelande till Richard att de inte ville bli efterspanade eller sökta.

Det var morgon när de gick mot sjön för att ta sig runt den. De skulle följa en annan väg till sina vänners klan. Dess yta var inte siden nu, bara rent vatten som när det gryr en ny dag och luften ovanför allt bär på ett nästan mystiskt ljus.

På avstånd skulle en vanlig människa ha trott att de var två människor som rastade varsin stor katt. Kanske en katt som såg dem skulle tänkt att de var två katter som rastade varsin människa. Men de var fyra tillsammans. Och när middagssolen gick mot en rest av sin gamla hetta såg de tillbaka ut över den glittrande sjön ner mot Biopolis, människornas stad.

Han tänkte: Jag såg aldrig om *Casablanca*. Och det var nog sista chansen att höra henne säga 'Play it again Sam... Vem vet när jag kommer tillbaka? Vem vet om jag kommer tillbaka alls? Jag har ju hört sirenerna sjunga *as time goes by*.

Stillhet vilade över Biopolis och sjön nedanför bergen. Problemen var lösta för en tid, och man kunde rentav låtsas som om de inte fanns. Men de hade bara skjutits på framtiden.

– Det blir en lång vandring, sa Kairru. Genom främmande länder. Genom många dalar och skogar.

– En lång vandring hem, sjöng Auirr.

Mikael omfamnade henne. Han lade armen om Kairru som stod alldeles intill. Han drog ner Jennifer bland dem, och hon utbrast: – Men vad tar åt dig idag? Hon lät nästan generad.

Kairru sträckte lojt på sig.

– Kommer ni? sa han.

–SLUT–

© Bertil Mårtensson, Nicolas Mårtensson 2007

All rights reserved. Se framsidan.

Skönlitterära böcker av Bertil Mårtensson

Detta är verkligheten (Verdener Uden Graense) 1968

Skeppet i Kambrium 1974

Samarkand 5617, 1975

Adolf och javamännens gåta 1976

Jungfrulig Planet 1977

Mah-jongmorden 1976

Växande hot (Sherlock-priset 1977)

Mordet på dr Faust 1978

Sadisterna 1979

Deral Bågskytt 1979

Vakthundarna (dikter) 1979

Vilse (noveller, med Steve Sem-Sandberg), SFSF 1979

Maktens Vägar: Vägen bort 1980

Maktens Vägar: Vägen tillbaka 1980

Maktens Vägar: Vägen ut 1983

Kontrakt med döden 1985

Förvandlas (noveller) 1986

Det gyllene språnget 1987

Vingmästarens dotter 1992

Maktens Vägar: Vägen bort (2 rev. upplagan) 1997

Maktens Vägar: Vägen tillbaka (2 rev. upplagan) 1997

Maktens Vägar: Vägen ut (2 rev. upplagan) 1997

Bertil Mårtenssons trilogi "Maktens vägar" (ISBN 978-91-977705-0-7) finns nu komplett som eBok på <http://www.elib.se/>